

Електронске изложбе Библиотеке Матице српске

Библиотека Матице српске приредила је 178 изложби у витринама. Од јануара 2011. године изложбе се презентују у електронском облику, у јавном каталогу Библиотеке.

Електронски каталози изложби трајно се чувају на CD-у и доступни су у Библиотеци, заједно са штампаним каталозима досад постављених изложби и на сајту www.bms.rs.

Изложбе БМС у 2023.

- (331) 9–29. јануар: Душан Матић (1898–1980) – 125 година од рођења
- (332) 30. јануар – 19. фебруар: Хиландар (1198–2023) – 825 година
- (333) 20. фебруар – 12. март: Радоје Домановић (1873–1908) – 150 година од рођења
- (334) 13. март – 2. април: Милан Коњовић (1898–1993) – 125 година од рођења
- (335) 3–23. април: Атанасије Стојковић (1773–1832) – 250 година од рођења
- (336) 24. април – 14. мај: *Јубилеји штампаних србуља*: 500 година *Молитвеника горажданског* (Горажде, 1523)
460 година *Триода цветног скадарског* (Скадар, 1563)
- (337) 15. мај – 4. јун: Надежда Петровић (1873–1915) – 150 година од рођења и Растко Петровић (1898–1949) –
125 година од рођења
- (338) 5–25. јун: Мића Поповић (1923–1996) – 100 година од рођења
- (339) 26. јун – 16. јул: Михајло Марковић (1923–2010) – 100 година од рођења
- (340) 17. јул – 6. август: Милка Ивић (1923–2011) – 100 година од рођења
- (341) 7–27. август: Сретен Стојановић (1898–1960) – 125 година од рођења
- (342) 28. август – 17. септембар: Михаило Обреновић (1823–1868) – 200 година од рођења
- (343) 18. септембар – 8. октобар: Десанка Максимовић (1898–1993) – 125 година од рођења
- (344) 9–29. октобар: Антоније Исаковић (1923–2002) – 100 година од рођења
- (345) 30. октобар – 19. новембар: Шандор Петефи (1823–1849) – 200 година од рођења
- (346) 20. новембар – 10. децембар: Срби 1848 – 175 година
- (347) 11. децембар 2023 – 8. јануар 2024: Федерико Гарсија Лорка (1898–1936) – 125 година од рођења

Мића Поповић (1923–1996)

Електронски каталог изложбе број 338

**Нови Сад
5 – 25. јун 2023.**

Библиотека Матице српске је на основу грађе из својих збирки приредила изложбу поводом 100 година од рођења сликара Миће Поповића.

Електронска изложба садржи попис изабраних дела и литературе са сигнатурама.

Мића Поповић

(1923–1996)

Аутори

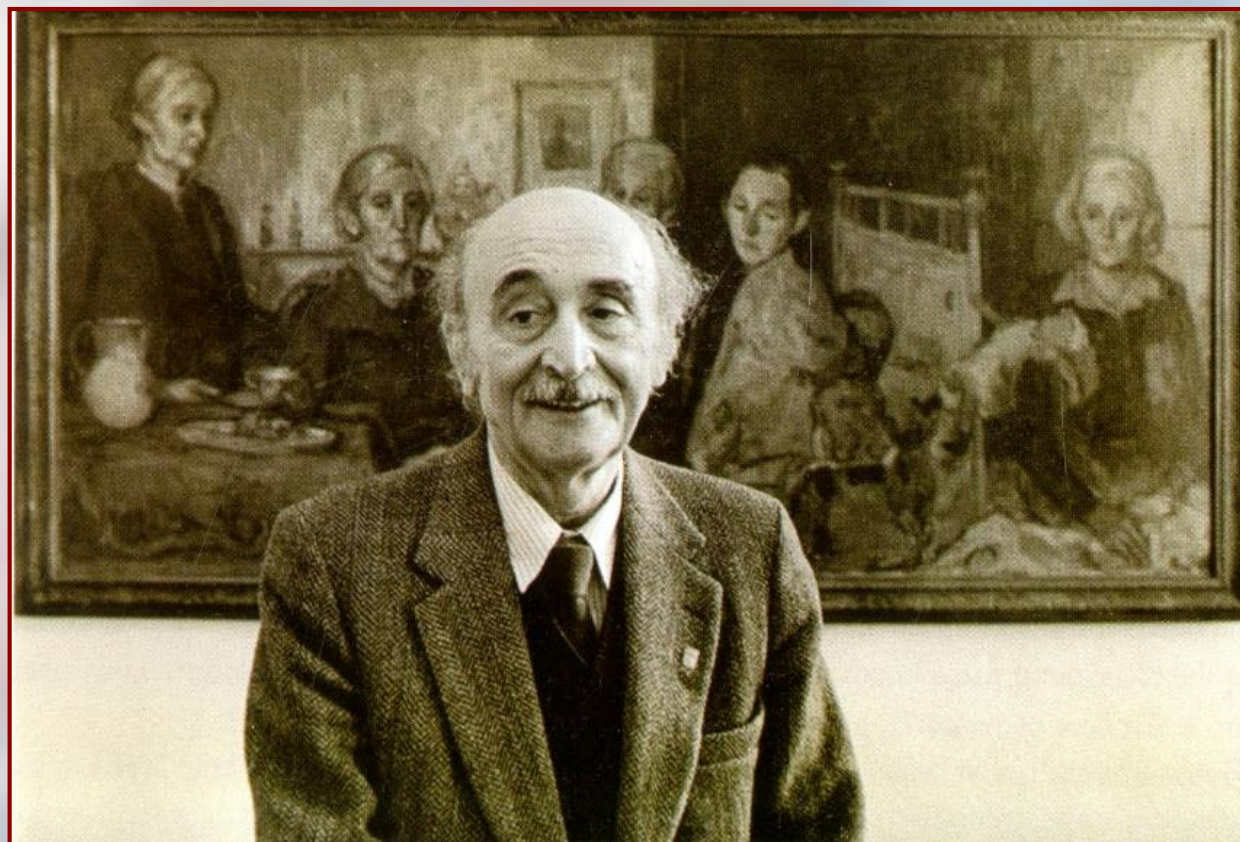
Бојана Бјелица и Татјана Богојевић

Скенирање, снимање и обрада фотографија

Бојана Бјелица, Мирка Свркота, Софија Ђурђевић

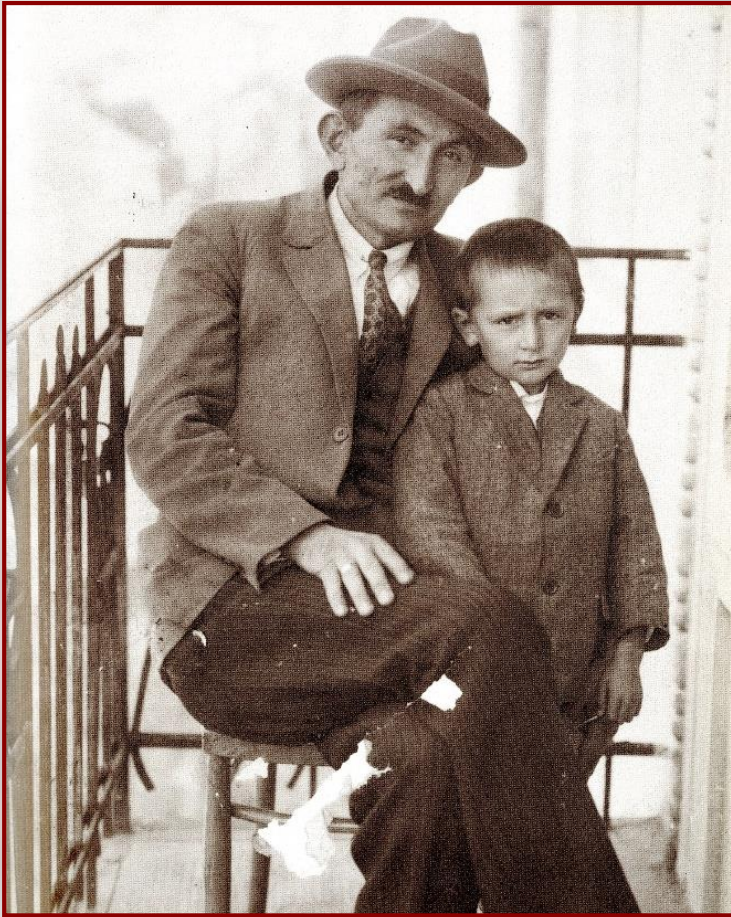
Уредник

Селимир Радуловић

„Храбри смеју све. Путеви се састају у слободи.”

(Мића Поповић)

Мића са оцем, Београд, 1926.

Мића Поповић рођен је у Лозници, 12. јуна 1923. од оца Томе, учитеља, пореклом из угледне свештеничке породице, и мајке Дане.

Мића са породицом у Радовишту, Македонија, 1927.

Године 1927. са породицом се сели у Београд, где похађа основну школу и Трећу мушку гимназију. Једно време био је члан управе школске литерарне дружине „Јавор”. Матурирао је неколико дана пре почетка рата (1941).

Мића Поповић, Београд, 1929. године

Са мајком у Врњачкој Бањи, 1927.

*Са оцем и мајком у Врњачкој
Бањи, 1929.*

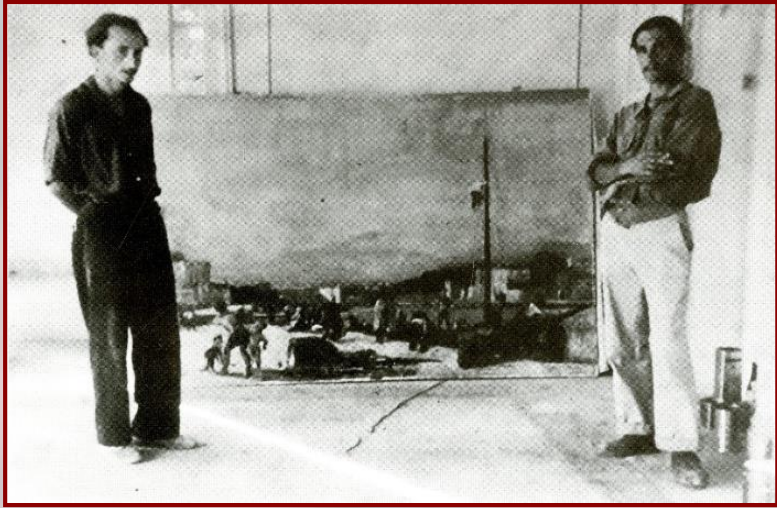
*Фотографија разреда VI/3 Треће гимназије у Београду, 1939.
Мића Поповић је у првом реду горе лево*

Краљевска палата у којој је био Музеј кнеза Павла, Београд, 1936.

Трећа гимназија, Београд

*Мића Поповић и Петар Омчикус
испред слике Лука у Задру, 1947.*

Први пут излаже на XIII јесењој изложби у „Цвијети Зузорић” (1940) а Академију ликовних уметности у класи Ивана Табаковића уписује 1946. године.

Учествовао је у рату у Пропагандном одељењу српске дивизије у Босни а затим и у операцијама у Босни.

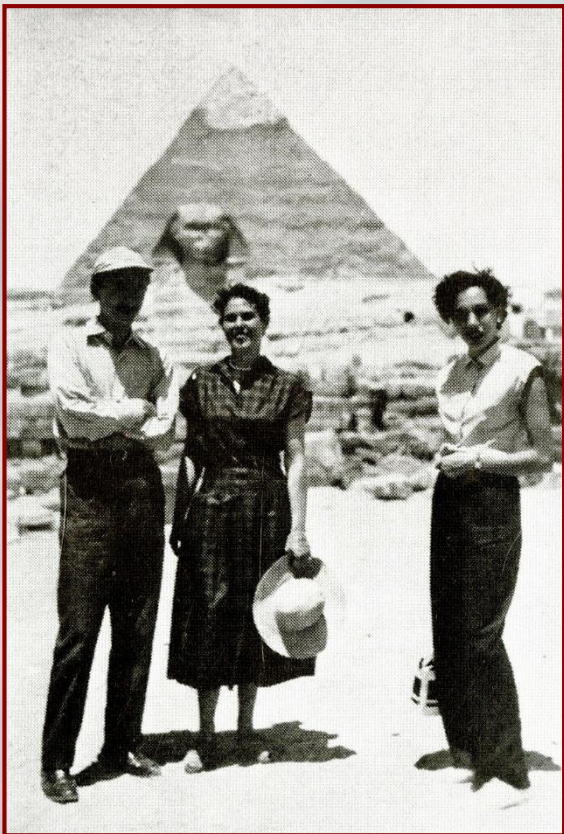
Године 1947. формира „Задарску групу”. После повратка у Београд, чланови групе избачени су са Академије. Касније су сви враћени осим Миће, који самостално наставља да се школује.

Мића са родитељима и ујаком Спасојем

Мића испред своје слике

*Мића и Вера Божичковић-Поповић,
Египат, 1951.*

Био је сликар, филмски редитељ,
књижевник, теоретичар и истраживач
уметности.

Године 1949. оженио се са Вером
Божичковић, сликарком, која му је
пружила подршку у свим животним
ситуацијама.

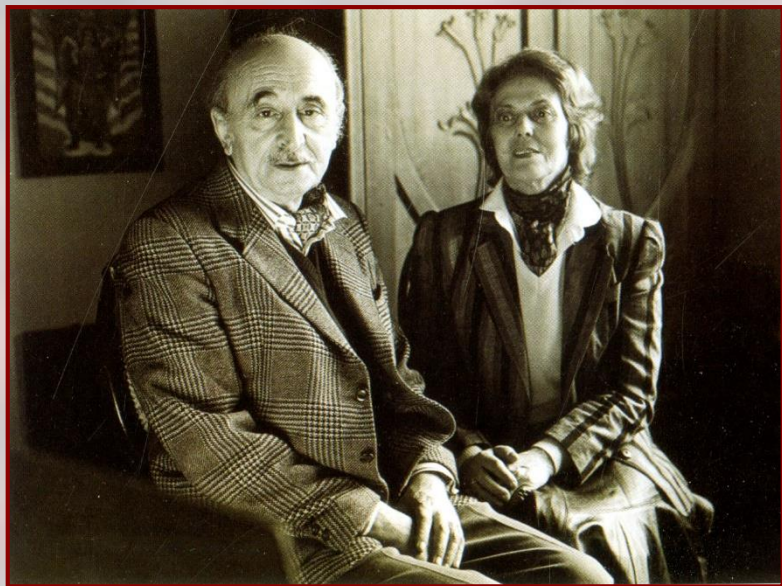

Брачни пар Поповић, Марсеј, 1951.

Урадио је неколико филмова: *Човек из храстове шуме* (1963), *Рој* (1966), *Камени деспот* (1967), *Делије* (1968) и *Бурдуш* (1970).

Написао је књиге: *Судар хармоније* (1954), *Излет* (1957), *У атељеу пред ноћ* (1962), *Исходиште слике* (1983), *Аутобиографија у књизи Хајнц Клукер* (1989).

Прву самосталну изложбу имао је 1950. у Павиљону на Малом Калемегдану, сликарски хваљену и тематски нападану. Године 1952. приређује изложбу *Село Непричава* у Музеју Вука и Доситеја, када се бави и теоријом уметности. Прву књигу из те области издаје 1954. под називом *Судар и хармоније*.

Следи изложба *Од магле до костију* у Уметничком павиљону на Калемегдану после чега има низ изложби у земљи и иностранству.

Крајем 1950. прави енформел слике, редовно излаже на Октобарском салону, а 1965. приступа Уметничком удружењу „Лада”. У то време бави се и позориштем па је режирао комад *Виктор или деца на власти*.

Вера и Мића са сином Јованом

Вера, Саша, Мића и Михиз у Истанбулу

Мића са пријатељима

Мића испред галерије у Лозници

Године 1971. прави самосталну изложбу под називом *Сликарство призора*, након чега путује по Кини, Индији, Ирану. Пред само отварање забрањена му је изложба у Културном центру Београда (1974).

Обилази Америку читаве 1980. године. Предавао је на Њујоршком државом универзитету у Олбанију, као гостујући професор.

Изабран је за дописног члана САНУ 1978, а за редовног члана 1985.

У Лозници је отворена његова Спомен-збирка и проглашен је за почасног грађанина (1989).

Умро је у Београду 22. децембра 1996.

Добитник је бројних награда:

Награда за сликарство на Другом октобарском салону (1961);

Награда Матице српске за сликарство, 10 година уметничких колонија у Војводини (1962);

Награда за сликарство на изложби *Седма деценија југословенског сликарства* у Сомбору (1968);

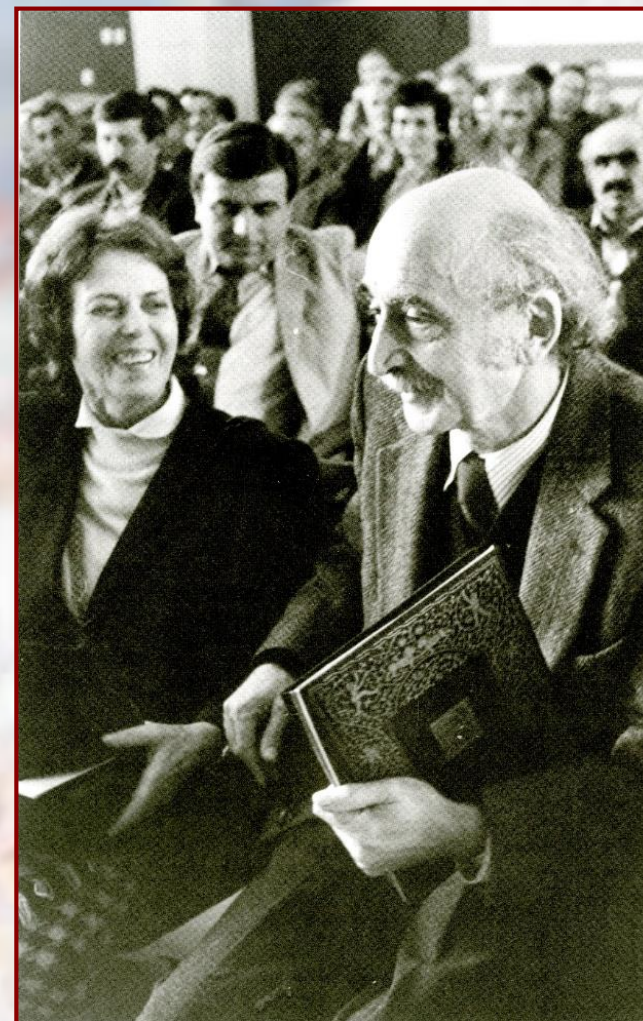
Награда „Златна палета” на изложби УЛУС-а (1969);

Прва награда у Словењ Градецу на интернационалној изложби фигуративне уметности (1975);

Награда на Десетом бијеналу интернационалне уметности у *Campione d'Italia*;

Награда на Интернационалној изложби оригиналног цртежа у Риједи (1977); Награда „Златна батана” у Ровињу (1978);

Награда публике на изложби *Критичари су одабрали* (1983),
Награда *Политике* (1989).

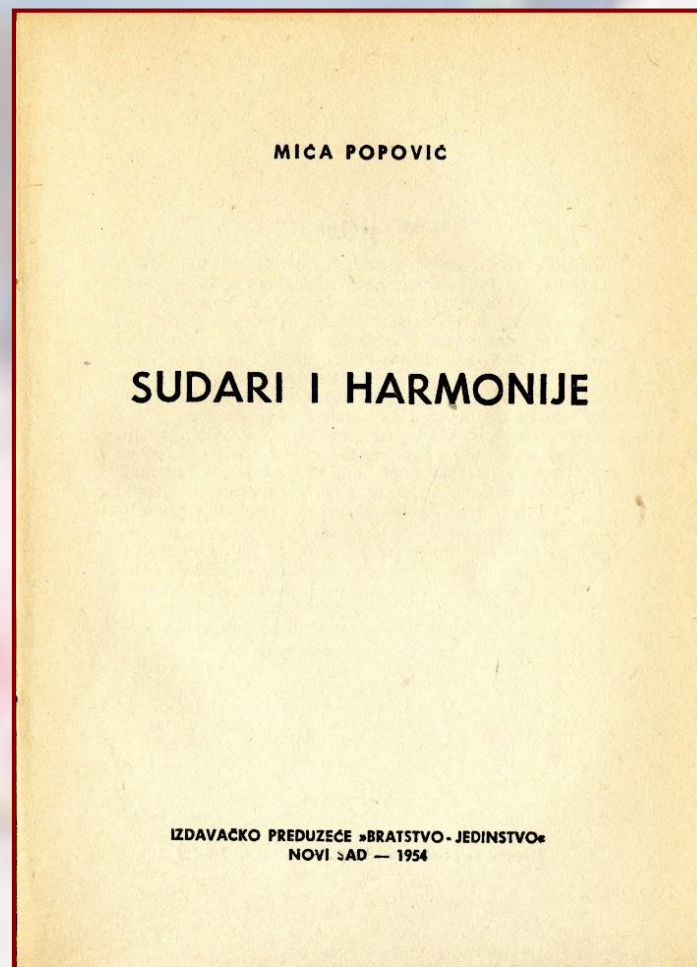
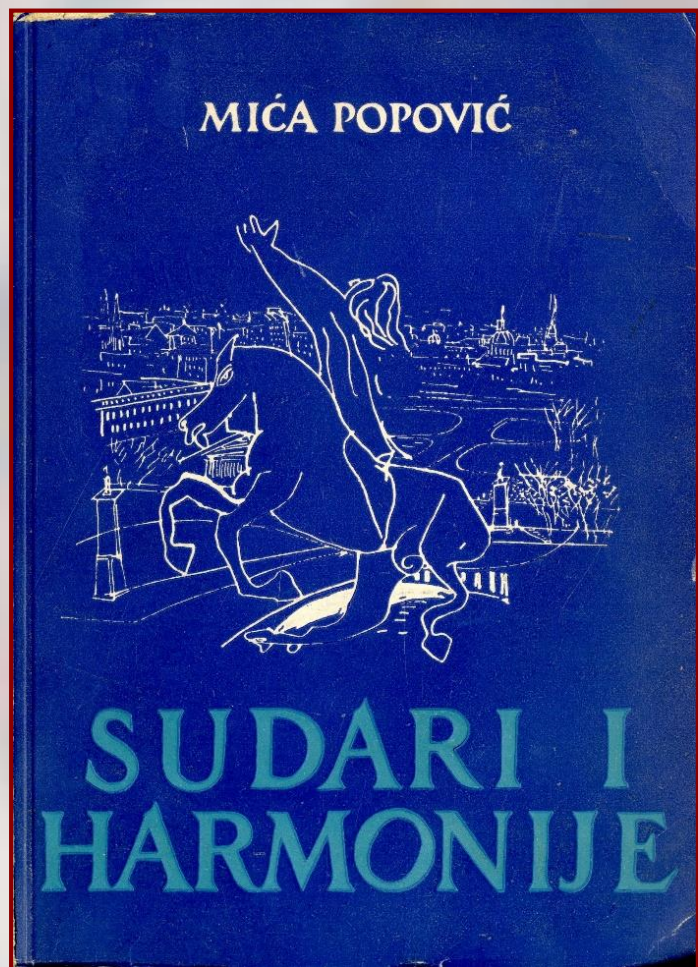
„Као што се све што је из живота исходило враћа у живот, без стварног преображаја, тако се, правећи огроман круг, и слика која је исходила из активне представе у активну представу непрекидно враћа.”

(Мића Поповић)

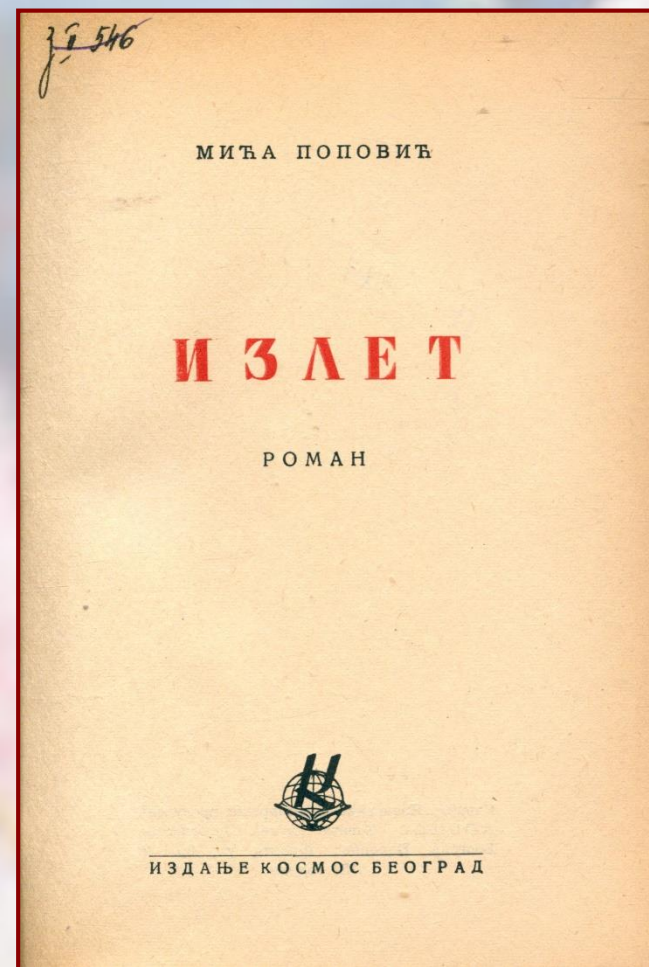
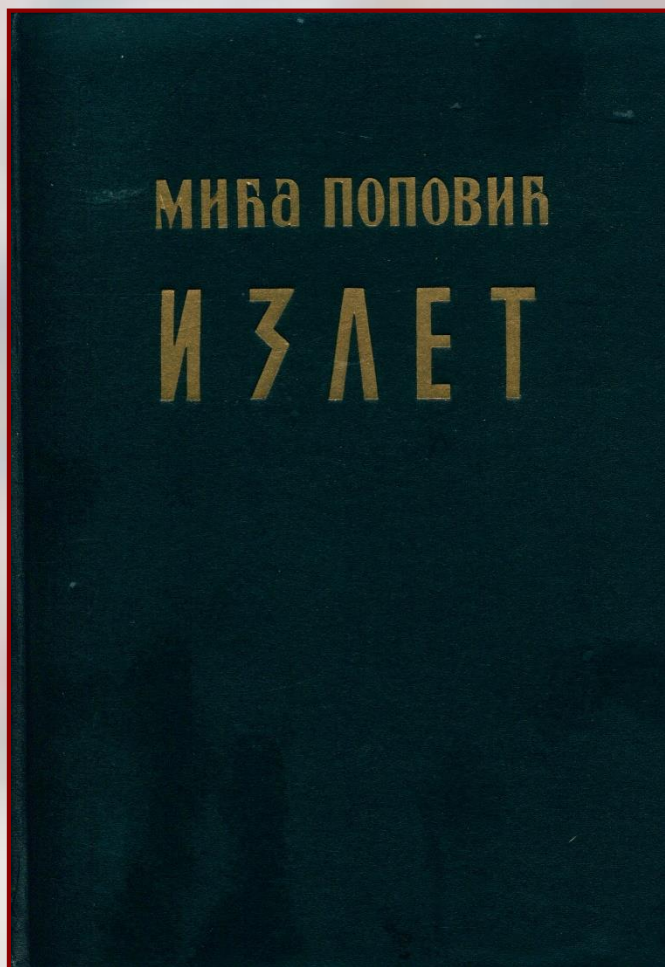

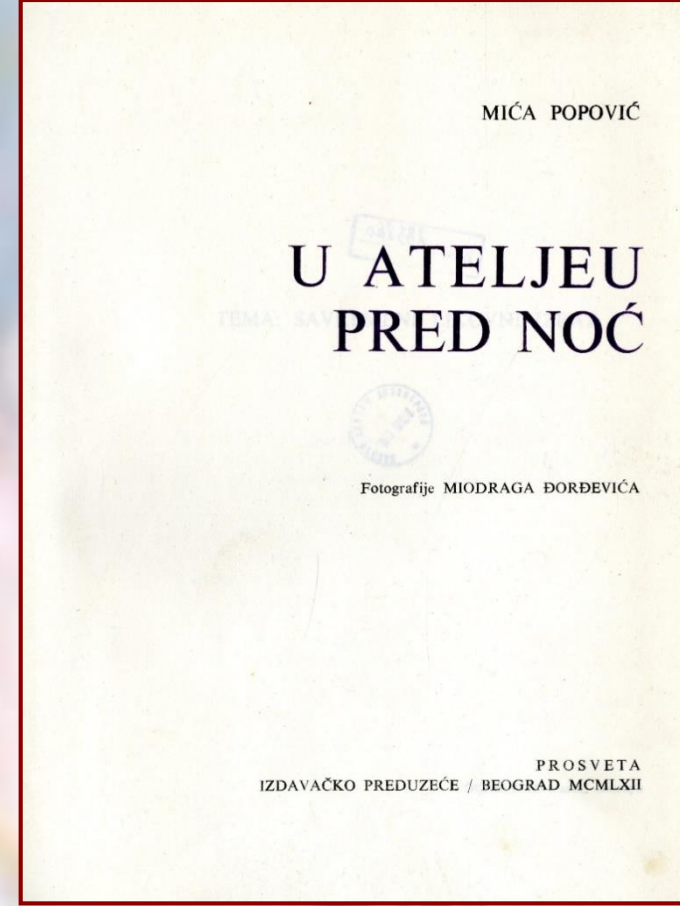
Дела и прилози
(избор)

II 5813

II 431897

III 17088

Сељачка кухиња

71951

ЛЕТОПИС

МАТИЦЕ СРПСКЕ

МАЈ
1963
НОВИ САД

498

живље присутно и у читаоцима, и свакоме је јасно да би аранжмане појединих књига ваљало поверавати најпре критичарима.

Прва у низу сличних едиција у нас, Српска књижевност у 100 књига имала је зацело читав низ недоумица које је решавала на овај или онај начин. Не увек безболно и не увек најсрећније. Ослањајући се на целовите личности појединих писаца, она је, тако мислим, поклањала недовољно пажње изборима из опуса мањег формата који у себи садрже клицу оног јединственог континуитета српске књижевности за који се читава едиција тако грчевито, и уосталом тако племенито и успешно, бори. Најављени избори српских писама, новинских чланака и други, као да јасно показују колико је у читавој иницијативи ове библиотеке остављено места за њих, али недовољно доказују колико се све то може уклопити у библиотеку на чијим корицама суверено, по строгом или мање строгом распореду, доминирају крупна имена. Питања која ова едиција покреће никако нису себично везана за редакцију и њене сараднике. Она се налази пред крупним недоумицама како да се представи, како да се издвоји, како да се подвуче низ профила наших савремених писаца. И на штету којих? И по каквим критеријима? Када ће, рецимо, Васко Попа у оквиру ове едиције имати један том, зашто да га нема, рецимо, Миодраг Павловић? А у евентуалној панорами послератних приповедача, зашто да одређена места немају Мирко Ковач и Бранимир Шћепановић, напореда са Миодрагом Будатовићем и Момчилом Миланковим? Са присуством Бранка Миљковића свакако ваља рачунати, али зашто не и са Божићаром Тимотијевићем?

Питања има много, и Српска књижевност у 100 књига поставља их узбудљиво. Не једном узбуђено патетична у напору да презентира највишу суму српске књижевности, она и даље остаје издавачки подухват који је код нас без премаца.

660787

Мића Поповић: У атељеу пред ноћ

Мића Поповић пише, и не од јуче, лакореку, живу, вишпрену есејистику. Радознао и немиран, покретљив и вазда у главној струји тренутка који траје, он своје утиске казује без устручавања. На први поглед готово случајно. Путујући од Тинторета и Франца Халса до Бисијера и Лисијена Кутца, и од Антонија Пизана и Константина Данила до Кандинског и Мондријана, Хартунга и Сенжијеа, чешће склон егзалтацијама првих импресија него постојаном скептицизму накнадних сусрета, он је на ликовној мапи Европе дутао

П П 951

Без назива

LAZAR TRIFUNOVIĆ

MIĆA POPOVIĆ
CRTEŽI

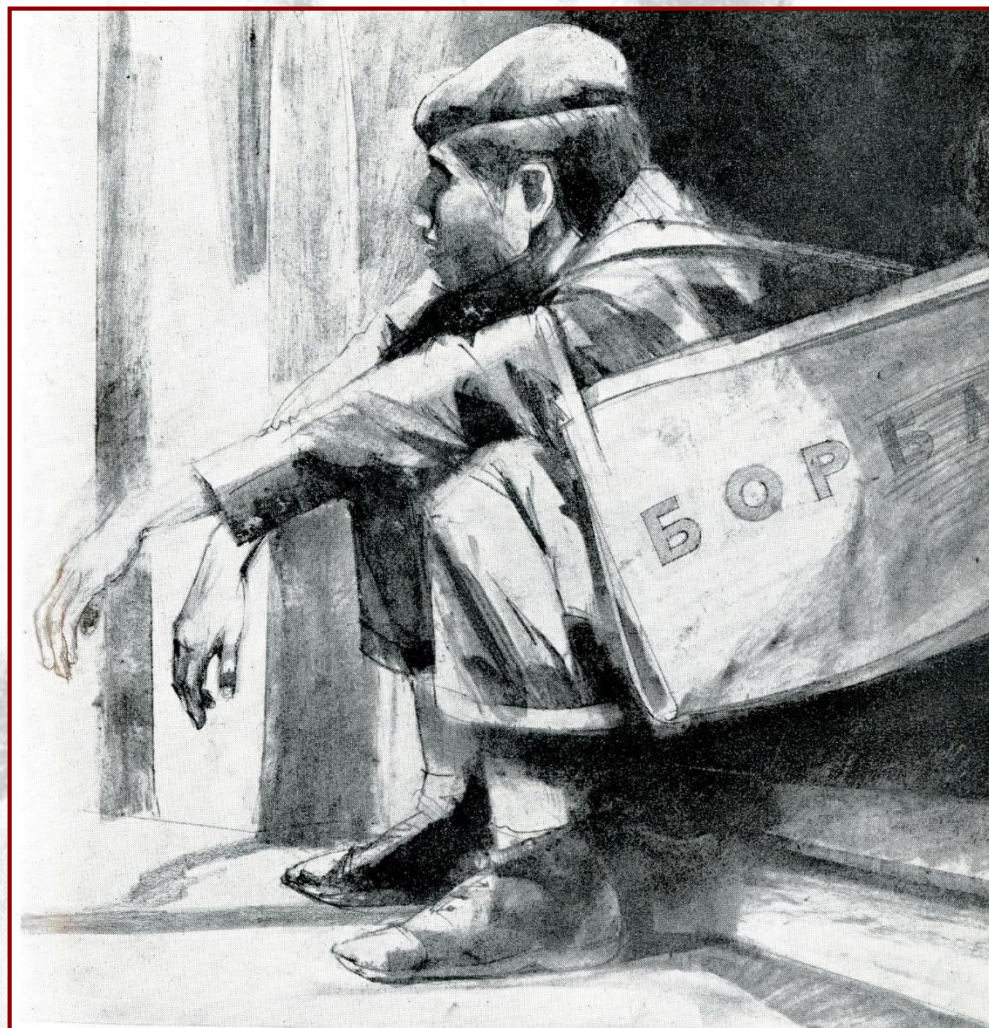

GALERIJA GRAFIČKI KOLEKTIV BEOGRAD 1973

LAZAR TRIFUNOVIĆ:
MIĆA POPOVIĆ, crteži

III 43825

Борба

narodno pozorište u beogradu

scena u zemunu

mića popović

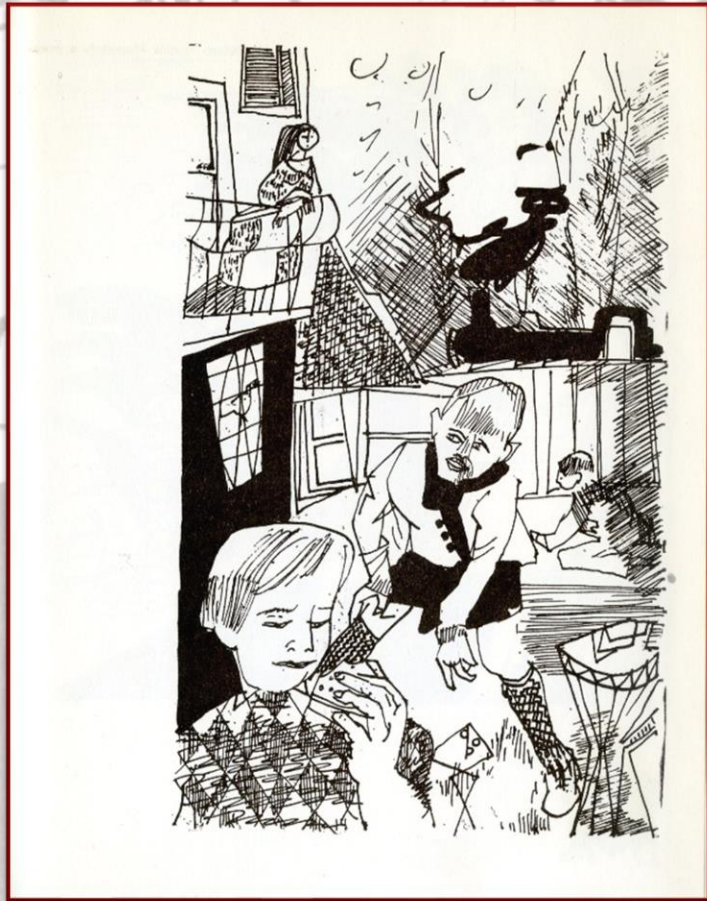
• crteži • novembar – decembar 1976. god.

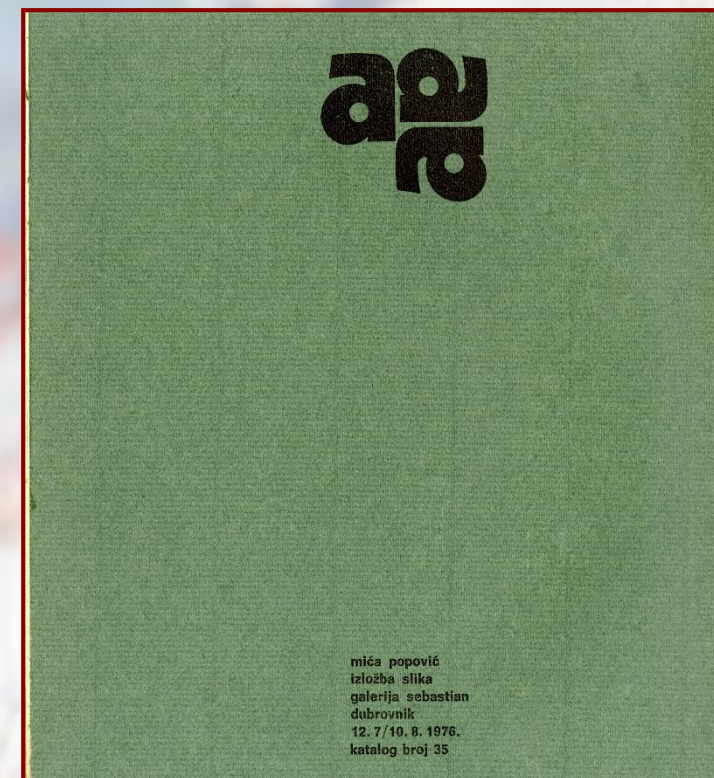
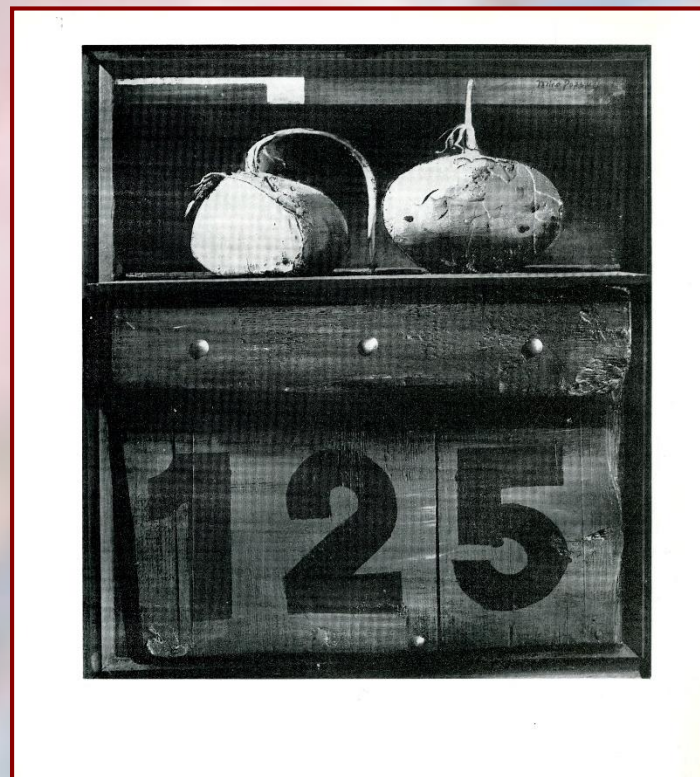
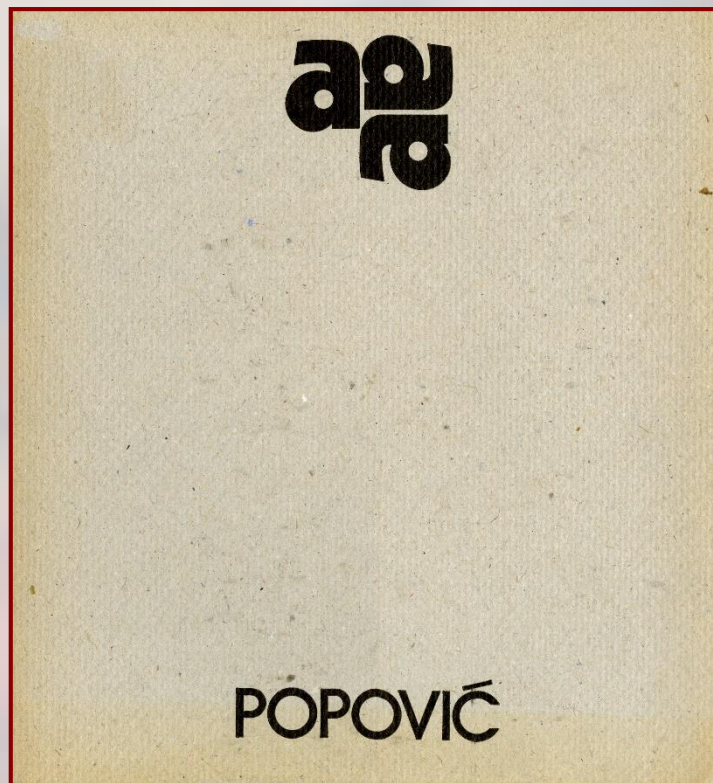
biografija

Rođen 1923. godine u Podrinskoj Loznici
Akademiju likovnih umetnosti studirao u
Beogradu, u klasi profesora Tabakovića.
Član je društva srpskih umetnika «Lada».
Živi i radi u Beogradu.

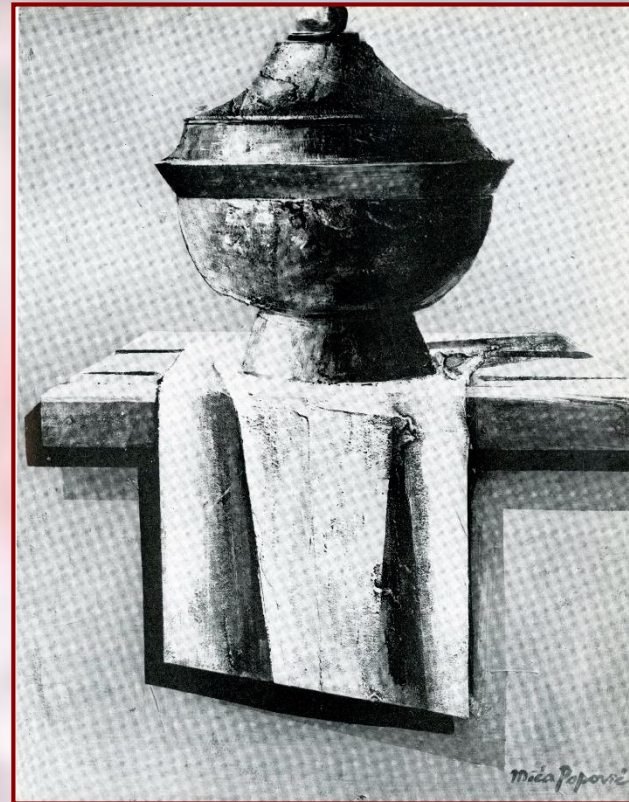
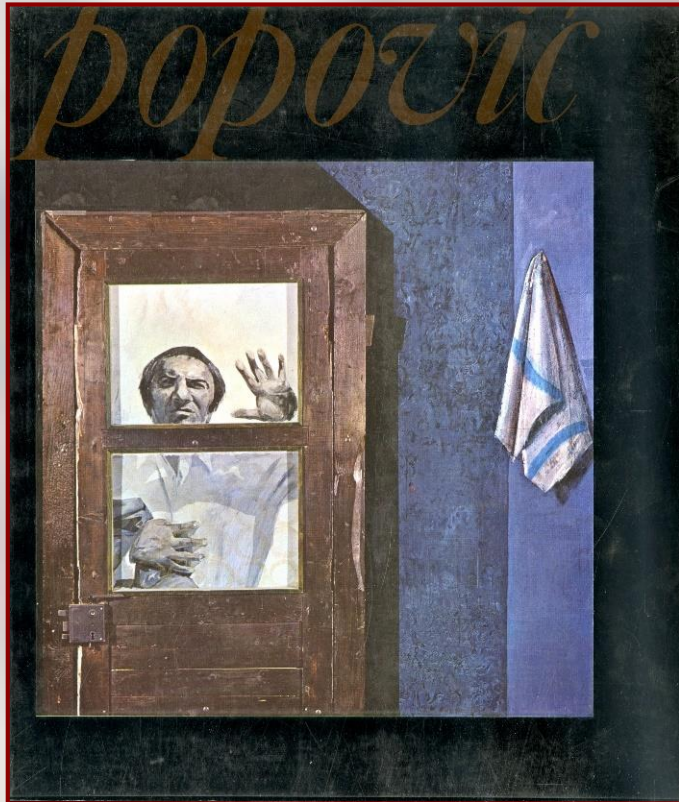
УК II 3841

Цртежи за Политику

III 1900

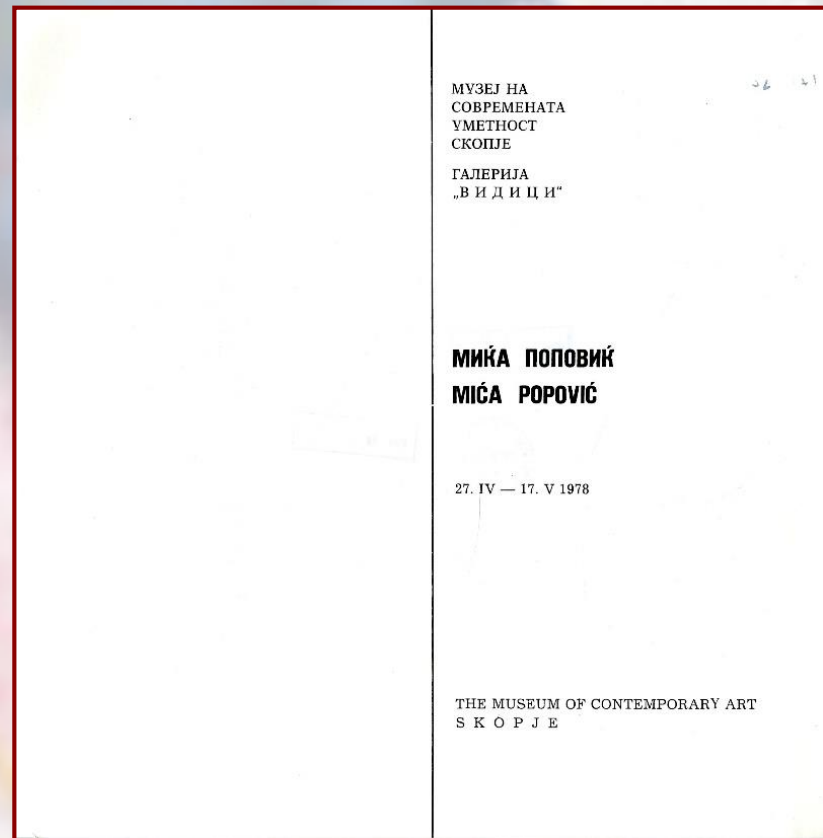
УК III 2945

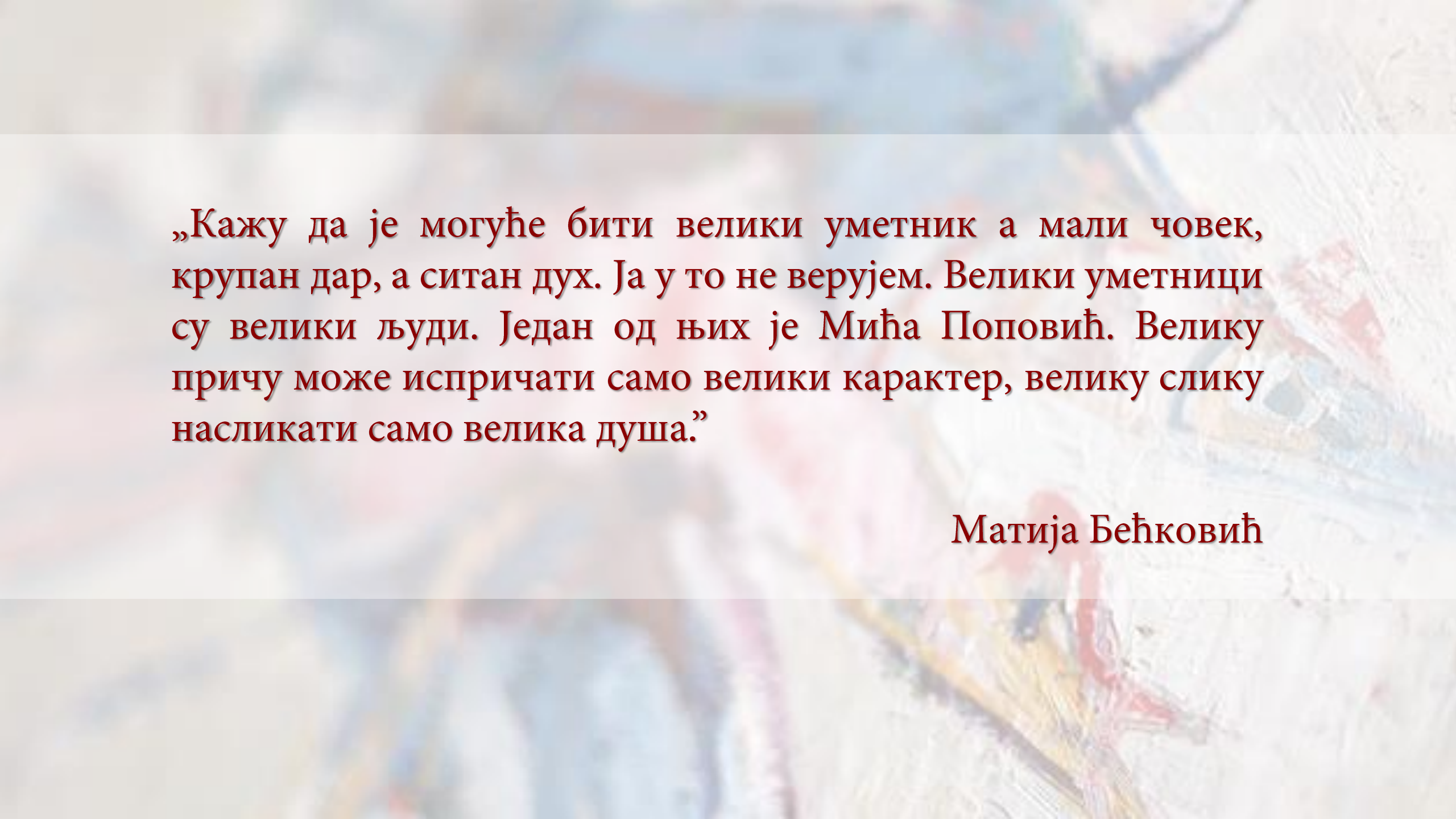
Велика мртва природа

ПОПОВИЌ

УК II 1524

„Кажу да је могуће бити велики уметник а мали човек, крупан дар, а ситан дух. Ја у то не верујем. Велики уметници су велики људи. Један од њих је Мића Поповић. Велику причу може испричати само велики карактер, велику слику насликати само велика душа.”

Матија Бећковић

salon likovne jeseni, sombor 7-21 april 1978.

mića popović

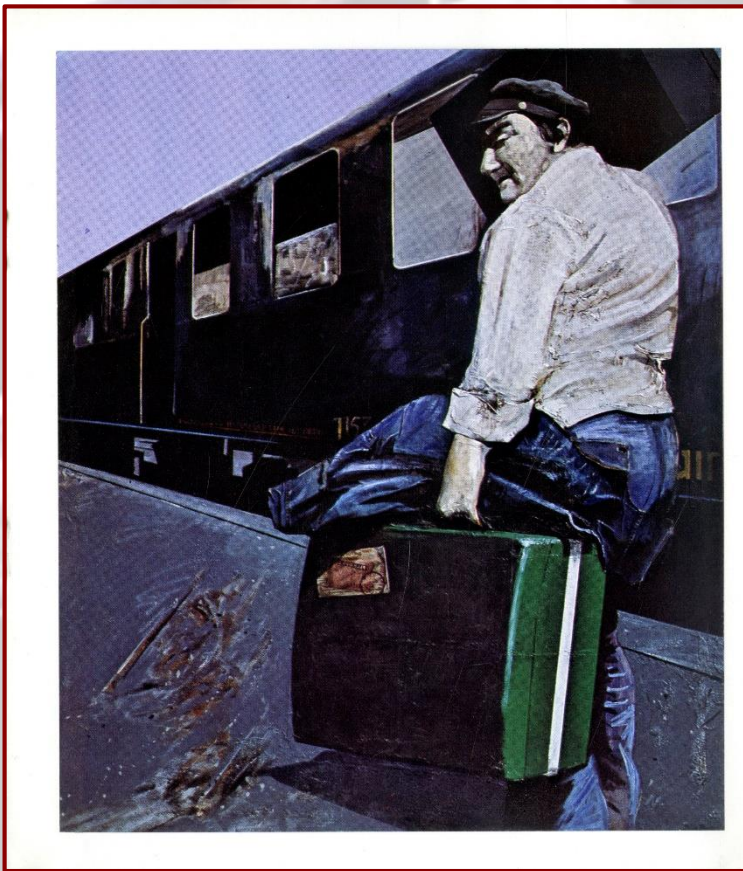
УК III 1870

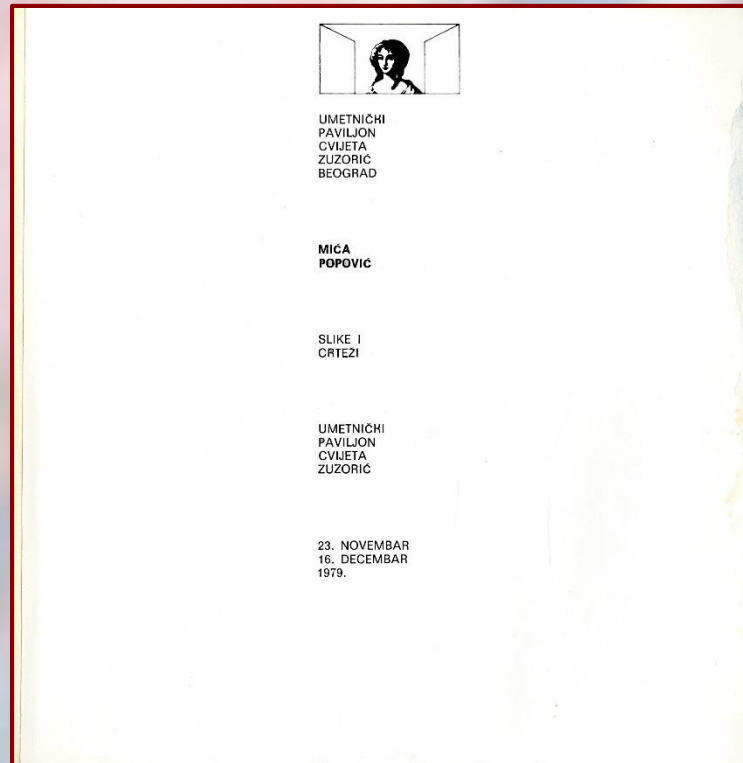
MIĆA POPOVIĆ
slike i crteži

GALERIJA »ZAGREB«
savska c. 2
5. IV. - 5. V. 1979.

УК III 1075

Гвозден одлази на приврмени боравак

Ук III 4905

enformel u beogradu

UMETNIČKI
PAVILION
CVIJETA
ZUZORIC

Enformel u Beogradu

Vera Božičković,
Branko Filipović,
Zoran Pavlović,
Mića Popović,
Branislav Protić,
Vladislav Todorović,
Živojin Turinski,
Lazar Vozarević

Autor izložbe i kataloga:
Lazar Trifunović

14. JANUAR
14. FEBRUAR
1982.

Beograd,
Mali Kalemegdan 1

2.

Intervju sa Mićom Popovićem

OBAVEŠTENOST NIJE POMODARSTVO VEĆ STUPANJ

□ Vi među beogradskim slikarima važite kao vrlo obavešten čovek. U članku koji je nedavno objavila «Politika» vi ste izneli neka veoma zanimljiva zapažanja sa ovogodišnjeg venecijanskog Bijenala. Hteo bih da ovaj razgovor počnemo upravo odavde: možete li da nam kažete šta vi mislite o poslednjim pomeranjima, o poslednjim strujanjima u savremenom svetskom slikarstvu?

— Nesumnjivo je da u svetu postoje i apstraktne figurativne tendencije. Pošto sam pripadam jednom vrlo određenom shvatanju likovne umetnosti i uloge koju ta i takva likovna umetnost treba i mora da izvrši, neću i ne mogu da se osvrćem na činjenice, nade i ambicije savremenog figurativnog slikarstva. Kad je reč, međutim, o apstrakciji, trebalo bi ovde kod nas, pre svega, da se razgraniče izvesni pojmovi koji vrlo lako i vrlo često stvaraju nesrećne zabune. To je — razlika, bitna i ogromna, između geometrijske i lirске apstrakcije. Obično se kaže apstraktna umetnost nije ništa novo, ona postoji već 50 godina! Posle ove rečenice bi moralo, da bi se sačuvala istina, reći i ovo: radi se o geometrijskoj apstrakciji. Činjenica je da su Maljevič, Mondrijan, Kupka i drugovi, definisali izvesne osnovne pojmove još pre pola veka, ali je s druge strane činjenica i to da lirska apstrakcija nije nikakav produžetak geometrijske apstrakcije, nego da je na neki način njena negacija — antiteza. Procvat lirске apstrakcije pada u vreme tek posle drugog svetskog rata, i mi danas upravo prisustvuemo usponu jedne estetike, a nikako na njenoj silaznoj liniji. Razlika između lirске apstrakcije i geometrijske apstrakcije je bar toliko velika kao između baroka i impresionizma! Ali da se vratim na početak: U svetu sigurno postoje, i kod nas takođe vrlo sigurno, nekoliko linija figurativnog slikarstva. Figurativno slikarstvo ima takođe svoje savremene tokove, brige i nadanja, ali ja lično ne mogu zbog svoje sopstvene angažovanosti na drugoj strani, da stignem da ih pratim. Ako me pitate šta volim, šta volim manje i šta ne volim uopšte, onda će moj odgovor biti jednostavan, i možda banalan: volim iskrene umetnike, ne volim kič.

114

□ Da li, po vašem mišljenju, kreacija nužno zahteva poznavanje umetnika sa vremenom i poslednjim umetničkim istraživanjima?

— Odgovoriću nedvosmisleno: da! U Francuskoj je svoje vreme postojao slikar koji će ostati školski primer za darovitost vremenški i idejno zakasnelu. Reč je o Monticeliju. Vrlo cenjen, tražen, čak i skup među kolekcionarima čija je briga bila da dekorišu topla i prijatna svoje stonove, ovaj slikar je postao beznačajan za istoriju i rast likovne umetnosti. On je, nekada, uz impresionistička shvatanja priljepio izvesne za ono vreme davno prevaziđene klasične attribute i tako «uspeo» da pomiri i ljubav zaostalih za zaostale forme i potrebu «hrabrih» za «novim» izrazom. Da budem jasan: kreativni akt podrazumeva pre svega izvesnu neizvesnost, izvestan reskir u sebi samom. Vremenska zaostalost smičući kreaciju i od kreativnog akta načini estetski i estetičarski akt. Zato, kad sam pisao, nedavno, o dobroj obaveštenosti umetnika i kritičara, ja sam vrlo određeno mislio da obaveštenost kritičara i umetnika nije samo neki puki, slučajni susret sa onim što se u svetu umetnosti u jednom trenutku radi, već — duboko i stvarno razumevanje i zajedničko doživljavanje toga procesa. Dobra obaveštenost nije pomodarstvo nego — stupanj! Iz prostog razloga što je obaveštenost jedan ogromni napor, rekao bih, kreativni napor. Pored nekih izložbi i dela može da se prođe na veoma različitim stupanjima sopstvenog saznanja. Sećam se sebe iz 1950. godine, kada sam prvi put boravio u Parizu: i tada sam video najsavremenija traženja u oblasti likovne umetnosti, ali ja ta traženja, rezultate i izlete u stvarni nisam suštinski video, jer nisam bio intimno u sebi i umetnički još spreman da to vidim. Kratko rečeno: nisam bio dorastao za to.

Sličan je slučaj sa mnogim pojavama u našoj likovnoj umetnosti. Naše, beogradsko, tradicionalno zakašnjenje od pedesetak godina posledica je ne formalne neobaveštenosti, nego one druge, dublje, suštinske neuhvatljivosti. Nije ovo još bilo spremno da čuje poslednje glasove, ni grlo da ih objavi! Mi smo preko Milunovića, na primer, dobili Sezanove poruke u vreme kad su Pikasove «Devojke» iz Avinjona uveliko bile — klasika! Mi smo dramska oslobađanja Van Goga dobili preko Dobrovića, u vreme kada je geometrijska apstrakcija, na primer, već bila završila svoj put. Ovih dana je likovni kritičar P. Vasić napisao da se beogradsko slikarstvo ne obazire na bijenale i izvukao iz toga zaključak da je to — beogradsko slikarstvo — našlo svoj put... Kakva tragična zablude! Beogradsko slikarstvo ili bar ono koje Vasić podrazumeva pod tim pojmom, liči vrlo mnogo baš na Bijenale, ali ne na poslednji Bijenale, već na ona stara, ili rečeno preciznije, na traženja francuske umetnosti između dva poslednja rata...

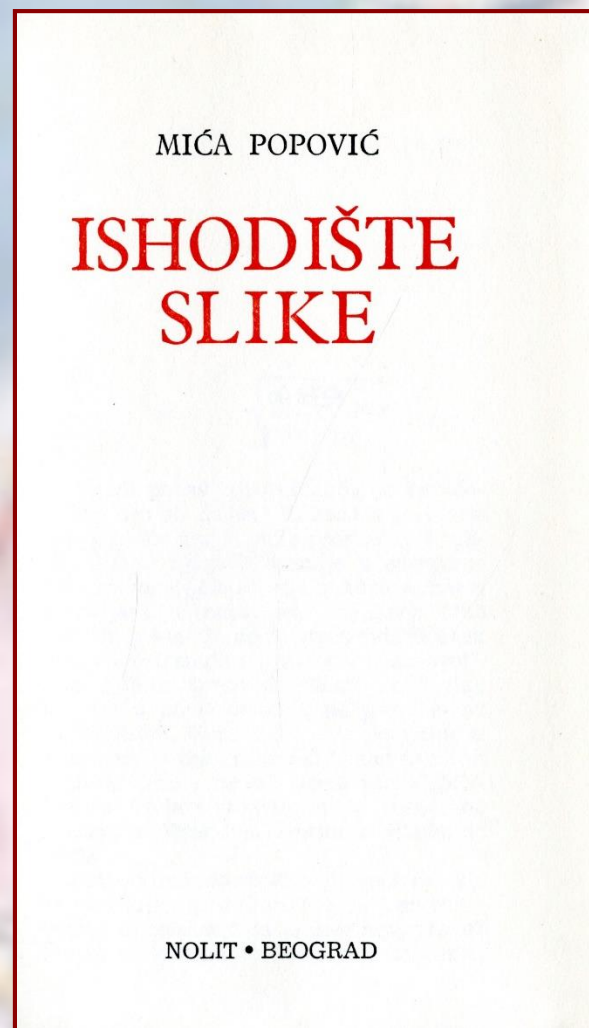
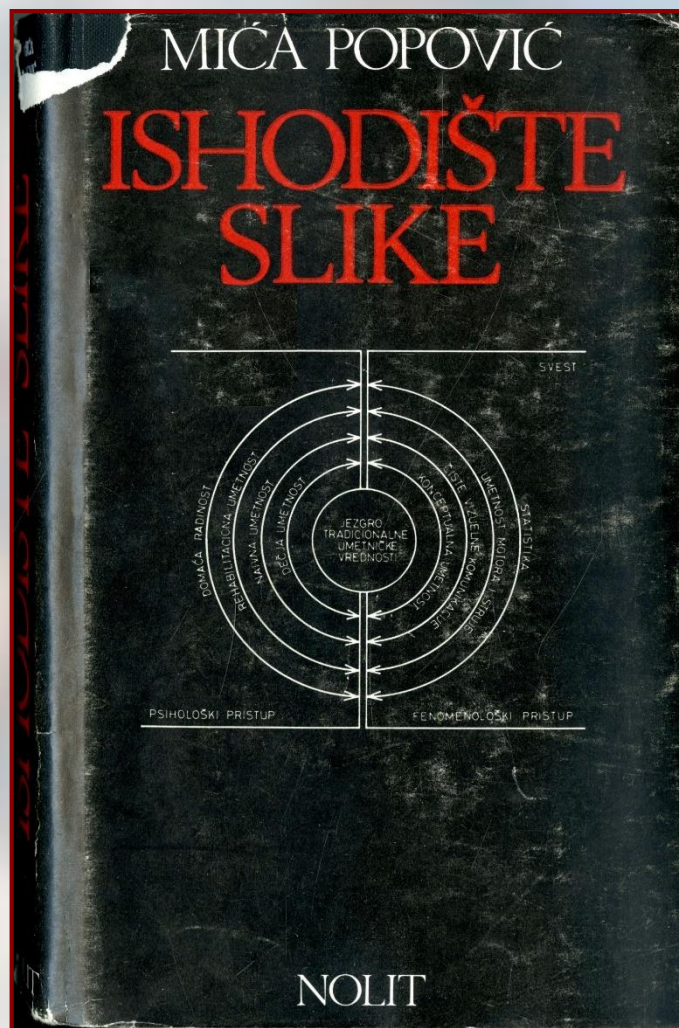
УК II 9482

Аутопортрет са маском

„Он схвата да је ово његово време: стварајући свој 'имагинарни музеј', он, сходно свом делу, врши и своју интелектуалну и моралну улогу. Он је данас сликом, њеном идејом, истином, лепотом, као и својим јавним грађанским чином, одбраном стваралачких и грађанских слобода и права, спремношћу на пристајање уз све демократске и хуманистичке акције своје генерације, једна од најутицајнијих духовних и моралних личности у свести широких слојева интелигенције.”

Добрица Ћосић

II 89754

Mića POPOVIĆ

The Serbian Academy
of Sciences and Arts, Belgrade

Commission of the European
Communities, Brussels

February 24. — March 24, 1984.

УК III 1146

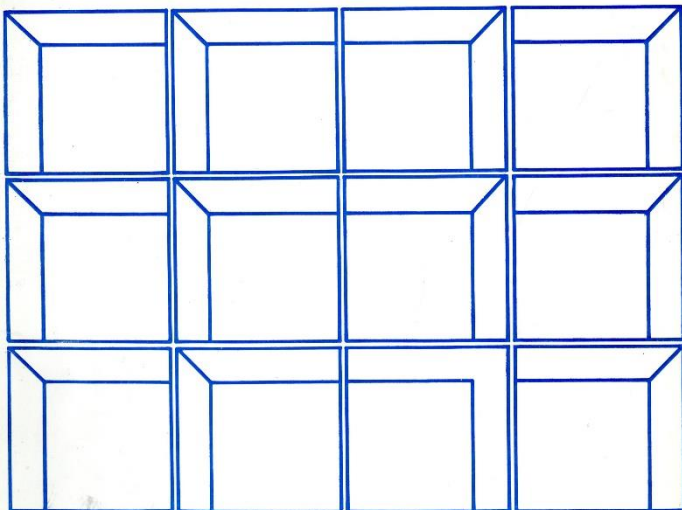

Градители

Плакат из Ровиња

BORA ILJOVSKI
OLGA JANČIĆ
MIČA POPOVIĆ
TRAJKO STOJANOVIĆ-KOSOVAC
HALIL TIKVEŠA

UDRUŽENJE LIKOVNIH
UMETNIKA SRBIJE

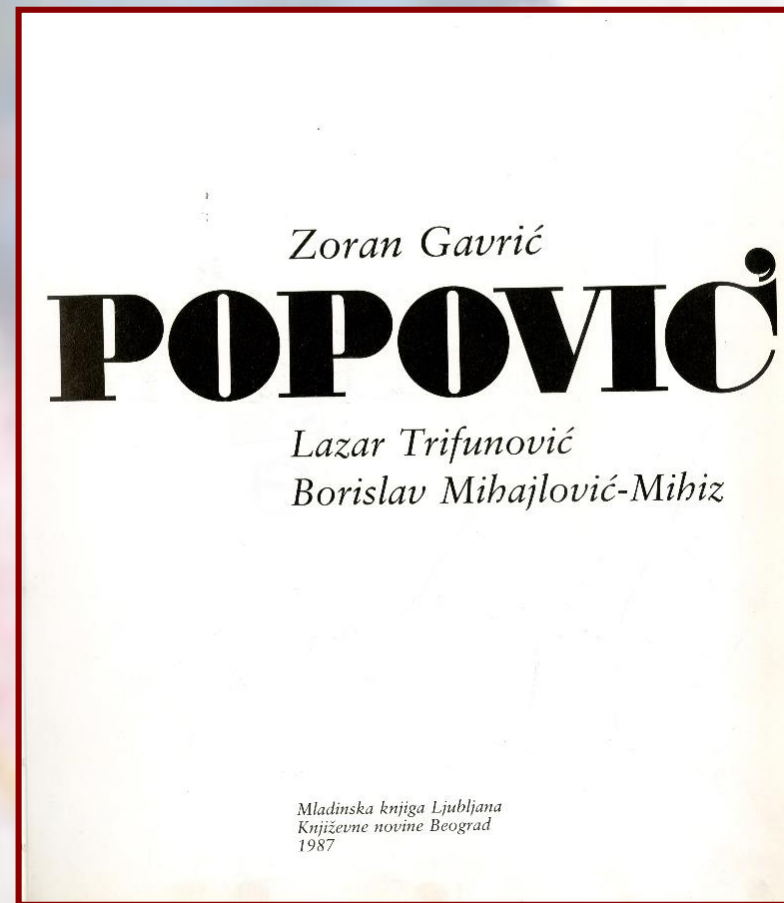
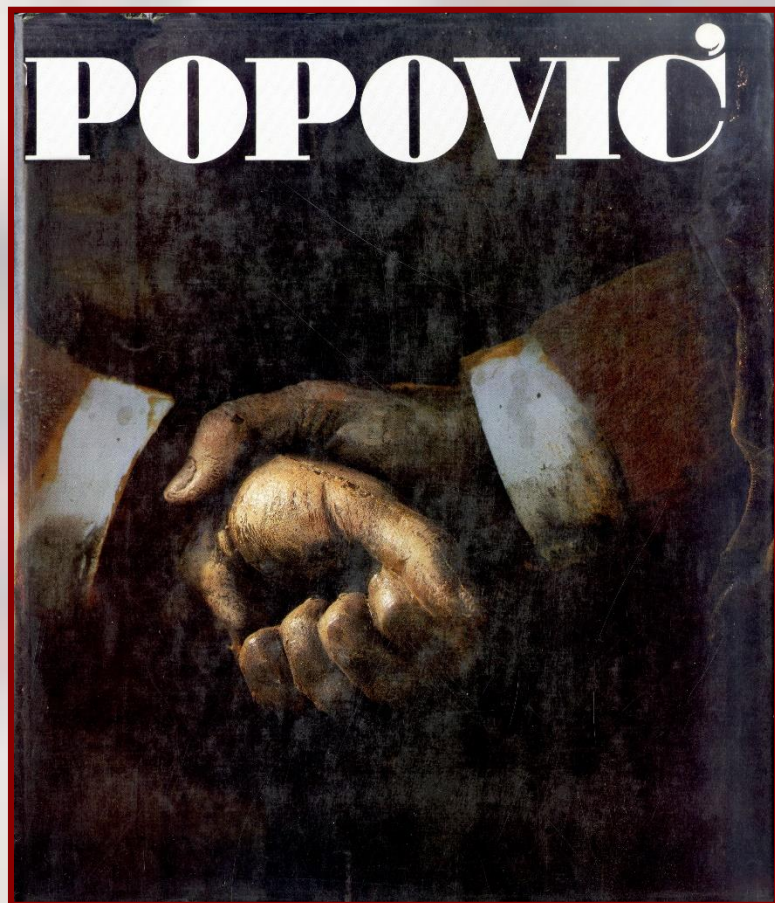

OOB «JUGOEXPORT — NAMESTAJ»
RO «JUGOEXPORT»

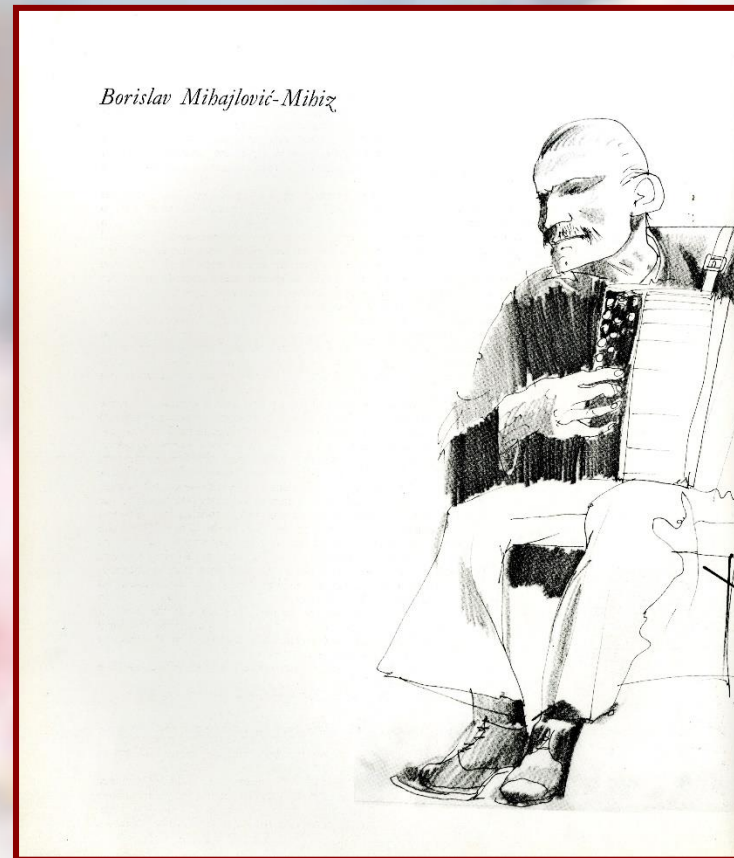
BORA ILJOVSKI
OLGA JANČIĆ
MIČA POPOVIĆ
TRAJKO STOJANOVIĆ-KOSOVAC
HALIL TIKVEŠA

20. I — 20. III 1986.
Beograd
Salon nameštaja — Galerija
Kolarčeva 1

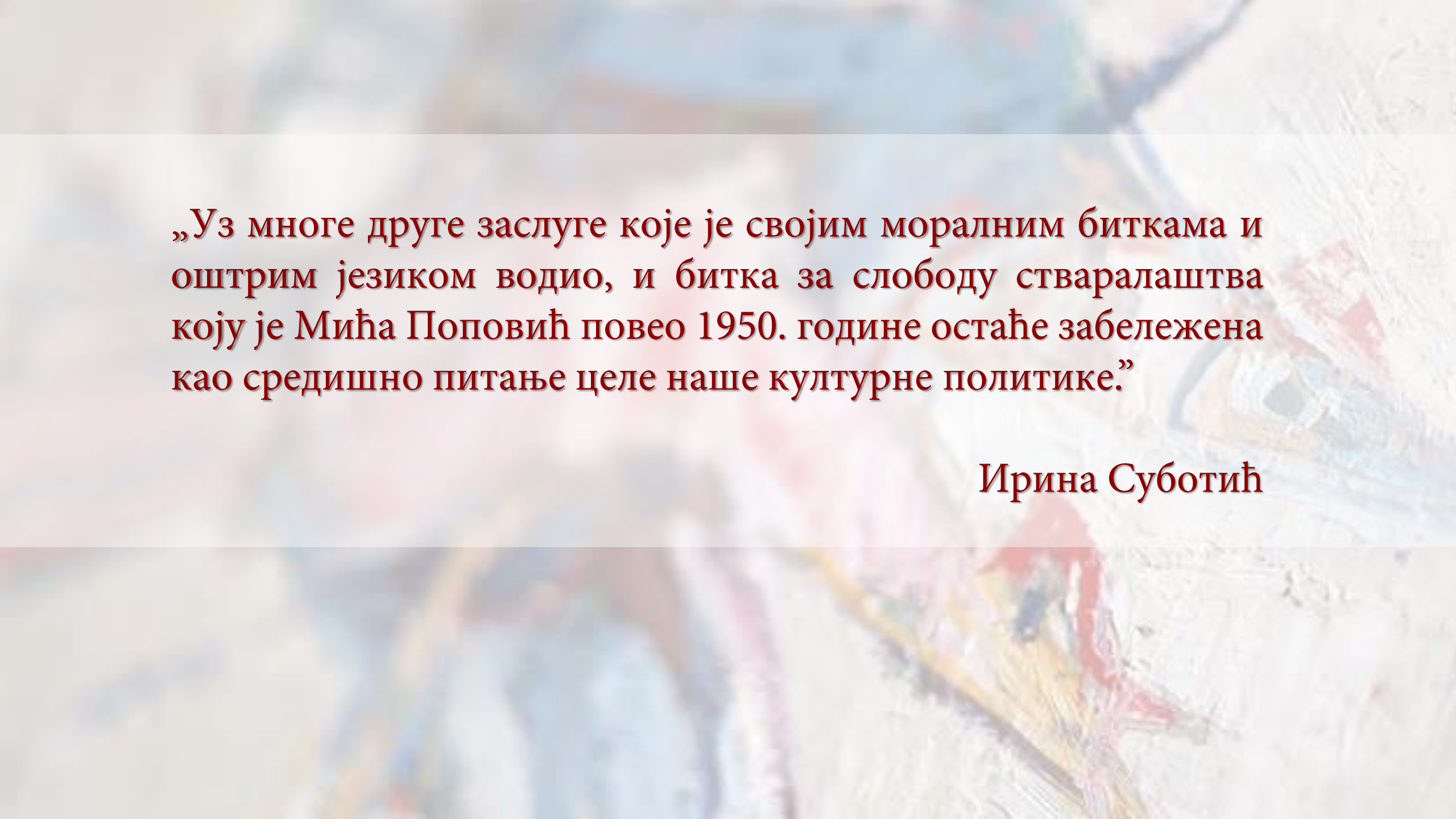
УК III 1746

IV 19334

IV 282044

„Уз многе друге заслуге које је својим моралним биткама и оштрим језиком водио, и битка за слободу стваралаштва коју је Мића Поповић повео 1950. године остаће забележена као средишно питање целе наше културне политике.”

Ирина Суботић

СРЕТО БОШЊАК

Mita Popović

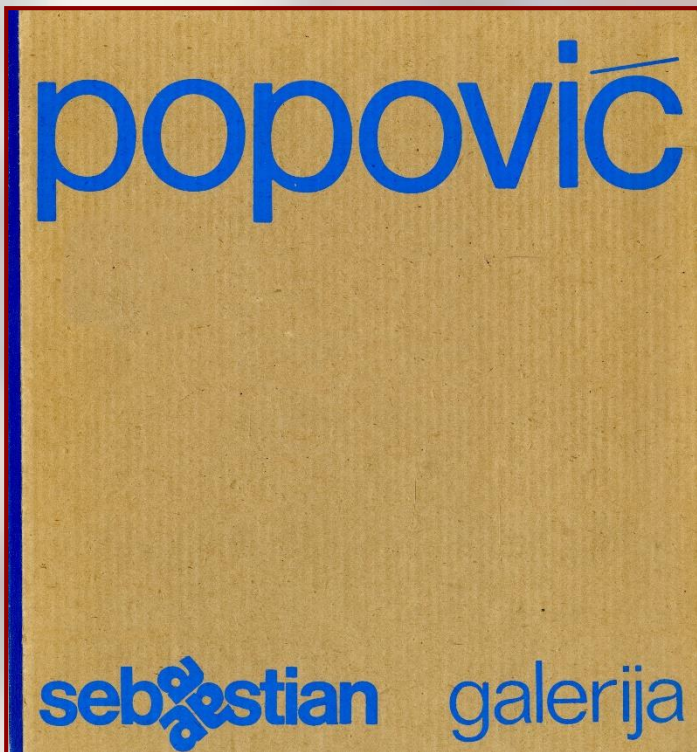
МИОДРАГ
МИЋА
ПОПОВИЋ

ГАЛЕРИЈА „ВИД“, ВУКА КАРАѢИЋА 7а, БЕОГРАД, ТЕЛ. 011/184-477
КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИ ЦЕНТАР „ВУК КАРАѢИЋ“, ЛОЗНИЦА
ЗАЈЕДНИЦА КУЛТУРЕ, ПАРТИЗАНСКА Б.Б. ЛОЗНИЦА

УК III 2336

Моја мајка

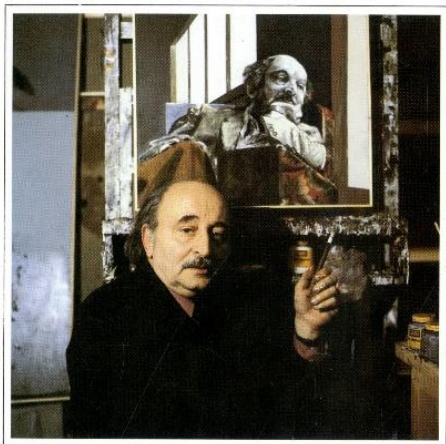

Mića Popović
Izložba slika

29. 6 / 18. 7. 1989.
Galerija Sebastian Dubrovnik
Između vrata od Ploča 5, tel. 28-326

ATLAS sebastian
DUBROVNIK

УК III 756

MIĆA POPOVIĆ

MIODRAG
MIĆA
POPOVIĆ

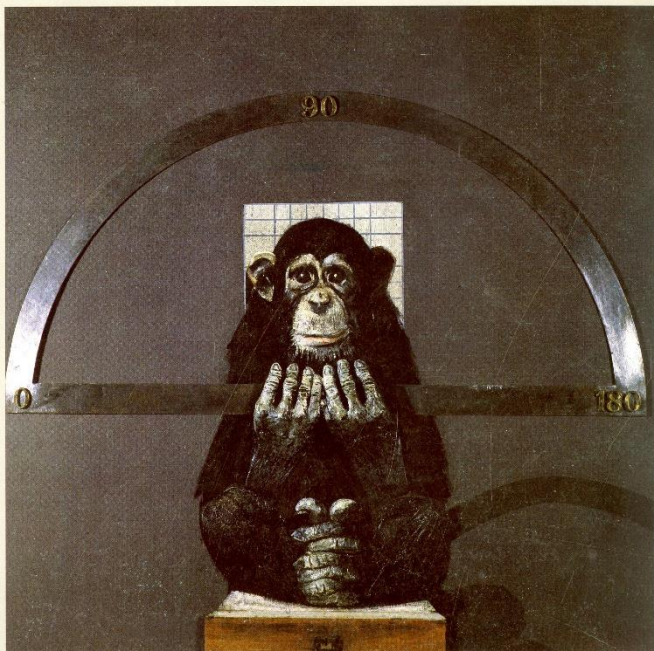
GALERIE »VID«, VUKA KARADZICA 7a, BEOGRAD, JUGOSLAVIJA, TEL. 011/184-477
LHB INTERNATIONALE HANDELSBANK AG, FRANKFURT AM MAIN GROSSE
GALLUSSTRASSE 16, 6000 FRANKFURT AM MAIN, TEL. 069/2106-0

УК III 3987

„На узбудљиве теме песника и бескућника у савременом сликарству, цвећа, декоратера, текстила, Бретање, Венеције, илустрације књиге, холандског сликарства, дечјег цртежа, Пикасоа и енформела, Поповић је написао чисте, у зрелом стилу остварене странице. Са чуђењем у очима, са оним племенитим знацима усклика без којих и није могуће путовати по необухватној галаксији боја европског сликарства, он пролази неуздржаног даха, пријемчив и духовит.“

Драшко Ређеп

MIĆA POPOVIĆ

GALERIJA LIKOVNIH UMETNOSTI

POKLON ZBIRKA RAJKA MAMUZIĆA

MIĆA POPOVIĆ

SLIKE I CRTEŽI
1970 – 1990

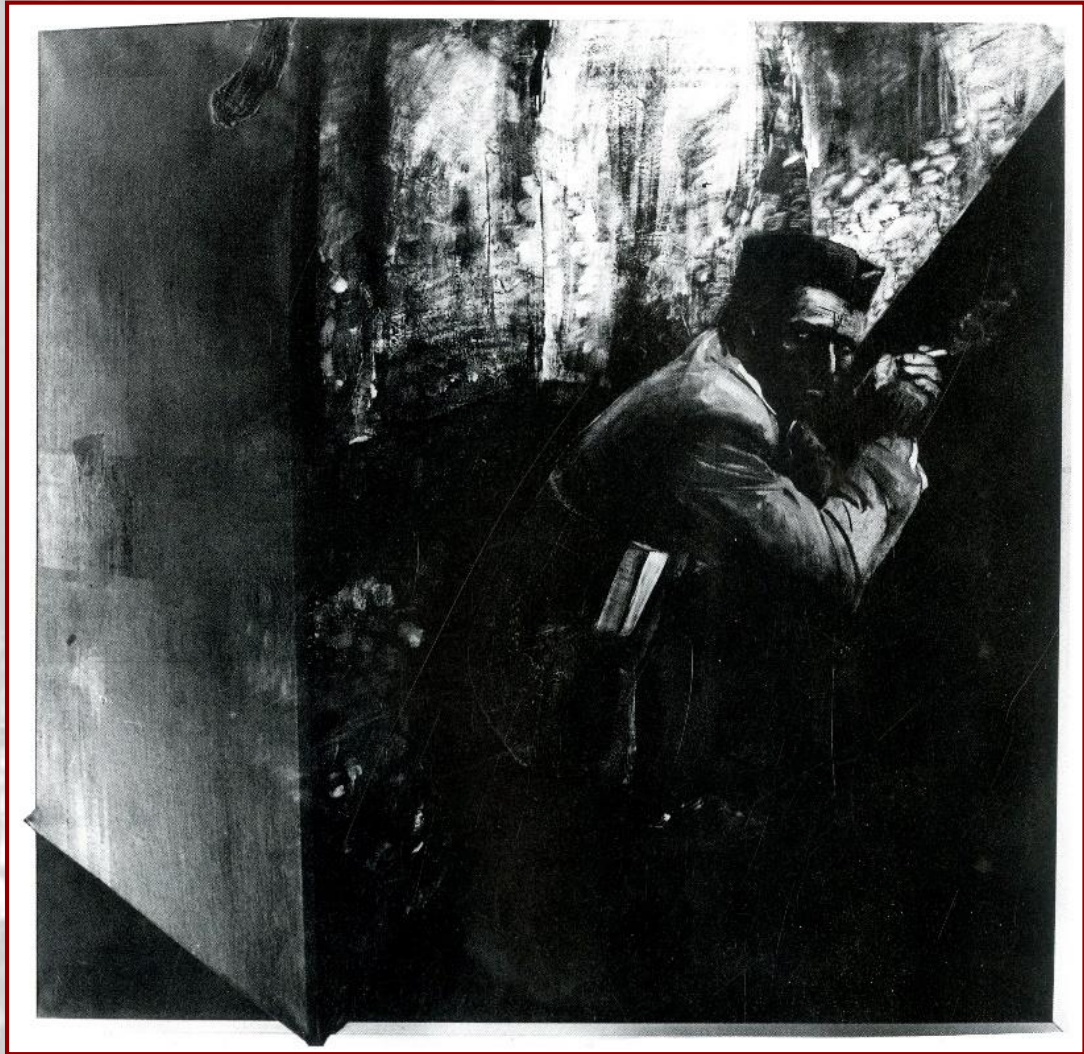
Поклон библиотека
Љубице Миљковић

NOVI SAD, NOVEMBAR – DECEMBAR 1990.

ЉМ III 806

Вук Караџић

Јеврем

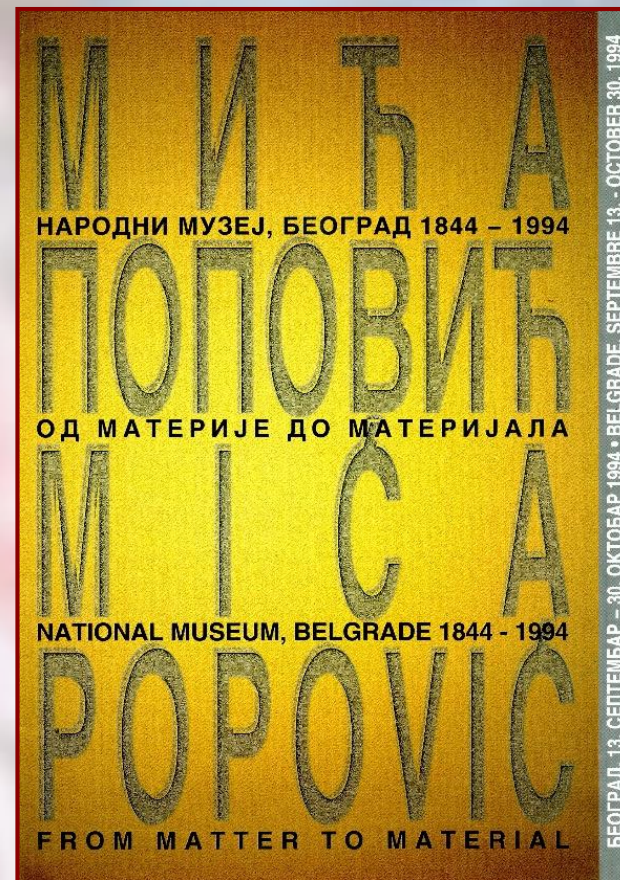
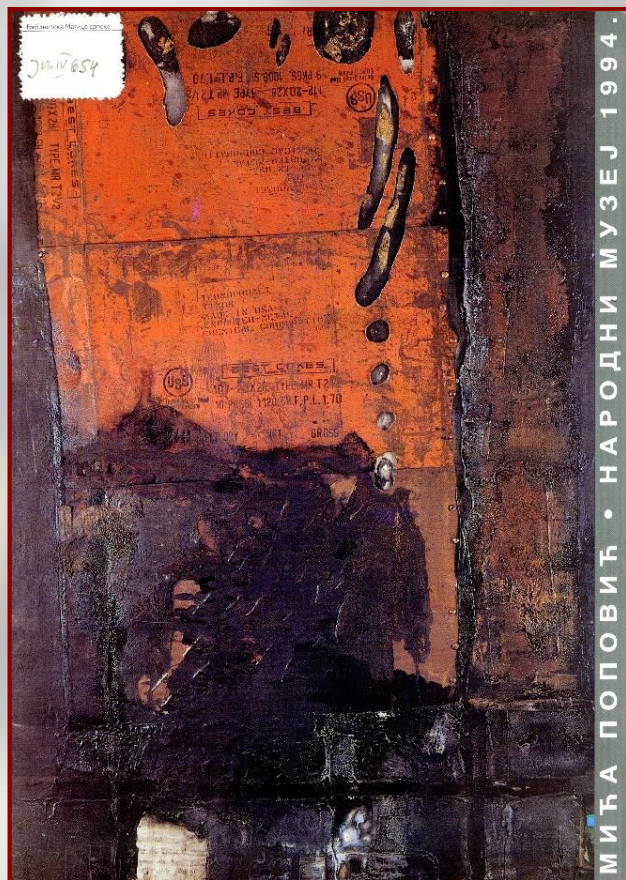

*Срби у чекаоници
Гвозден сања псине
Идила*

мића
поповић
слике
и
цртежи

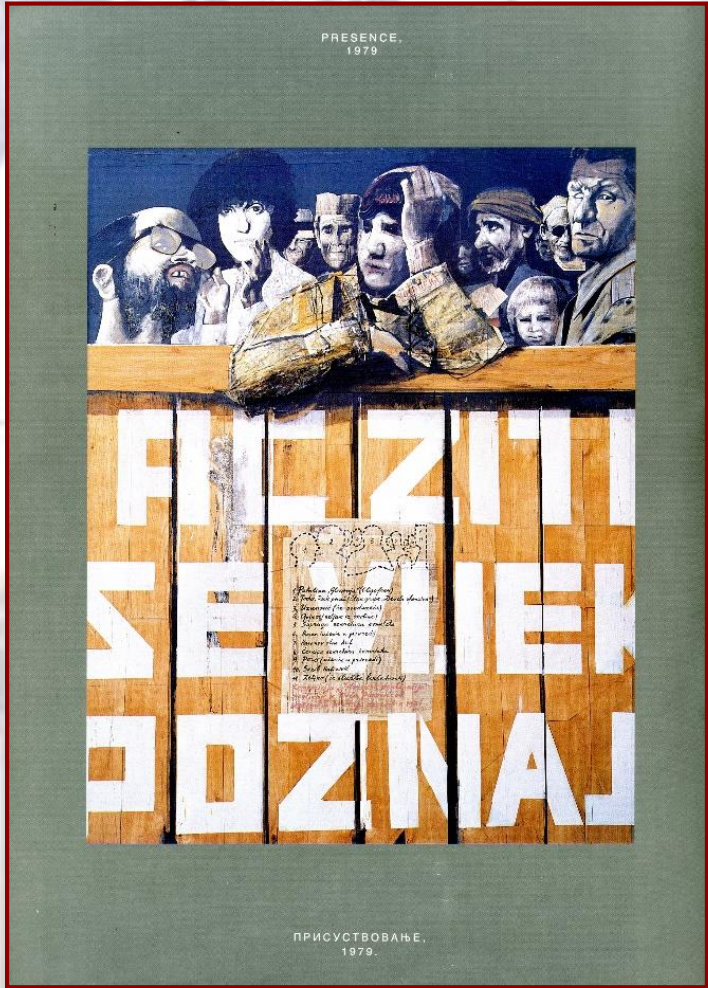
Ук III 7014

Ук IV 654

„Поповићев одлазак прво у апстракцију а затим у енформел није био неки неуспешни, пропали излет, већ разрешење психолошке тензије која је настала у сукобу личности са епохом и временом. Једини могући излаз, бар како је тада изгледало, био је у дубоком метафизичком простору слике у коме је живео горки и обесхрабрени свет очаја и безнађа, настао у муклим временима хладног рата и у лагумима европског егзистенцијализма.”

Лазар Трифуновић

Присутвовање

URBANISM
1975

УРБАНИЗАМ
1975

Урбанизам

Mića Popović

ОД МАТЕРИЈЕ
ДО МАТЕРИЈАЛА
И ЊЕГОВЕ
ИЛУЗИЈЕ

УМЕТНИЧКА ГАЛЕРИЈА, КРУШЕВАЦ
29. МАЈ - 10 ЈУЛ 1995.

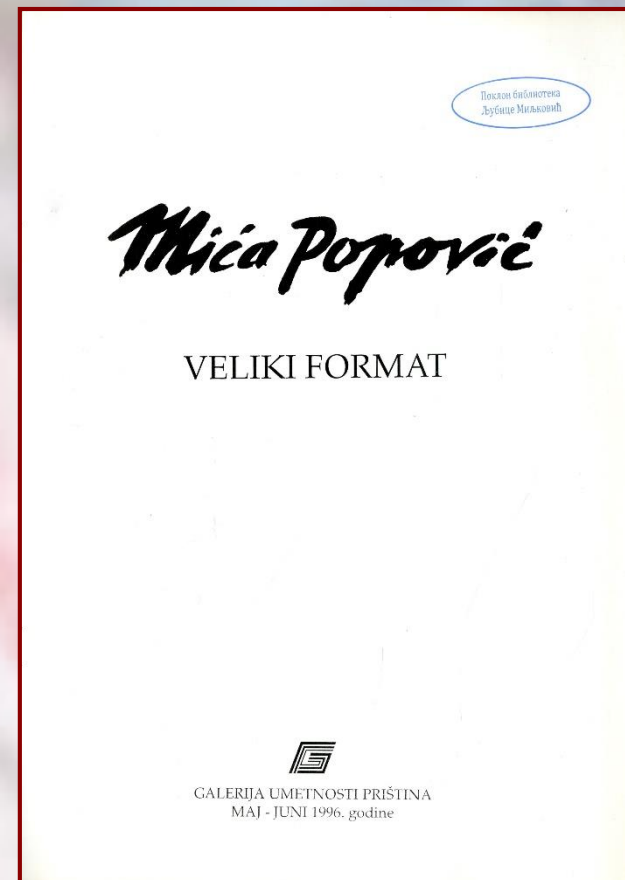
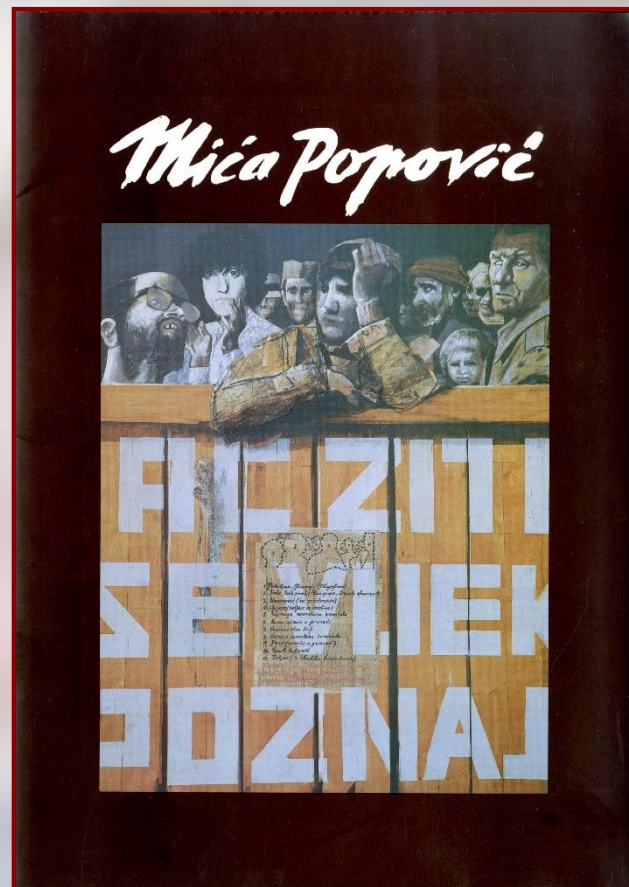
УК IV 1076

„Ширина радозналости у стваралаштву Миће Поповића је многострана; та разноврсност била је и претња, што није усамљен случај у судбини српских сликара, да се на путу к самом себи, изгуби у делти својих талената и сливу уметничких врлина. Њему се то није догодило јер се одувек свестрано обавештавао о једном – о спреси речи и слике, о прожимању идеје и представе.”

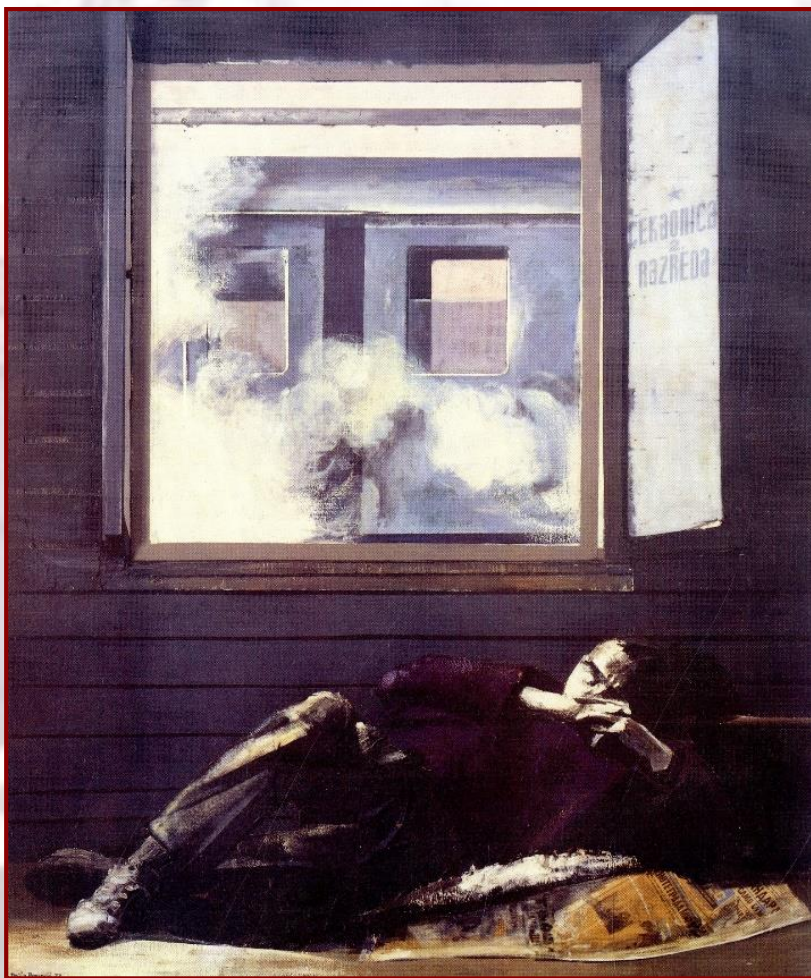
Душко Тошић

Равноотежа, 1980.

ЉМ II 242

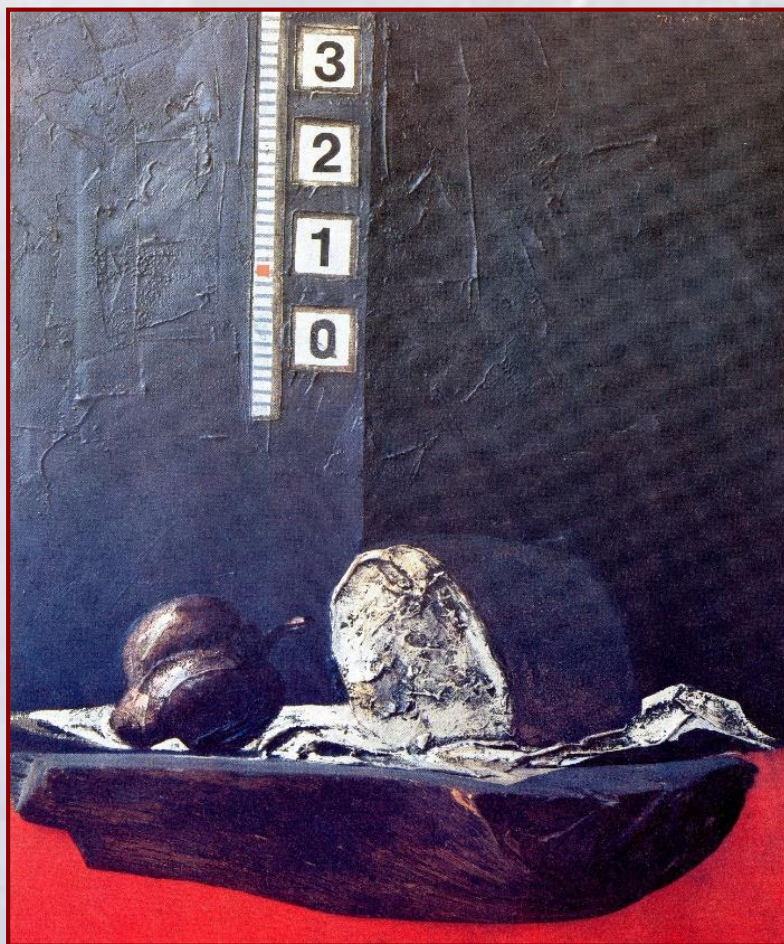
Свитање

„Као што се све што је из живота исходило враћа у живот, без стварног преображаја, тако се, правећи огроман круг, и слика која је исходила из активне представе у активну представу непрекидно враћа.”

(Мића Поповић)

Одлазак II

Хлебомер

БИБЛИОТЕКА МАРИЈА ОПСИЋ
ЈК III 6859

Мића Поповић

ЦРТЕЖИ
(1944-1994)

децембар 1995 – јануар 1996.

ЈК III 6859

10=178071815

88468

ЦРТЕЖИ МИЋЕ ПОПОВИЋА

Цртежи Миће Поповића садрже све основне елементе цртежа, као дисциплине и области, који чине основу ликовне уметности уопште. Цртеж је графички приказ облика, комбинација чистих линија и мрља, контраст црно-белог, а служи се ефектом светлих и тамних засенчених партија чиме се постиже линеарност и пластичност сликаног објекта. Као основ, не само у уметности, већ и у архитектури и математици, његова улога је од великог значаја за обликовање и разраду многих идеја у човековом стваралаштву. Та универзалност обезбеђује цртежу приоритетно место у замишљеној лествици људског изражавања: сетимо се само да је цртеж старији од писане речи.

Улога цртежа у сликарству често има значај бележења идеја. Иако, као основа, чини почетак уметничког дела, цртеж често прераста својом изражајношћу путу забелешку и постаје самостално дело. Износећи своја унутрашња хтења и замисли према сликаном објекту, сликар често цртежом искажују своје најдубље и најесенцијалије доживљаје објекта или природе. Без боје, линијом и мрљом, употребом светлости и сенке, стварајући помоћу контраста и сенки (бело, црно, сиво) димензионалну представу одређеног предмета или бића.

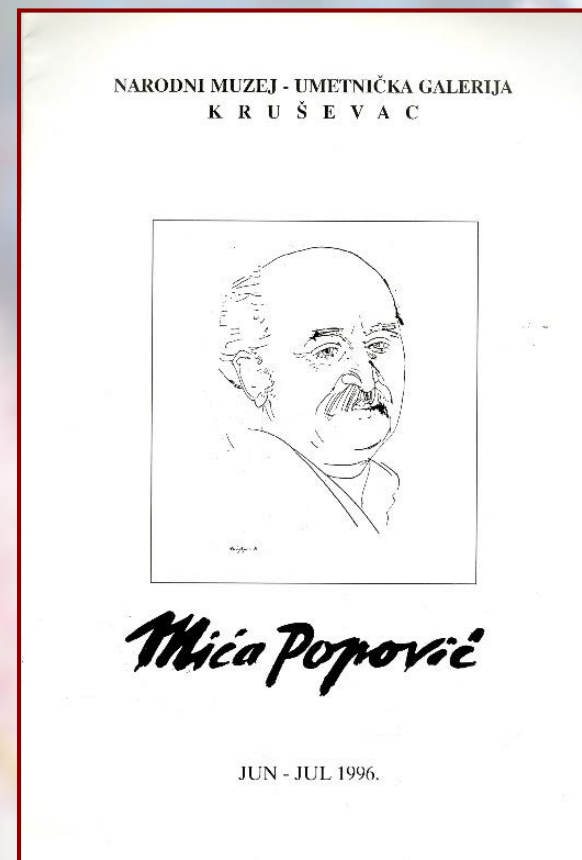
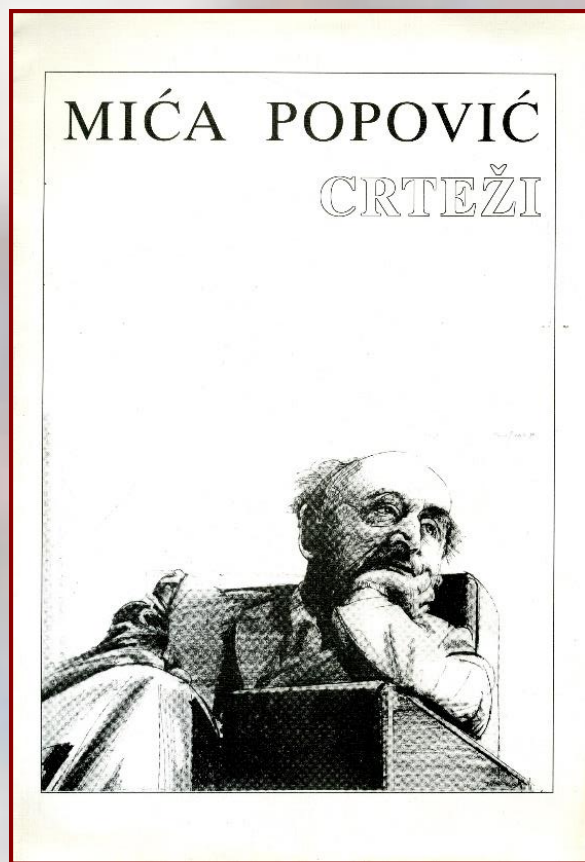
Модерна уметност често избегава овај основни, природни пут бележења. Она цртеж споди на плоче, или линеарне представе састављене од правилно изнучених линија, до геометријских тела. Ове представе визуелно отварају нове просторе, али затварају оне друге, путеве ка романтичном, али и лично емотивном сликарском ставу ради кога, у суштини, цртеж и настаје. Естетски и психолошки садржај остаје, али му недостаје емотивна и реална спона са објектом. Та рационалност и визуелна осмишљеност, као и избор елемената, а и сам начин изражавања, удаљава цртеж од емотивне забелешке и одводи га у крајност друге прете која понекад може да склизне у декоративност. Та прста декаденције, која је по мом мишљењу све чешћа у савременој уметности, остварива заправо стање духа у том истом свету. Насупрот том немиру и рационалности, задовољство је видети цртеж у његовом праинквизиционом, једноставном, изворном облику. У њему сваки гест испуњава околелско живљане, одише природом ствари и облика и, несумњиво, носи лични печат ствараоца. Тачно је да различит приступ спонтаном и рационалном, ако је у питању класични реалистички приказ објекта, може да буде подједнако добар. Непосредност изношења, као и промишљеност с друге стране, могу се спојити у високом квалитету и емотивности, постижући суштину мисли.

Везаност Миће Поповића за цртеж, поткрепљује – поред самих дела, и његова изјава да је „цртао откад се сећа себе“, као и за период уочи рата, када је „Једно време престао да слика и сасвим се посветио цртању, уубеђен да се у цртежу може реалити будућности његових слика“. Свесртност и рационалност Миће Поповића, као човека и уметника, омогућила му је да бележи све – од пејзажа, портрета, сцена из рата, илустрација и сценографија и остала је основа, али и велики део целокупног његовог стваралаштва.

Изнедрени унутрашњом потребом осетљивог и умног човека, оплемњени сигурном руком великог ствараоца, цртежи Миће Поповића уобличавају потребу за бележењем сликарског става, сирже у себи подједнако задовољство и лепоту нагог женског тела, као и бунт против неправде нанете човеку, појединцу, члану одређеног друштва.

Његова бележења су посебно изражајна у портретима својих најближих – породице, као и пријатеља. Једноставност цртежа и њихова искричава емоционалност дјене очи, али и душу. У том јединственом рукопису проналазимо

УК III 6859

УК IV 1929

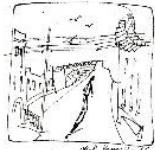
RANJENIK, 1946.
tuš na papiru, 18,5x11,5

OPATSKA RIVERA, 1948.
tuš (oboka) na papiru.
Bazici Vera Opatica 18

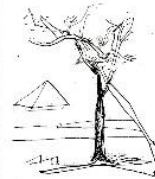
MOST, 1950.
mazilo na papiru, 12,7x8,2

ULICA I VENEČI, 1951.
tuš na papiru, 13x11

ČOVEK SA GITAROM, 1951.
tuš na papiru, 11,5x20

DRVO I PIRAMIDA, 1951.
tuš na papiru, 9,8x14,5

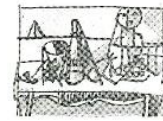
NA RINARI, 1952.
tuš na papiru, 21,5x31

KONJANIK, 1953.
tuš na papiru, 20,5x28,5

U MAJČINOM KRILU, 1953.
tuš na papiru, 21x11

KOMPOZICJA III, 1954.
crnilo i kromir na papiru, 19,5x21,6

KOMPOZICJA VI, 1955.
kromir na papiru, 24,8x22,4

BAJNAK, 1955.
tuš na papiru, 21x13,7

DEVOJKA OSLONJENA NA RUKU, 1956.
tuš na papiru, 31,2x19,7

DEVOJKA, 1956.
tuš na papiru, 21,2x15,7

ILISTRACIJE ZA
"POLESKE VARIJACIJE"
tuš na papiru, 22,5x23,3

ILISTRACIJA ZA POLITIKU,
1962/63.
tuš na papiru, 23,3x22,3

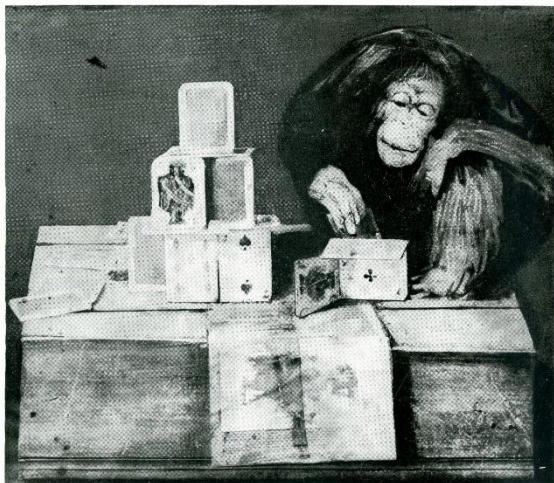
BUK, 1967.
tuš na papiru, 9,3x14,8

PROSIJAK, DEVOJKA I PAS, 1969.
kromir na papiru, 30,3x19,7

„Мића Поповић је цртач велике културе – његови цртежи су узбудљива игра духа. Са друге стране, арматура цртежа је сигурна, ритам усклађен, естетски и психолошки садржај увек присутан, као и опис битног и суштинског. Он се у својим цртежима представља као чулан и резак уметник. Неки цртежи бележени су жестоко и искрено, док други садрже сензибилну устрепталост. Поповићеви цртежи не бележе мистерију живота већ чине сам живот...”

Надежда Јовановић

MIĆA POPOVIĆ

MALA GALERIJA ZRENJANIN, TRG SLOBODE 7 od 20. V do 10. VI 1979.

Umetnost Miće Popovića je neprestano stvaralačko traženje i nalaženje, pa i opet, novo istraživanje i otkrivanje u dijalektičkom kretanju koje je uvek ponovo i uvek drugačije uslovljeno izazovima i orijentirima vremena nikad nezastaloga. Ona je pri tome dosledno izvirila iz uvek iste strasti traganja, za uvek novom ljudskom i umetničkom istinom, svog uvek istog i doslednog životnog i umetničkog kreda. I moglo bi se reći, da je M. Popović sifzifovski i sudbinski osuđen na traganje, uvek iznova, ali ne i iz početka, jer su ga sva prošla odgonetanja obogaćivala i snažila u novim imperativima da izrazi novi i drugačiji odgovor. Moglo bi se, isto tako reći, da je M. Popović poput ukletog Holandanina osuđen na kretanje u amplitudama, u trajanju neprestanom, doživotnom, svog umetničkog bitisanja. Na to ga podstiče njegov duhovni aktivitet i potreba da živi u atmosferi intenzivnog angažmana, umetničkog, misaonog i etičkog. On se pri tome, služio kličicom i olovkom, uz to i pisanom rečju i kamerom, i pozornicom, ukoliko, gotovo renesansnim obiljem kreativnih disciplina, a svega se toga prihvatao sa unutrašnjom potrebom da izrazi svoju izuzetnu i složenu stvaralačku prirodu i biće. Uvek motivisan tom unutrašnjom nužnošću istinskog i smelog stvaranja, on unutar svakog tog umetničkog medija nepomirljivo istražuje, ne pristajući na zabokrećnu ustajalosti i ustajlenosti, pa uvek sve natapa novim, neki put i pustolovnim, erpeći tu novu, ponekad i avanturu, iz savremenog pulsiranja i autentičnog trenutka sadašnjeg u neprestanom i nezaustavljivom toku vremena koje želi i mora da izrazi.

To znači, da se stvaranje i delo M. Popovića nikad ne prilagodava i ne čini ustupke onom što je opšte prihvaćeno, jer je on ličnost koja istinito traži slobodu, koja slobodno traži istinu. I zato su amplitude i transverzale stilsko-sadržajnih raspona u kretanju slikarstva M. Popovića dijalektički dosledne i u svojim suprotnostima. I zato je slikarstvo M. Popovića, svojom nepopustljivošću i neposustalošću, uvek nemirenje i pobuna, jednako, u svom početku, prema dogmama socijalističkog realizma, kao i sada kad se od apstrakcije i enformela gde je tragalo za slobodnim prostorom slike, izranjajući iz antiforme, sa pravom i istinitom strašću vraća figuralnom, shvatajući da sloboda obavezuje odgovornošću, pa nju, tu odgovornost umetnika, ispunjava kricima etičke angažovanosti.

U kontrapunktu svojih dosadašnjih artistskih iskustava (film, literatura, slikarstvo figuracije, slikarstvo enformela) u kontrapunktu, njihovih filozofsko-moralnih i strukturalnih slojeva, Mića Popović nalazi ishodišta i sadržitelje za samosvojan likovni izraz kojim danas govori. Presićena i pročišćena sabranim iskustvima u laboratoriji duha, ova angažovana figuracija jednim krajnje društveno-komunikativnim jezikom uspostavlja dijalog sa vremenom kroz autorova razmišljanja o mestu čoveka u našem vremenu. Ovaj svedok — stvaralac se aktivno okreće životu, hronici socijalnih poremećaja, psihološko-moralnih kriza, dinama duhovne pustoši današnjice. Ta potreba da služi životu dijagnozom njegovih bolesti prisutna je u svim temama: i na kompozicijama pečalbarske svakodnevnice malih ljudi sa periferije života osuđenih da traju prazno vreme usamljenosti i rezignacije; i na autoportretima koji emaniraju egzistencijalne nemire i krize pred teskobnim pitanjima bez odgovora; i na mrtvim prirodama što su simbol jedne drame koja boli; i na kompozicijama sa majmunima, tim ironičnim papabolama o ljudima pred bitnim duhovnim istinama.

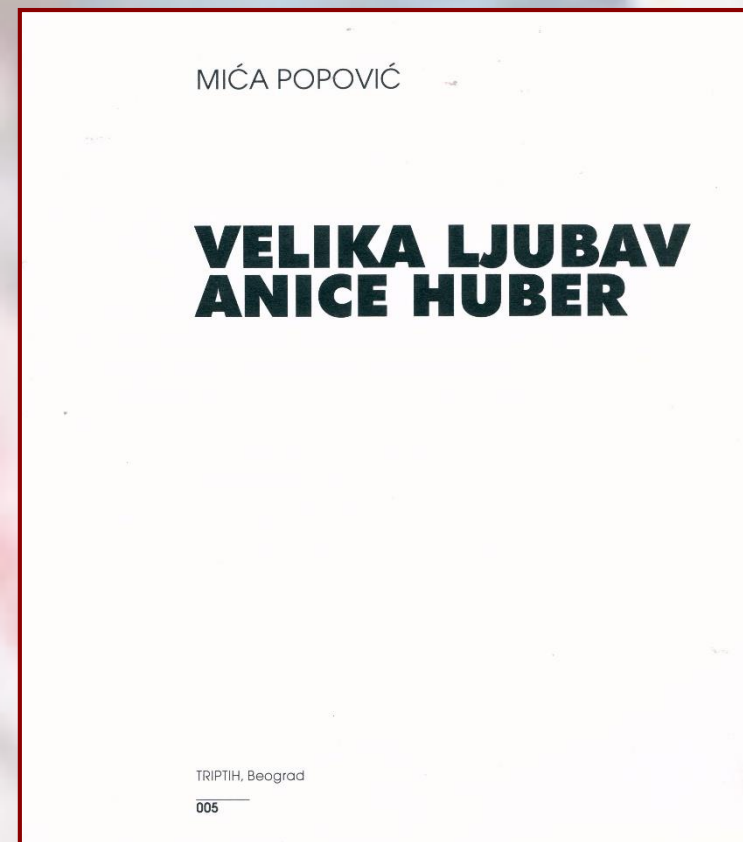
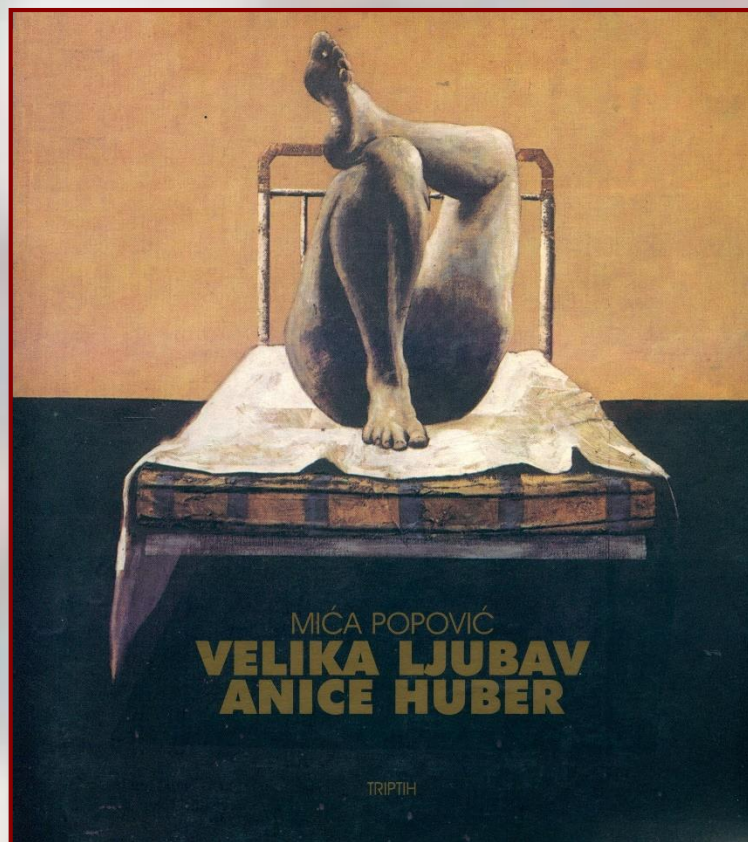

Autor želi da proširi realnost do obima svesti o njoj, da pronade idejne suštine u pojavnom. I zato, provocirajući direktnost prizora, oporog i nemilosrdnog u svojoj istinitosti, stavljajući ih u funkciju svojih razmišljanja i osećanja sveta, otkriva nadstvarnost činjenica i stvarnost ideja. To postiže snagom ostvarenja umetničkog dela, upečatljivim plastičnim jezikom koji doseže potpunost jer sadrži moć uobličavanja autorovih emocionalnih i misaonih koordinata. Njegove slike su ekspresivan govor, slojevit i formom i mišlju, u kome svaki sloj nosi određenu težinu, a oni se međusobno dijalektički nadgrađuju i prožimaju stvarajući unutrašnju napetost slike. Literarni sloj autor postavlja u filmski kadar predodređen stanjem duha i gradi ga veristički slikanim oblikom. Ovaj se razudaje u volumen stvarnog predmeta, pa realno dobija nadrealan zvuk, i u negaciju predmetnosti, materiju metafizičkog nemira. Boja, nosilac mračnih raspoloženja, elektrizira se sukobom svetlosti i tame. Sve se to sabira ne samo u duboke dramske akorde plastične celine slike već i u ekspresivno obojeno idejno i emocionalno zračenje. I tako je ovo slikarstvo probilo spoljnu ljušturu stvari, unoseći u dokumentarno ekspresivni i iracionalni naboj, krećući se od površine ka dubini ljudske drame. Sadržaj slike se i vidi kao mračna hronika životnih zbivanja, ali se još više oseća i shvata, osećamo je kao potresnu istinu i gorko iskustvo, shvatamo kao apel našoj pasivnoj prepuštenosti i ravnodušnosti pred sve nezvesnijom sudbinom čovekove sudašnjosti i budućnosti.

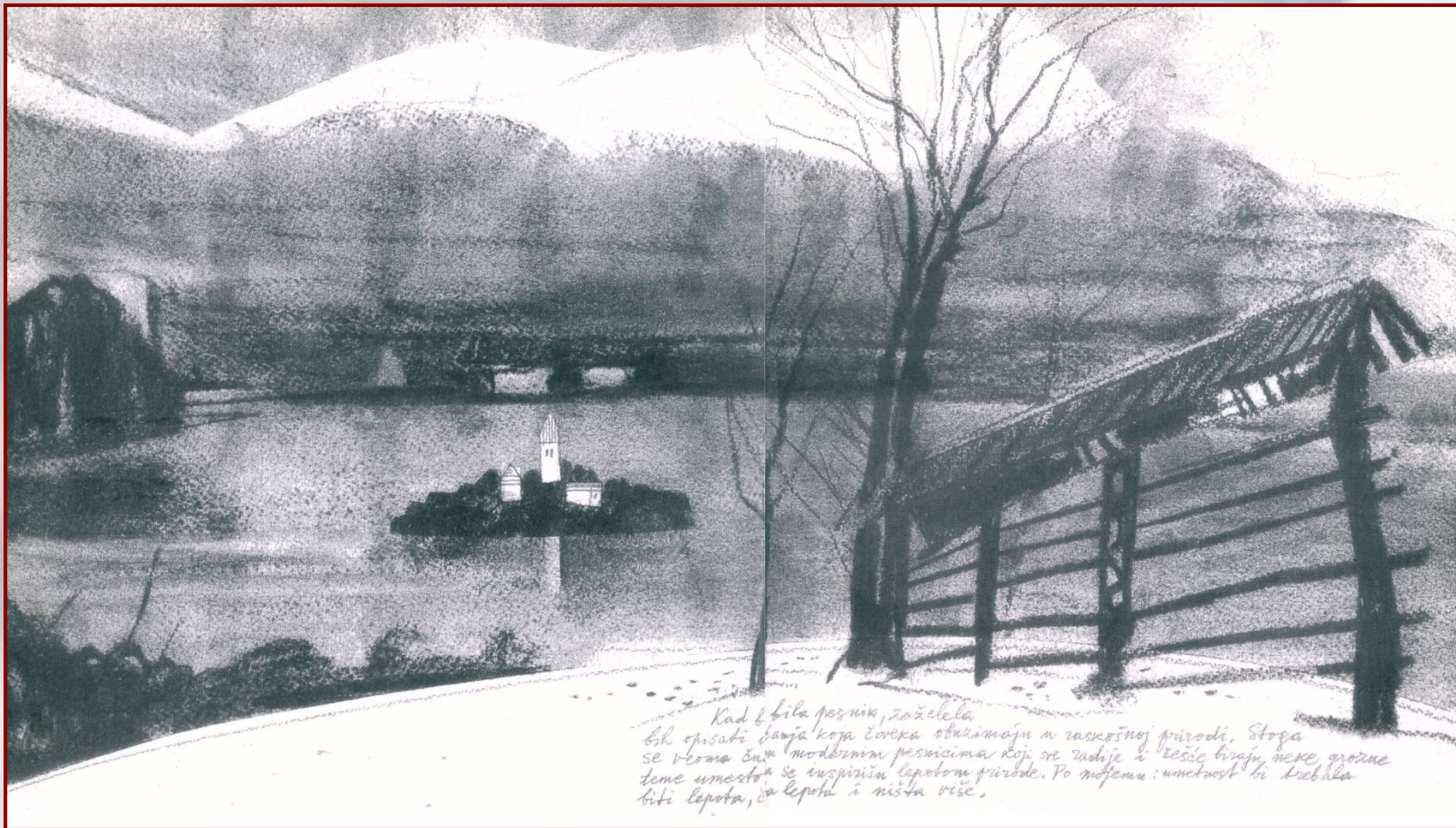
Ova umetnost, slikarski prizori M. Popovića, uronjena u život i kritički prema njemu odredena, ustaje u našu odbranu budućim nam svest i savest o našoj humanoj suštini. Njena etička angažovanost, zgusnutim slikarskim nabojem katarzično odjekuje u nama poput tamnog labudeg leleka nad crnim limanima ljudske drame.

Jasmina Tutorov — Borjanović

III 7292

III 424300

БИБЛИОТЕКА МАТИЋЕ СРПСКЕ
ЈК 9 8364

ГАЛЕРИЈА ЛИКОВНЕ УМЕТНОСТИ
ПОКЛОН ЗБИРКА РАЈКА МАМУЗИЋА

Нови Сад,

јули - август 2001.

Mita Popović

цртежи

12. јуна - 26. јуна 2001.год

МУЗЕЈ ЈАДРА, Пашићева 25, Лозница

48 и 8304 ID=498071017
Када се човек суочи са огромним бројем цртежа Миће Поповића који су настали током педесет дугих сликарских година, осећа се помало обесхрабрен пред том енергијом вида (и виђења) која осваја свет око себе као део властитог искуства а не само као збир објективних и вузелних чињеница. Цртеж је за овог сликара процес слагања сликарског искуства у одређени визуелни систем и репертоар облика, односа облика и простора, облика и линије, облика и мрље, облика и светлости, да би се коначно "зауставио" на облику људске фигуре и њеном унутарњем свету. Цртеж, дакле, за њега није само лексичка грађа која ће бити преобработена и уткана у неко будуће ликовно дело, већ и начин откривања света и односа света према суштини уметничког дела...

...Цртеж у његову уметност није ушао - она је њиме почела. Траје до данас и чини посебну вредносну целину не само у његовом сликарском опусу него и у савременој српској уметности. Заснован као поетско-реалистички језички систем (окренут облику природе), еволуирао је до истраживања унутрашње природе човека и до социјално-критичког приказа стварности. Аутор је активне форме цртежа која своју естетску димензију проширује етичком. Цртеж се сада јавља као велики закључак сликарског искуства, као граница моћи појединачне креативне свести. Да ли је у таквом цртежу нашао одговор на питања која је сам поставио у својој приступној беседи поводом избора за редовног члана Српске академије наука и уметности: "Да ли је реализам у сликарству само медијски начин, средство приказивања стварносног света или је реализам нешто много више и много важније - истина о том свету? Да ли је истина најзубодљивији врх у човековом доживљају света и да ли њу у уметничком делу било који леп облик може да надокнади?".

У овим записима посматрали смо цртачку уметност Миће Поповића кроз неколико његових структурних вредности: Цртеж као тема, цртеж као стил, цртеж као техника и материјал, цртеж као значење и смисао. А могли смо га посматрати и као магички дијаграм, као паралогичку метафору, као интуицију и игру, као ритам духовног опажања, као језик чистог виђења, хиперболе, орнаментике и парадоксе, као трансформацију баналне језичке функције линије, итд.

Педесетогодишњи распон његове цртачке уметности покрива толико мноштво збивања и промена на светској и нашој уметничкој сцени да нисмо ни постављали питање - где је у тим променама место овог цртежа. А питање није ни требало поставити. Јер, ако једна уметност надживи време и поведе свог настанка, она постаје трајни део не само природе свог аутора већ и биће времена у коме је настала. Зато данас и можемо са више сигурности говорити о естетско-вредном и смисаоном карактеру Поповићевих цртежа, јер - у односу на време њиховог настанка - о њима говоримо из будућности. Они имају своју потврђену прошлост и сада већ доказану будућност које се сјешњују у трајну садашњост.

Београд, април 1994. Срето Бошњак

Из Монографије "Мића Поповић - цртежи", Мрљеш, Београд 1994. год.

Мно. бр. 8364

Мића Поповић, рођен је у Лозници 12. јуна 1923. од оца Томе и мајке Дане.

У Лозници живи до 1927, када се породица пресељава у Београд. Године 1946. уписао се на Академију ликовних уметности у класи Ивана Табаковића.

Године 1947. од студената из класе И. Табаковића формирана је "Задарска група".

После повратка у Београд бивају избачени са Академије. Касније су сви враћени, сем Миће Поповића, који стога наставља своје даље сликарско школовање самостално, уз повремене поуке професора Табаковића.

Мића Поповић је сликар, филмски редитељ, књижевник, теоретичар и истраживач уметности.

1982. предавао сликање и цртање као гостујући професор на Њујорчком државном универзитету у Олбанију, држава Њујорк.

За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран 1978. а за редовног члана 1985. године.

Умро је у Београду 22. децембра 1996. године.

НАГРАДЕ:

Награда за сликарство на II октобарском салону 1961.

Награда за сликарство на изложби "Седма деценија југословенског сликарства" у Сомбору 1968.

Награда "Златна палета" на изложби УЛУС-а 1969.

I награда у Словењ Градцу на интернационалној изложби фигуративне уметности 1975.

Награда на X бијеналу интернационалне уметности у Сампиео d' Italia

Награда на Интернационалној изложби оргиналног цртежа у Риједи 1977.

Награда "Златна батана" у Ровињу 1978.

Награда публике на изложби "критичари су одабрали" 1983.

Награда "Политике" 1989.

КЊИГЕ МИЋЕ ПОПОВИЋА:

- Сулари и хармоније, Братство-јединство, Нови Сад, 1954. 1-192

- Излет, Космо, Београд, 1957. 1-260

- У ателеу пред ноћ, Просвета, Београд, 1962. 1-187

- Искошните слике, Полит, Београд, 1983. 1-226

- Аутобиографија у књизи: Хајнц Клујнер, Мића Поповић, Југословенска ревија, Београд, 1989. 1-91

ФИЛМОВИ МИЋЕ ПОПОВИЋА (дугометражни)

-Човек из храстове шуме, 1963.

- Рој, 1966.

- Камени деспот, 1967.

- Делије, 1968.

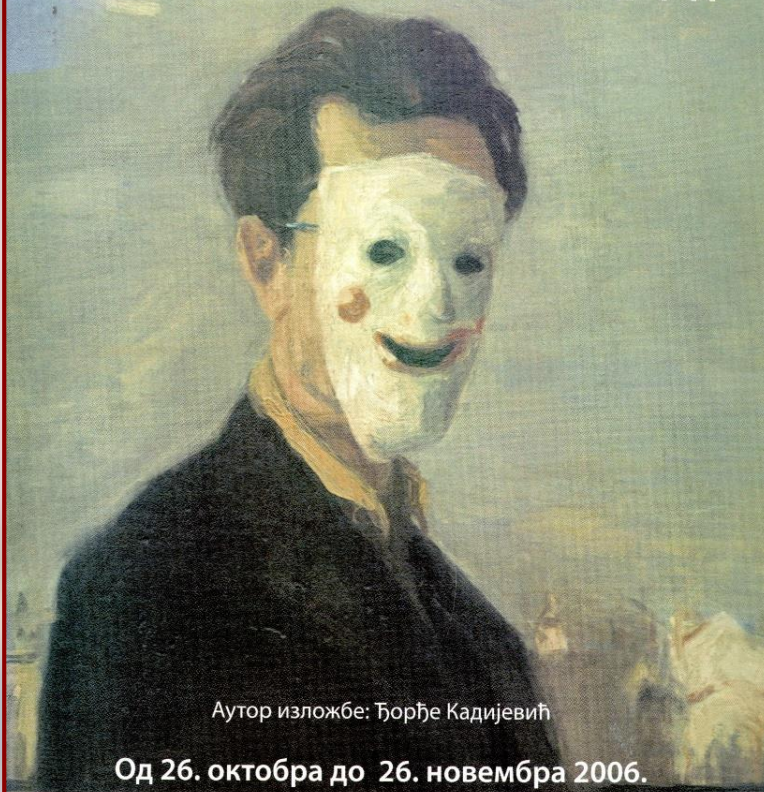
- Бурдуш, 1970.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЋЕ СРПСКЕ

Ук II 8364

М И Ћ А
ПОПОВИЋ
ИЗЛОЖБА ПОРТРЕТА

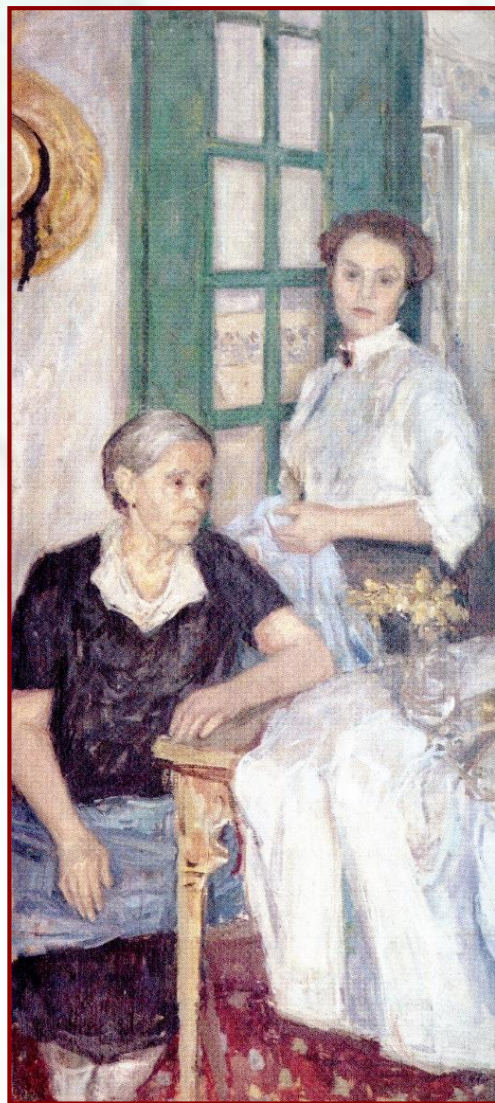
Аутор изложбе: Ђорђе Кадијевић

Од 26. октобра до 26. новембра 2006.

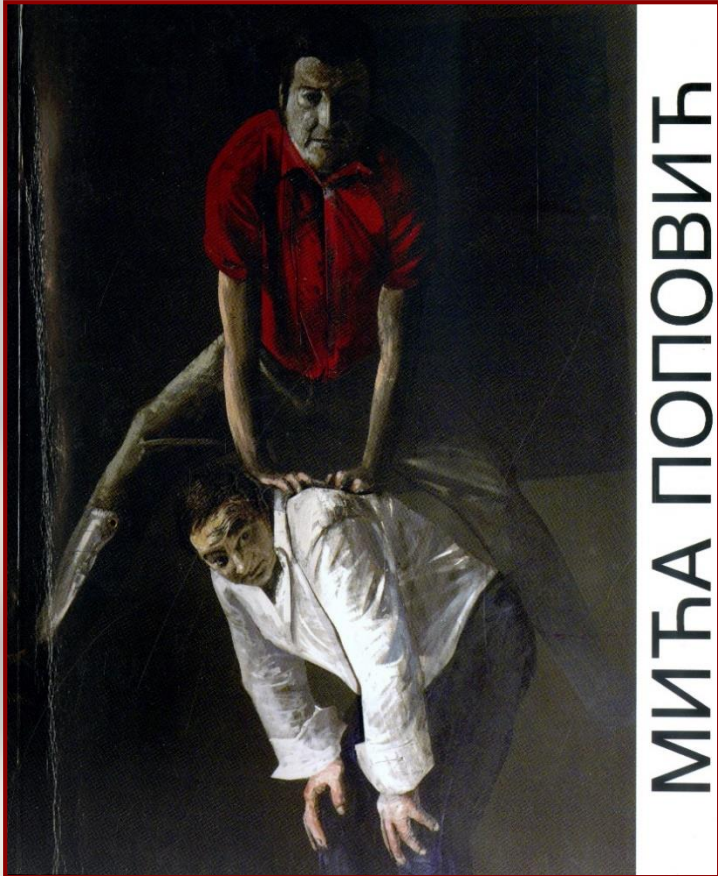

Таковска 10, Београд

ЉМ IV 697

Моја мајка и моја жена

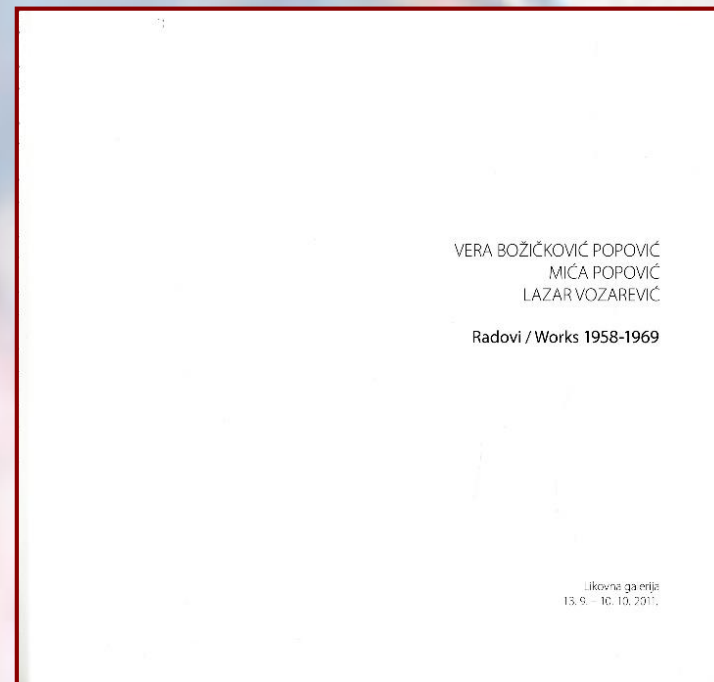
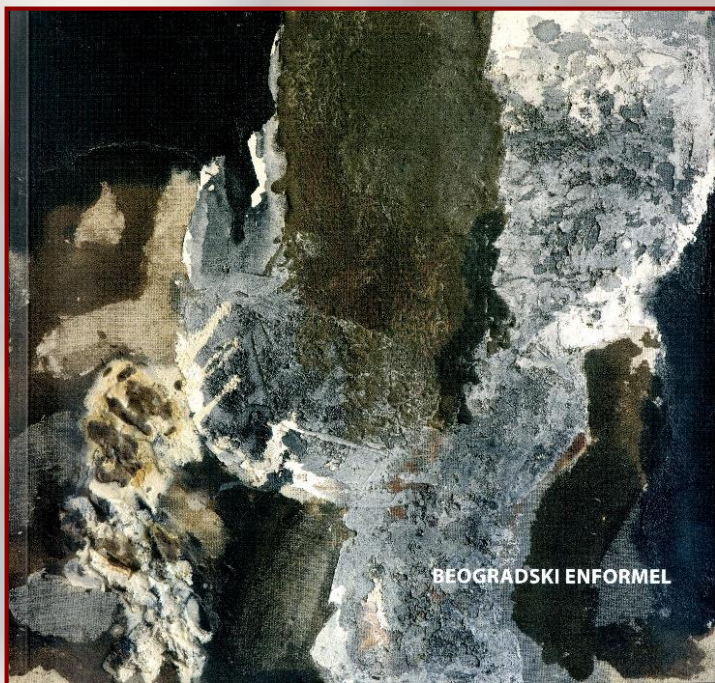
МИЋА ПОПОВИЋ

Мића Поповић

1923 - 1996

Дела на изложби су из Легата Миће Поповића и Вере Божичковић Поповић,
власништво Центра за културу "Вук Караџић" Лозница и породичне збирке Јована
Поповића.

Ук III 7595

УК III 8038

„То значи да се стварање и дело М. Поповића никад не прилагођава и не чини уступке оном што је опште прихваћено, јер је он личност која истинито тражи слободу, која слободно тражи истину. И зато су амплитуде и трансверзале стилско-садржајних распона у кретању сликарства М. Поповића дијалектички доследне и у својим супротностима.”

Јасмина Туторов Борјановић

Михаил Александрович Ситников, 1964

Трагови

СТАЛНА ПОСТАВКА СЛИКА
МИЋЕ ПОПОВИЋА И
ВЕРЕ БОЖИЧКОВИЋ ПОПОВИЋ

СТАЛНА ПОСТАВКА СЛИКА
МИЋЕ ПОПОВИЋА И
ВЕРЕ БОЖИЧКОВИЋ ПОПОВИЋ

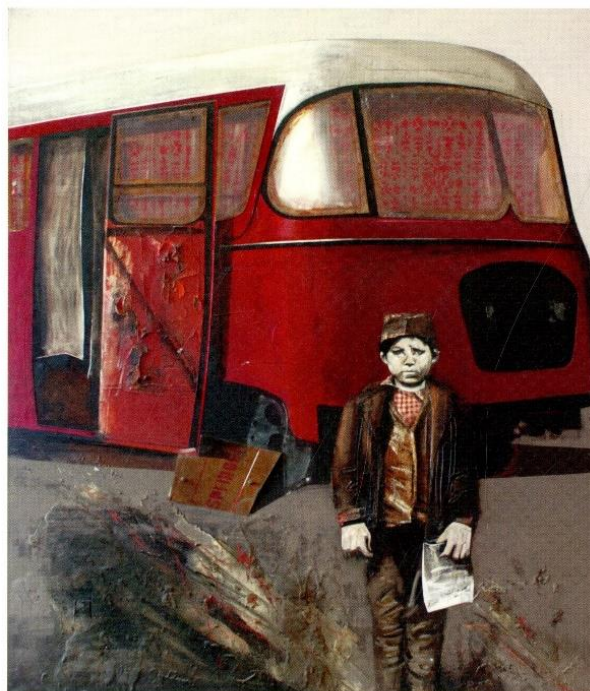
THE PERMANENT EXHIBITION OF
MIĆA POPOVIĆ AND
VERA VOŽIČKOVIĆ POPOVIĆ

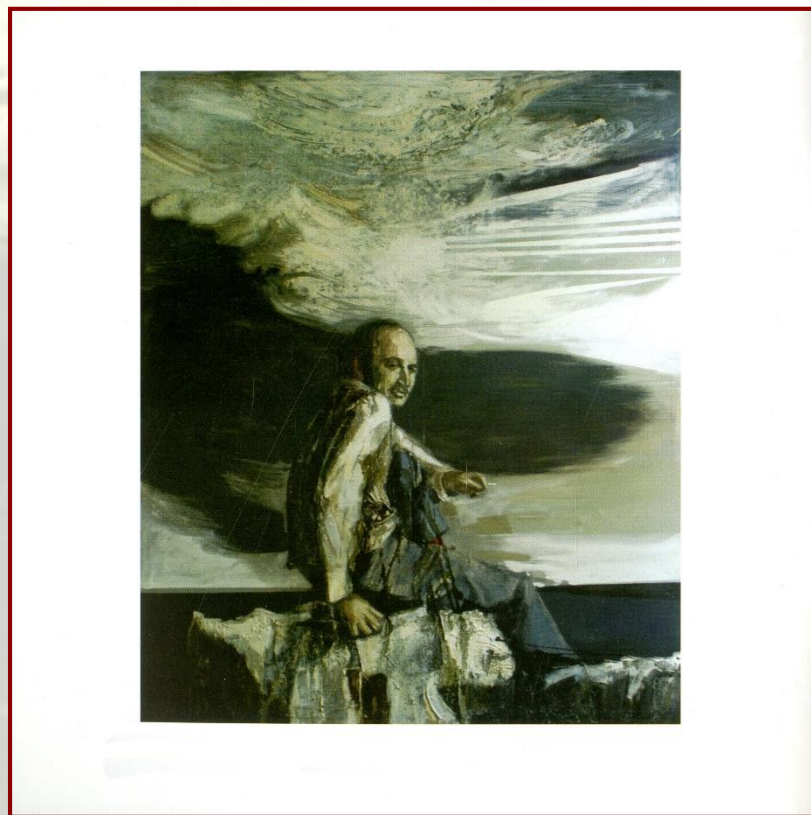
Центар за културу „Вук Караџић“ Лозница
Установа културе од националног значаја

www.ckvkaradzic.org.rs

Ук II 11568

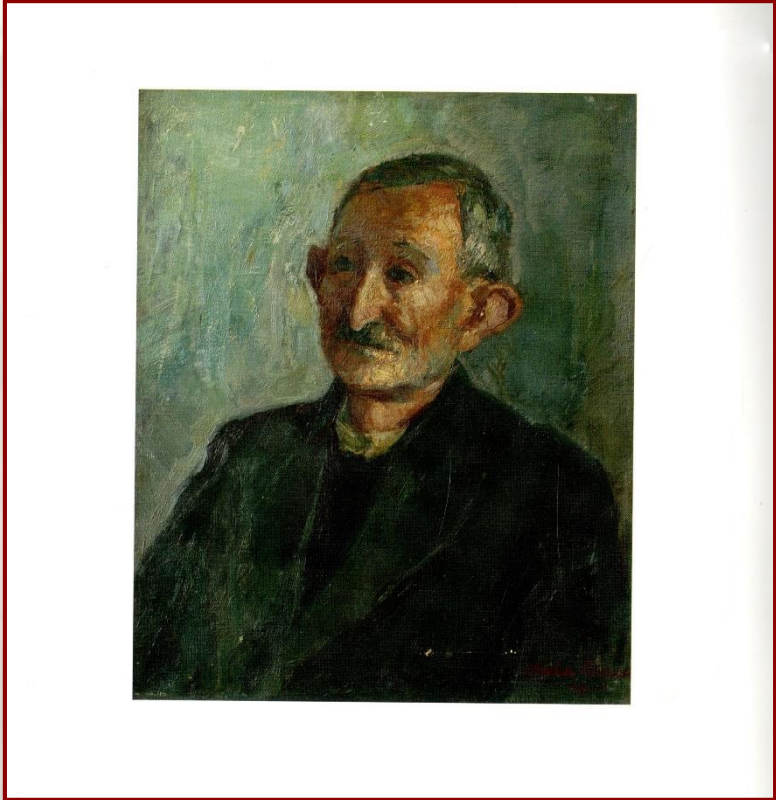
Мали гастарбајтер

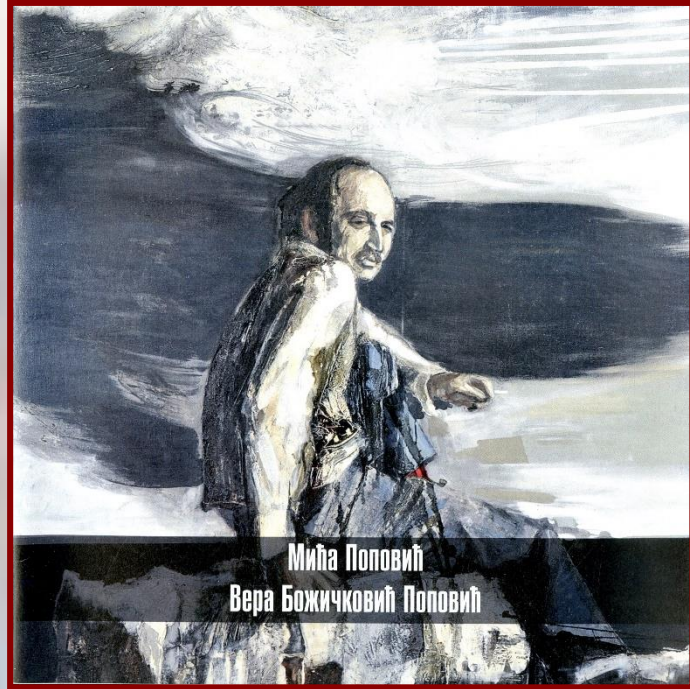
Портрет Мише Поповића

*Ја сам пао (у доњем граду –
Олбани, држава Њујорк)*

Отца,

Музеј Херцеговине Требиње

Центар за културу
"Вук Караџић" Лозница

Прича у сликама

Изложба сталне поставке слика Миће Поповића и
Вере Божичковић Поповић Галерије Миће Поповића у Лозници

Галерија Музеја Херцеговине У Требињу
2. новембар 2019. године - 15. децембар 2019. године

Дужићеве вечери поезије

Изложба реализована под покровитељством Министарства просвете и културе
Републике Српске, Града Требиња и Електропривреде РС

РЕПУБЛИКА СРПСКА
МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ И КУЛТУРЕ

КПзЧ II 3393

„Живот и уметничко дело Миће Поповића исцртавају неколике бразде вучене са извора истоветне интелектуалне и стваралачке потребе ка једном циљу. Одувек привржен испитивању односа идеје и представе, монашки обузет складом у прожимању речи и слике, он већ деценијама оставља дубок траг у литератури и театру, на филмској врпци и у сликарству.”

Душан Тошић

INTERNACIONALNI UMETNIČKI STUDIO
Radovan Trnavac Mića
INTERNATIONAL ART STUDIO

MIODRAG MIĆA POPOVIĆ

VALJEVO - SRBIJA
april 2018.

INTERNACIONALNI UMETNIČKI STUDIO
Radovan Trnavac Mića
INTERNATIONAL ART STUDIO

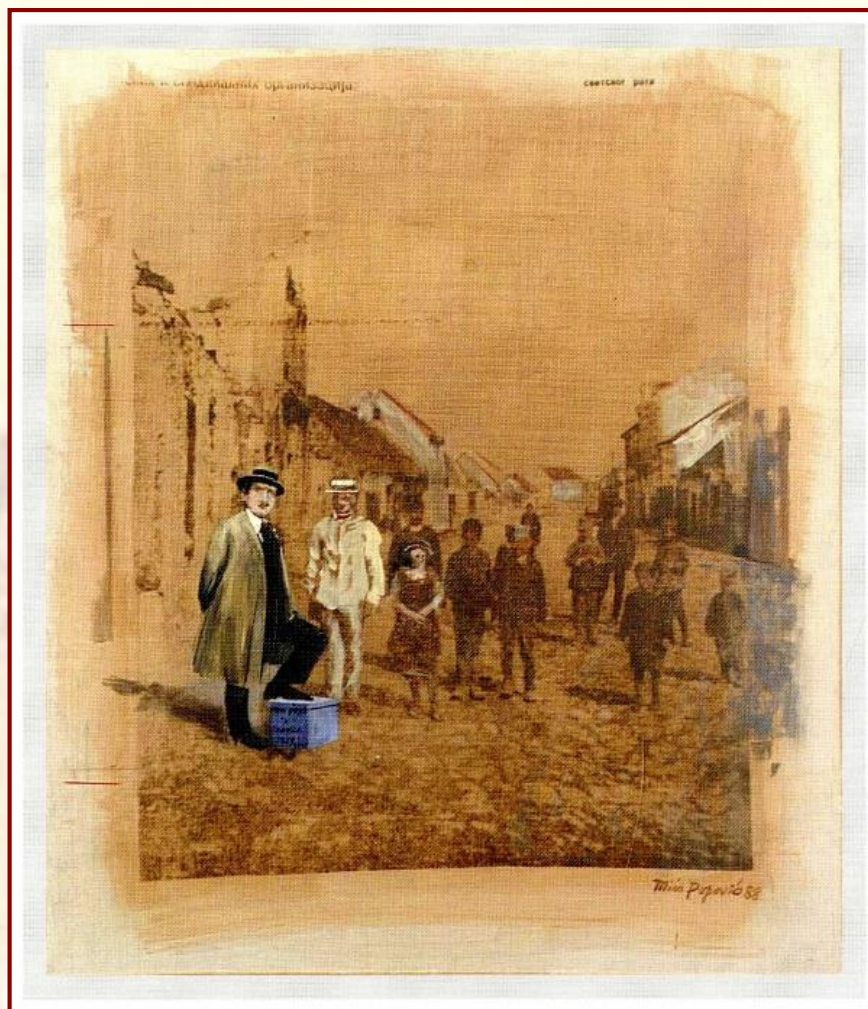

Suvoborska 48/1, 14000 Valjevo, Srbija
tel/fax: +381 14 225 155
www.ius-trnavac.org

II 532366

У част Рембранту IV

Мој отац у Лозници 1923.

МЕЖДУНАРОДНАЯ СТУДИЯ ИСКУССТВ 国際アート・スタジオ
INTERNACIONALNI UMETNIČKI STUDIO
Radovan Trnavac Mića
INTERNATIONAL ART STUDIO

L'ATELIER ARTISTIQUE INTERNATIONAL STUDIO
INTERNACIONALNI UMETNICKÉ DEN INTERNACIONALLA KONSTNÄRLIGA
STUDIO STUDIO
STUDIO ARTISTICO INTERNAZIONALE
ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ INTERNACIONAL DE ARTE
MIEDZYNARODOWE STUDIO 国際艺术演播室
ARTYSTY MIĆA POPOVIĆ 艺术演播室
A NEMZETI SZÉPÉTI STUDIO
الدولي

I NJEGOVI SAVREMENICI

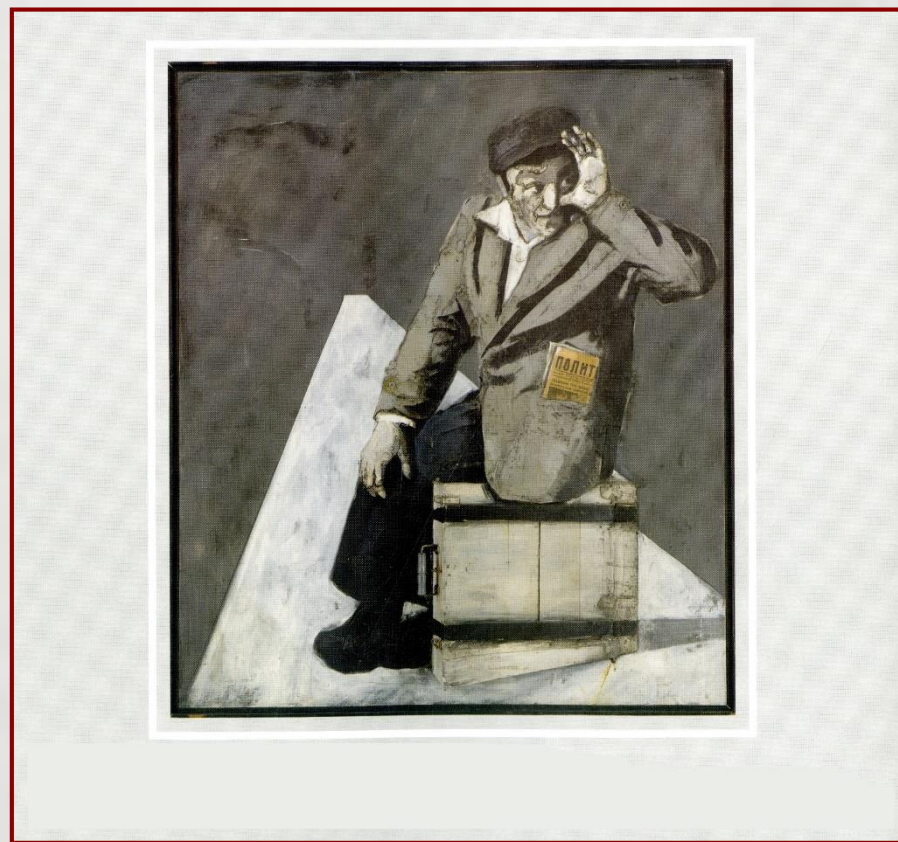
STUDIO DER INTERNATIONALE KUNSTLERISCHE
DE ARTE INTERNACIONAL UMETNICKI
הסטודיו הבינלאומי לאמנות **МЕЂУНАРОДЕН СТУДИО**
МЕЖДУНАРОДНАЯ СТУДИЯ ИСКУССТВ 国際アート・スタジオ
L'ATELIER ARTISTIQUE INTERNATIONAL STUDIO
ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ УМЕТНИЧКИ СТУДИО

VALJEVO - SRBIJA
decembar 2021.

КПзЧ II 3874

Мали црни доручак

*Гвозден истреса нос на перону
железничке станице*

СТАЛНА ПОСТАВКА СЛИКА МИЋЕ ПОПОВИЋА И ВЕРЕ БОЖИЧКОВИЋ ПОПОВИЋ

Мића је пре отварања галерије видео простор и сам одабрао слике за њега. Та чињеница чини ову поставку још вреднијом. Почевши од слике „Чукундедина кућа у Лозници“ из 1936. године, када је Мића имао само тринаест година, преко репрезентативних дела као што су „Грађани“ или „Видеоно грађани“, или немасовни сулопортрет савић „Јасминској доњем граду – Албини, држави Њујорк“, до слике „Велика кртва природо“ из 1989. године, никога заиста још ни хронолошки свед свих важних фазе из сликарства Миће Поповића. Мића Поповић је од свог првог сликарског корака, чим је стао пред штафелом, разумео сликарство као морални чин. Великом наше уметности, припада првој генерацији сликара после II светског рата којој је припала дужност да начни историјски заокрет у нашој уметности, да се одупре доктринарном естетизму социјалистичке уметности и избори се за современ, модеран уметнички израз, усаглашен са тековинама светске уметности. Личност сликара Миће Поповића заузима место од посебног значаја у нашој ликовној уметности. Не само зато што је у том времену био у земљу сајних стваралачких могућности и својим делом утицао на историјске аспекте стварности и живота, већ и због изузетне уметничке вредности његових остварења које превазилазе граница свога времена.

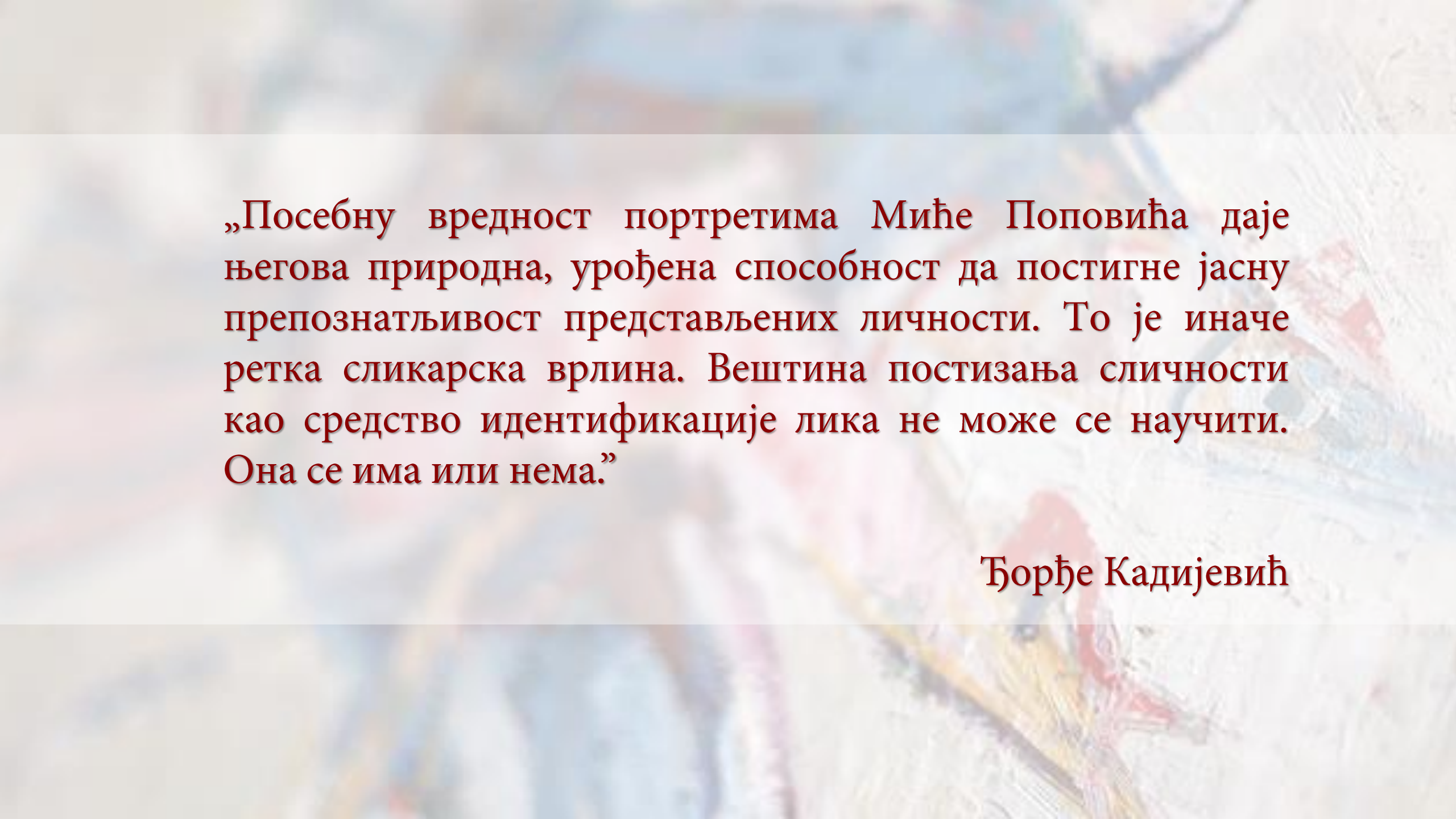
Укупно 19 слика које са још 18 графика и 2 цртежа чине ауторску антологију из његовог богатог сликарског опуса. Вера Божичковић Поповић је граду Лозници поклонила 6 слика из периода 60-их и 70-их година. Поставку чине још монографије, књига које је сам писао, плакати, каталози са разних изложби, фотографије, писма и предмети из сликарског атељеа. После Мићине смрти Сталној поставци је припојен и његов цртежа, полета и манира који је користило у атељеу. Од 2001. године у јуну се одржавају Мићини и Верини дани, неформалне возачи за Сталну поставку слика Миће Поповића и Вере Божичковић Поповић а г гласилом београдца Миће Поповића (12 јун), од 2002. године излази и часопис Призор у издаваштву Центра за културу „Вук Караџић“, установе културе од националног значаја. То је часопис који се бави културном историјом Јадра са посебним освртом на уметност Миће Поповића. Ова манифестација удахнула је нов живот Галерији и дала подстрек за нове активности, а то су размене изложби са другим леталима и галеријама у Србији. Тако се офирмише ликовни живот у нашем граду, а уједно уметност Миће Поповића у другим градовима. Галерија је простор где се може сагледати сва лепота и значај уметнички стваралачка овог уметничког пара.

Осим тога, поставке и друге могућности за афирмацију овог простора. Велики број књига, боље рећи стручне литературе из историје уметности које смо добили захваљујући Мићиним и Вериним сину Јазану и његовој породици довеле су да идеје стварано центра за савремене студије у оквиру Сталне поставке. Као практичан део целе те замисли јесте студентска међународна мултимедијална колонија, која се одржава сваке године у Трашћу почевши од 2001. године, а у организацији ове установе. Јер, као што је Мића Поповић био познат по спају традиције и савременог, тако је ова колонија управо спај Трашћу и постојећег етно комплекса као традиционалног момента са младим уметницима из целог света који се успешно изражавају у заиста најсавременијим видовима ликовне, али и филмске и музичке уметности.

Мићина дела ће остати савремена и актуелна још дуго времена. Остварио је не само уметнички него и морални знак распознат на лицу још једног времена. Имамо све разлоге да застанемо пред овим сликама, да проверимо њихове истине, да се потражимо у њима.

мр Снежана Нешиковић Симић,
Директор Центра за културу „Вук Караџић“ у Лозници

КПзЧ II 3896

„Посебну вредност портретима Миће Поповића даје његова природна, урођена способност да постигне јасну препознатљивост представљених личности. То је иначе ретка сликарска врлина. Вештина постизања сличности као средство идентификације лика не може се научити. Она се има или нема.”

Ђорђе Кадијевић

Литература о Мићи Поповићу
(избор)

„Ја сам одавно са фотографијом склопио пријатељство из којег сам извукао много вајде и много задовољства. Чак и знатно пре призора и пре повратка на фигурацију, дакле, још у периоду енформела, фотографија ми служи као point d'art.”

(Мића Поповић)

Dobrica Ćosić

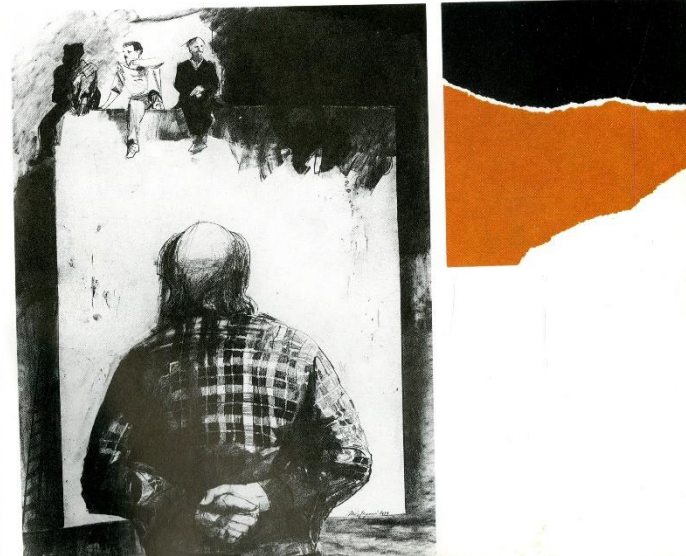

*Mića Lopović,
vreme, prijatelji*

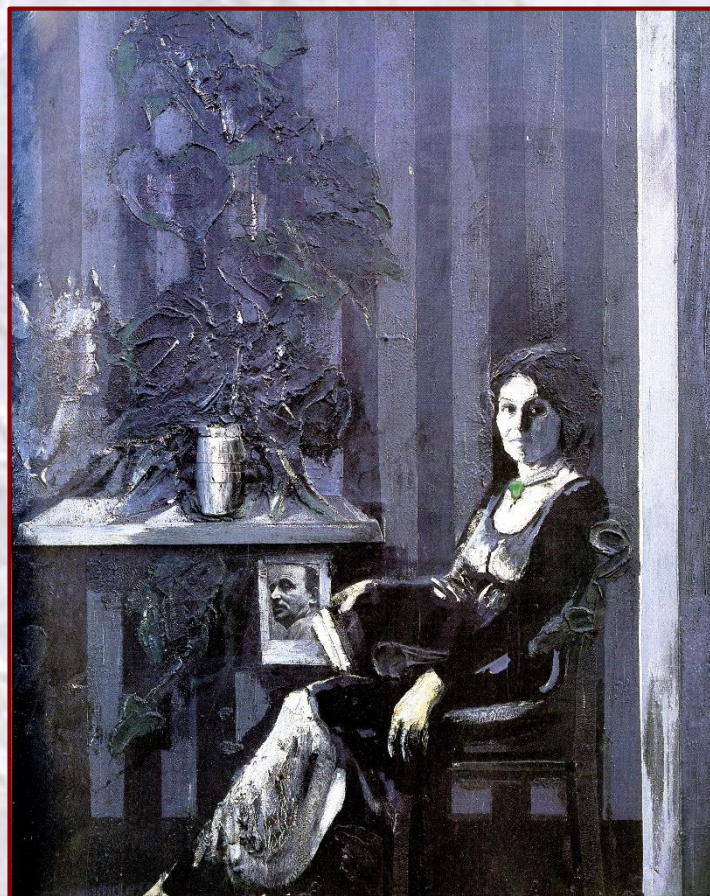
Bigz

Dobrica Ćosić

*Mića Lopović,
vreme, prijatelji*

III 401774

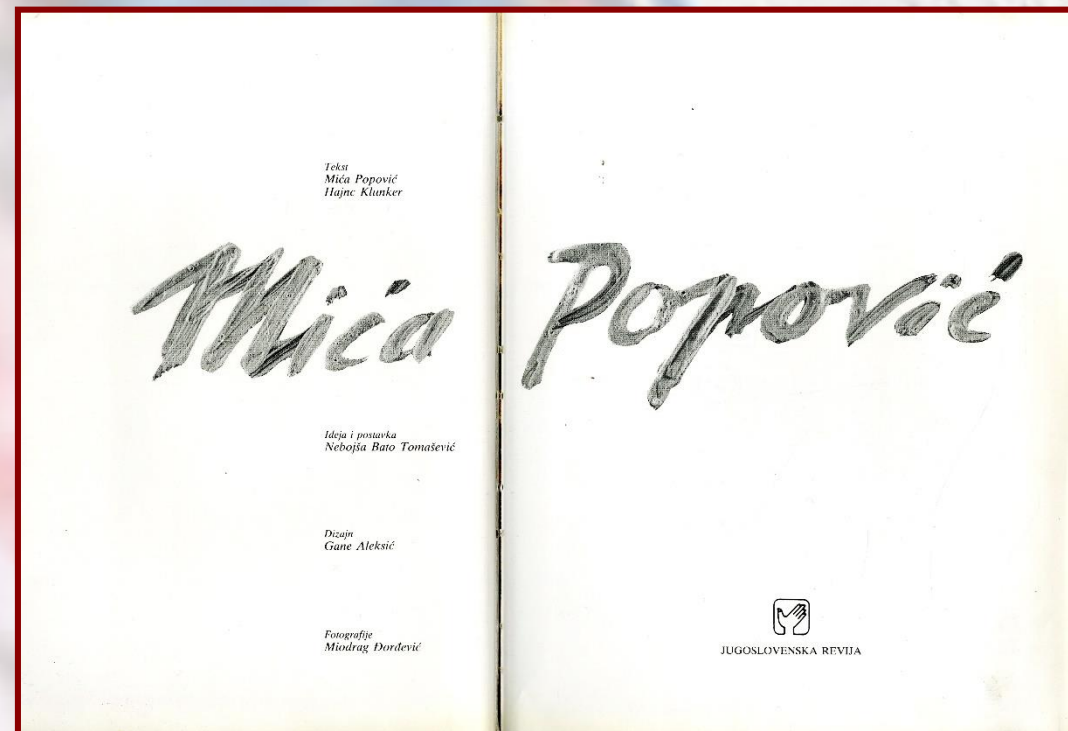
Bepa

„У анализи Поповићевог сликарства призора треба се осврнути и на његову иконографију и симболику. О сложеној иконографији Поповићеве слике у којој се осећа снажан утицај 'нових' медија, фотографије и филма, мора се говорити из више аспеката. Превасходно је њено семантичко дејство које множину маркантних, фигуралних симбола претвара у језичке синтагме.”

Ђорђе Кадијевић

Будилник и лампа

IV 18809

Voće na novinama
(1986)
akrilik na platnu
92x82 cm
192

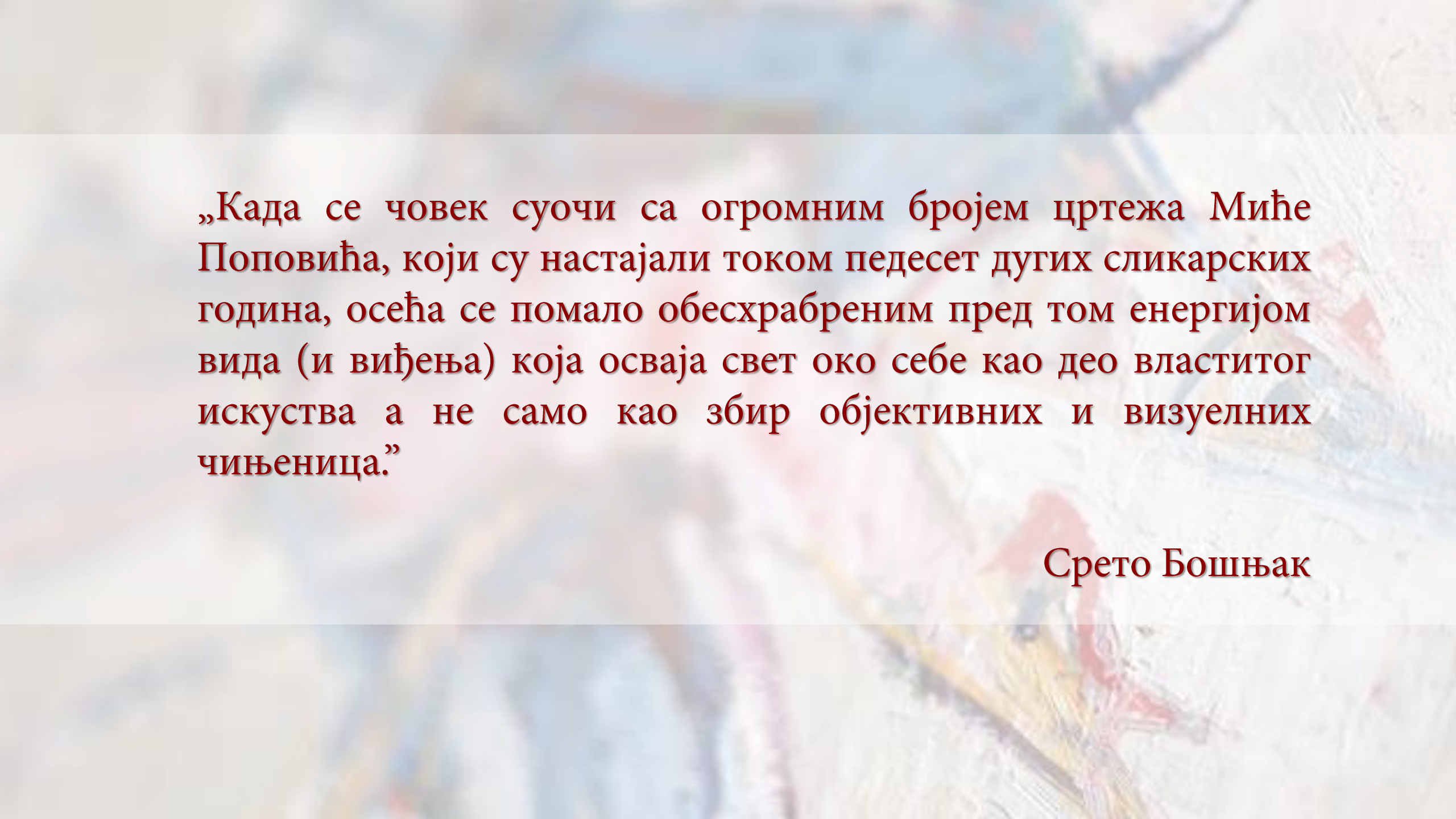
Plava kutija
(1986)
mešana tehnika na platnu
50x60 cm

Voće na novinama

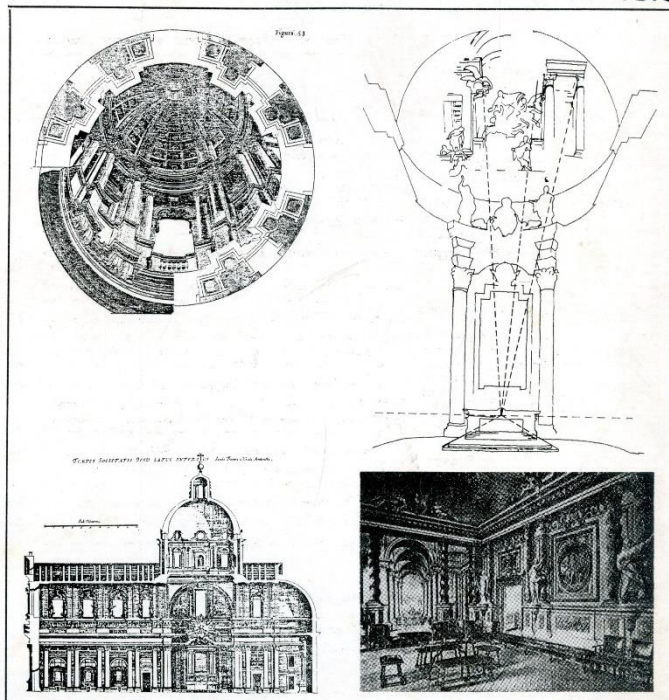
„Ако сви имају право да га негирају и уметник има право да им се обраћа како хоће.” (Мића Поповић)

Аутопортрет

„Када се човек суочи са огромним бројем цртежа Миће Поповића, који су настајали током педесет дугих сликарских година, осећа се помало обесхрабреним пред том енергијом вида (и виђења) која осваја свет око себе као део властитог искуства а не само као збир објективних и визуелних чињеница.”

Срето Бошњак

Драгутин Гошћ

МИОДРАГ МИБА ПОПОВИЋ
Поводом двадесетогодишњине сликарства призора

*Никада се нисам без резерве предао
било чему, осим истини.*

Мића Поповић

Живот и уметничко дело Миће Поповића исцртавају неколике бразде вучене са извора истоветне интелектуалне и стваралачке потребе ка једном циљу. Одувек привржен испитивању односа идеје и представе, монашки обузет склалом у прожимању речи и слике, он већ деценијама оставља дубоку врши и у сликарству. Непрегледно мпоштво аутора и обимно штито с разлогом прати његову духовну делатност. Писати о Мићи Поповићу после свега што је до данас исцрпно саопштено о његовој личности и што је равно његовом вишеструком стваралаштву захвалан је али и варљив посао. Захвалан, јер нуди поводе разноврсне садржине и тражи велики простор; варљив, зато што није лако пронаћи ново и чути непознато, рећи нешто изворно о сликарској посебности. Међутим, мировање речи пред његовим хуманистичким сведочењем и универзалним духом је илузија. Ако већ не може да ћути пред величином Миће Поповића овај оглед не уображава да је оригиналан, не тежи да буде савршен. Скромна његова намера јесте да у неколико призора из сликарске биографије открије подударност, утврди заједнички смисао у његовим поступцима који му испишују судбину и граде портрет за вечност. Хронолошким редом они се нису овако.

Крајем рата, после првих неспоразума с новим идеолозима и наопаким захтевима што су се наметали слободи стваралаштва, Мића Поповић је у својству ратног уметника позван у Београд да ослика Дом совјетске армије. Привилегије што их је на том задатку уживао и које није могао да избегне, ставиле су га пред личну дилему и отворено питање, хоће ли се упадљиве

разлике у повластицама између официра и бораца, бројчано истоветне с Праксителовим каноном, прекоирати у југословенској сутрашњици. Дежурна будност је савнала за ову дрскост и сликареву несахвалност казнити халшевњем. После неколико месеци успелила је амнестија као трезвено решење и једини излаз да се ублажи насиље над слободом мишљења и спасе један, данас је то извесно, драгоцен живот.

Разочаран погубним налозима социјалистичког реализма које је у складу с потребама опште, духовне и земне обнове, здружено проповедала и Академија за ликовне уметности, Мића Поповић је, упрочеће 1947, с неколицином истомишљеника, напустио наставу и отпутовао у Задар. Медитеранска обала и сликање у природи били су лековити за његова естетска размишљања и сликарску праксу; рецепт је, међутим, имало и Министарство за културу. По повратку у Београд, због самовољног напуштања студија, доживотно је удаљен с Академије, уз ректорову утеху, коју је слутно и желео да чује, да у његовом случају, даље сликарско школовање представља чист плеоназам.

Исцељење у задарској сликарској колонији и готово даноноћно сликање ставили су Мићу Поповића пред прву самосталну изложбу 1950. у Београду. Непосредна хаварија социјалистичког реализма, који је подразумевао „хорско ликовно изражавање“ и обликовао „човека једне димензије“, само је подстака успех изложбе код публике и критике. Званична културна политика прећутала је изложбу, али се мрштина пред тематиком Поповићеве слике Грабани, која је, по опрезнима, у безнаву „подмукло напала режим“ а славила породицу, хришћански праз-

Добрица Ћосић

Пријатељи МОГА ВЕКА

Приредила
Ана Ћосић-Вукић

СЛУЖБЕНИ
ГЛАСНИК

МИЋА ПОПОВИЋ И ПРИЈАТЕЉИ

Мај 1974. године

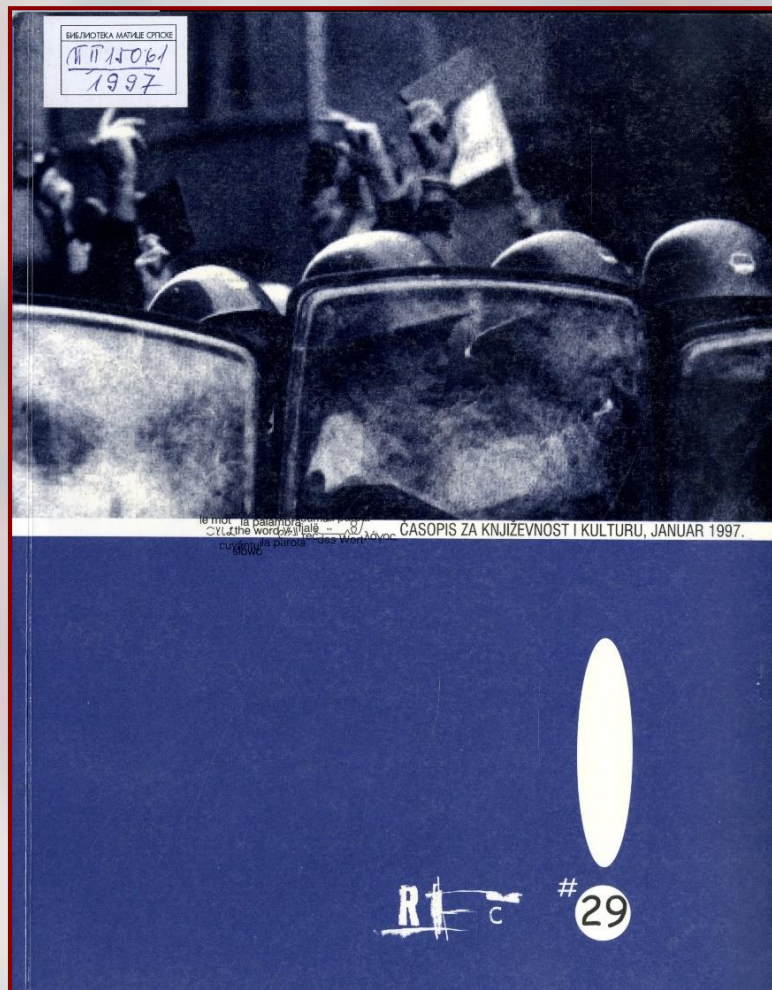
Мића Поповић ме позвао да пишем о његовим *Призорима*, које на измаку пролећа, и о свом трошку, жели да прикаже грађанству Београда и пролазницима.

Шта ја данас могу да кажем о сликама и сликарству, шта треба да кажем о Мићи Поповићу, човеку који је међу нама савременицима свакако онај што је највише, а можда и најтачније, исказивао и показивао себе – сликом, романом, путописом, филмом, позориштем, целим својим живљењем? Да га тумачим или да сведочим о њему? Ко ме, пред ким, с којом сврхом? Прочитавам Камија, чијем се уму може веровати, а он опомиње:

„Истину треба изградити као љубав, као разум. Доста ништа није дано ни обећано, али све је могуће ономе који прихвата да подуме или да се изложи опасности. Треба издржати ту опкладу у тренутку када се гушимо у лажи, кад смо сатерани у теснац. Треба је мирно и непоколебљиво издржати, и врата ће се отворити.“

И не знајући за овај савет Албера Камија, Мића Поповић својим сликарством последњих година поступа по њему; чини он то по својој сликарској савести и заиста непоколебљиво. Врата су се, можда, одшкринула у свет извесних истина о нама.

II 491676

Još jedna od "pozorišnih" karakteristika aktuelnih demonstracija svakako je sjajna "partnerska igra" učesnika. U procesiji koja podrazumeva ogromnu gužvu svi se odlično slažu i jedni kod drugih podstiču dobro raspoloženje – od obaveznog "Izvinite" i "Pardon", pri garanju, pa do konstantnog prisustva građana na određenim mestima u gradu i njihovih ljubaznih upozorenja demonstrantima: "Molimo, obratite pažnju na Čočevićevu rupu".

U "takmičenje" su uključeni i "kostimografi". Zimsko doba je, istini za volju, u mnogome redukovalo mogućnosti direktnijeg preuzimanja latinoameričkog ili mediteranskog karnevalskog modela, ali šareni kačketi i kape, poruke okačene o jakne, kapute i vetrokce...

Protest '96. se nastavlja i njegova forma još nije dovršena. Jednu od mogućih formalnih odrednica, kao primer funkcionisanja žanra kao arhetipskog obrasca, predvideo je, recimo, Dušan Kovačević svojom komentarom da će "kontramitingaši" danima izgubljeno i bespomoćno lutati Beogradom pokušavajući da se izbave iz lavirinta gradskih ulica. Beograđani koji su sretili ove nesrećnike 24. decembra bili su svedoci da je Kovačević, kao iskusnan pozorišni čovek, bio u pravu.

Popović je bio jedan od retkih savremenih slikara koji je hteo da o svom životu i radu otvoreno u javnosti priča. To ne znači da on nije držao do svoje privatnosti, već je u pitanju njegov lični, relativni odnos prema pojmu *mere* (mere u umetničkom delu). Kako je on na to gledao ilustruje poslednja rečenica iz njegove *Autobiografije*: "Nije li mera oznaka mlakog karaktera i sebičnog odustajanja od borbenog stava?" Mnogobrojni članci u publikacijama, razgovori, intervjui, katalozi, filmovi, knjige i mnogo šta drugo, najbolji su pokazatelj njegove stalne prisutnosti u umetničkom životu Beograda. Kažem Beograda, jer se upravo on iz Beograda, nakon čuvene svoje prve samostalne izložbe 1950. u umetničkom paviljonu na Kelemegdanu (prva takva izložba u posleratnoj Srbiji), krajem te godine otisnuo put Pariza, da bi se 1958. definitivno vratio i nastanio u Beogradu. Boravak u Parizu je za Miću Popovića – inače, velikog poklonika francuske kulture i jezika – bio važna raskrsnica na životnom putu. Iako je u rukama imao sklopljen ugovor iz 1952. godine sa pariskom galerijom Barbizon, Popović tu sebe ne nalazi i vraća se natrag u Beograd. Kasnije je priznao da se desetogodišnje lomatanje između Beograda i Pariza, gorak iskustva, razne životne i materijalne neprilike, kao i tragična očeva smrt, da se sve to, dakle, sasvim logično uselilo u njegove enformel-slike, crne i teške, s retkim i zbog toga još dragocenijim prodorima bele, hladne svetlosti. Godine 1960. priređena je izložba "čistog" enformela u Muzeju primenjene umetnosti u Beogradu. Razlog Popovićevog ogledanja u enformelu ne bi trebalo da bude samo psihološke prirode, već je tu u osnovi ležao jedan čisto stručni, likovni imperativ. Jasno je bilo da je u pitanju jedna prelazna i prolazna faza, a nikako opredeljenje. Razloga za napuštanje enformela bilo je dosta, ali je svakako najjači od njih bila Popovićeve vezanost za nacionalne korene. Od enformela je ostao uticaj, kako je Popović govorio, "jake farbe", u prvom redu crvene i žute. Za razliku od drugih slikara, Popović je držao da su i crna i bela – boje, i to vrlo važne boje u slikarstvu. Još je Pavle Vasić 1950. godine zapazio njegovu sklonost ka svojoj boji i njenim diferencijalima. U suštini, Popović nije bio prevashodno vezan za problem boje, kao mnogi tada, nego, što je za njega mnogo značajnije, za problem oblika i crteža. Stoga je za njega jedini logičan put bio "realizam" i to "realizam prizora", ili, preciznije, takozvano *slikarstvo prizora*. Njemu će Popović ostati veran do kraja života.

Novi *prizori* ne mogu se porediti sa njegovim ranim sentimentalnim građanskim realizmom, jer se kod *prizora* pozadina pojavljuje kao mirna apstraktna površina, dok su u prvom realizmu glavnu ulogu imali duboki prostor i veliki horizonti. Figure na slikama *prizora* su predstavljene, a ne slikane, jer ne postoji postupna ugradnja figure, već se sve svodi na nekoliko brzih i širokih poteza četke. To je za Popovića bilo vrlo važno – potez četke, odnosno slikarski rukopis vidljiv kao na dlanu. Međutim, ono što posebno ističe Popovića u slikarstvu *prizora* je njegov, reklo bi se, urođeni dar za komponovanje. Slikarski postupak, faktura, gradacija tonova, kompozicija, zapravo, jesu stvariprema kojima se može tačno odrediti kakav je ko mjarost. Za Popovića likovno umetničko delo je, pre svega, forma. Gra-

PETAR PETROVIĆ
 povodi
SLIKARSTVO PRIZORA

Mića Popović (1923-1996)

Mislim da je umetnost delatnost koja istinitije govori o istini, od bilo koje nauke i od bilo koje druge društvene delatnosti.

Mića Popović u razgovoru sa Milošem Jevtićem, novembra 1992. godine

Postoji izvesna simbolika u tome što je poslednje javno istupanje Miće Popovića bilo upravo pred studentima na početku studentskog protesta '96. Mića Popović se obratio ovim mladim ljudima jer je znao da se pred njima laž i nepravda ne mogu sakriti. Ličnost poput Miće Popovića nameće mnoštvo tema o kojima bi se moglo pričati, a koje su direktno vezane za njegov život i njegovo stvaralaštvo. Ipak, sam je sebe smatrao, pre svega, slikarem. Sve ono što je vremenom osućao i o čemu je razmišljao, on je prenosio na svoja platna i svaki pomen ovog svestranog i umnog čoveka nezaobilazno započinje i završava se odrednicom – Mića Popović, slikar.

II II 15061

Корени

ЛЕТОПИС МАТИЦЕ СРПСКЕ

ПОКРЕНУТ 1824. ГОДИНЕ

Анела Матице српске
ПОЕЗИЈА И ПРОЗА:

Матија Бешковић, Дејан Меда-
ковић, Вјачеслав Кујријанов, Дејан
Алексић, Гојко Челебић, Нена Смљанић-
Дурлевић, Драго Тешевић, Нада Душанић,
Андреја Радуловић, Бранислав Зубовић

ОГЛЕДИ:
Марија Мишровић, Предраг Пејровић, Јован Делић

СВЕДОЧАНСТВА: Иван Небришорац, Елен Сиксу, Јовица
Аћин, Милица Николић, Никша Ситићчевић, Миливој Ненин,
Вјачеслав Кујријанов, Никола Вујчић КРИТИКА: Младен
Весковић, Иван Небришорац, Ален Бешић, Славица Гаро-
ња-Радованац, Јелка Ређеј, Соња Веселиновић, Дејан Ми-
лутиновић, Зоран Пауновић, Драгољуб Перић, Нина Ивано-
вић, Миодраг Јовановић

АПРИЛ

2007

НОВИ САД

НИКША СТИПЧЕВИЋ

МЕЂУ СЛИКАМА

Ценићево шумаћење Ековог романа „Име руже“

Када је 1980. године давао у штампу свој први роман *Име руже*, Умберто Еко је изјавио: „У зрелим сам годинама открио да о ономе о чему се не може теоретисати ваља приповедати.“

Овај полиграф, естетичар и филозоф, објавио је још 1956. године изванредну књигу *Естетички проблем у св. Томе*. Доцније, 1960. године, запажена је веома његова студија *Развој средњовековне естетике*. Две године доцније, велику пажњу у науци привукла је његова књига *Ошворено дело*, која је и у нас, у преводу, објављена, као и на све европске језике. У делу *Апокалиптичари и интелектуалци* Еко се бавио сложеним проблемима масовне културе, типичног и нетипичног у култури, феноменом филма, криминалних романа, стрипова, и различним разионама рецепције културе. Веома су значајне његове студије из семиотике. Тада је дошао до свог првог приповедног тренутка. Роман о коме је реч, *Il nome della rosa*, описује догађаје у једној пребогатој бенедиктинској опатији шест година после Дантеове смрти, 1327. године, последње седмине новембра месеца. Хришћански свет у Европи, која се тада није тако звала, бива потресан борбом за превласт између папе Јована ХХП (1316—1334) и Лудвига IV Баварског (1322—1347), који 1327. године силази у Италију и даје се окрунити за цара Светог немачког римског царства, упркос екскомуникацији и анатеми које је на њ бацио Јован ХХП из Авињона. Лудвиг Баварски користи идеје Марсилија из Палове (*Defensor Pacis*) да би се ослободио папске инвеституре. У бенедиктински манастир стиже фратар Гујелмо из Баскервила, праћен младим бенедиктинским искушеником Адсом из Мелка, који ће и бити наратив у овом роману исказаном у првом лицу; доцније има да

648

Али таква знања су искањена, претањена, својеврсном катализом, у чисту ликовност, у којој нема приче, а причу, ако желе, могу испредати аматери попут мене.

Галерија РТС, 19. април 2006.

Портрети Миће Поповића

Као сликар, Мића Поповић је одрастао у време „Задарских комунара“ (1946—1950), када се једна група бунтовних сликара окупила у Задру да на миру остварује свој сликарски credo. Али Мића Поповић је сазревао и ментално растао током целог свог живота, као што је вазда био у сукобу са наметаним мишљењима и догматским захтевима. У то прво време он се окретао старим мајсторима, волео је предатне слике Марка Челебоновића и Петра Лубарде. Тада је неговао тонско или валерско сликарство, разрађивао је светлост боје. А то се види и на већини портрета које је у то време израдио. У једном тексту из 1947. године изјавио је — „да се сликарство врати човеку, и да сликару средства буду занат и мајсторство, а не перверзије и неки измишљени закони...“. Као да се потом целог живота држао суштине овог исказа.

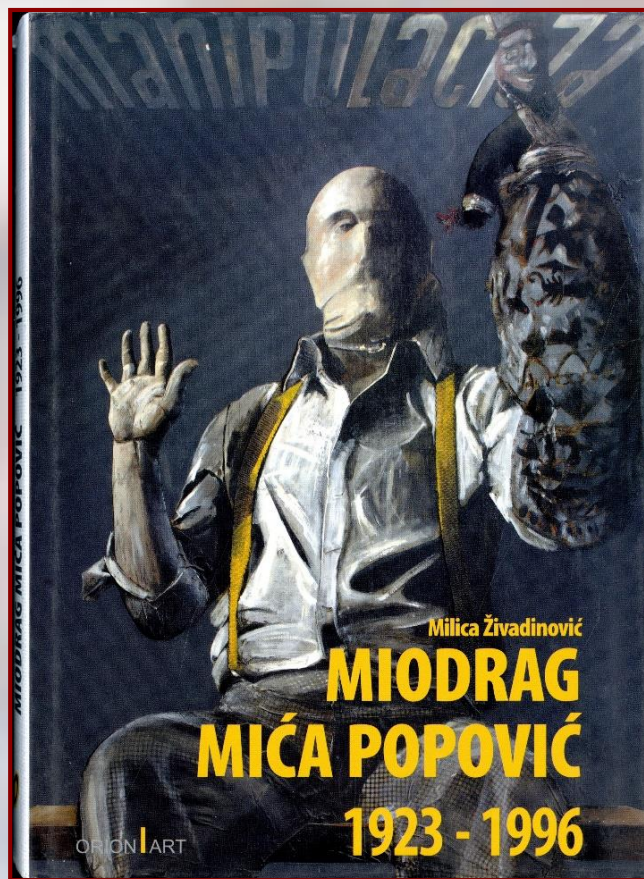
У линијском следу Поповићевих портрета видим два кључна места. То је његово „сликарство призора“ које се населило у ликовно памћење и његове и потоњих генерација. То није миметичко сликарство, то јесте својеврсна динамичка нова фигурација, која интервенише у стварност, и креира нову ликовну стварност.

Гради светло-тамни колорит, контрастира црне и беле површине, рекао бих да је Поповић вазда био више заинтересован за светлост него за боју. Црно, бело и сиво носе његов сликарски „ductus“.

Друго кључно место јесте утицај филма. Као да заборављам да је Поповић од 1963. до 1970. режирао пет филмова — *Човек из хришћанске шуме* (1963), *Пој* (1966), *Хасанагица* (1967), *Делије* (1969) и *Бурдуш* (1970). Био је виртуоз у постизању експресионизма филмске слике. Волео је „да се форма покрене“, како је казивао. А та покренута форма тако је видљива на портрету Михаила Бурића из 1974.

У доцнијим портретима скоро да нестаје боја, фотографија му је помагала да обезбеди препознатљивост, почесто не слика према моделу, већ уз помоћ фотографије. Структура портрета израста је из „сликарства призора“, а покрет из његовог филмског искуства. Али његови портрети јесу и психолошке,

652

Dr Milica Živadinović
**MIODRAG
MIĆA POPOVIĆ**
1923-1996

ORION | ART

IV 32742

„Објавио је оригиналан, модернистичко-есејистички роман 'Излет' о спиритуалној авантури уметника и три књиге бриљантних есеја 'Судар хармоније', 'У атељеу пред ноћ', и 'Исходиште слике'. У најтиражнијем дневнику 'Политика' и најутицајнијем недељнику 'НИН' публиковао је серију прворазредних путописа.”

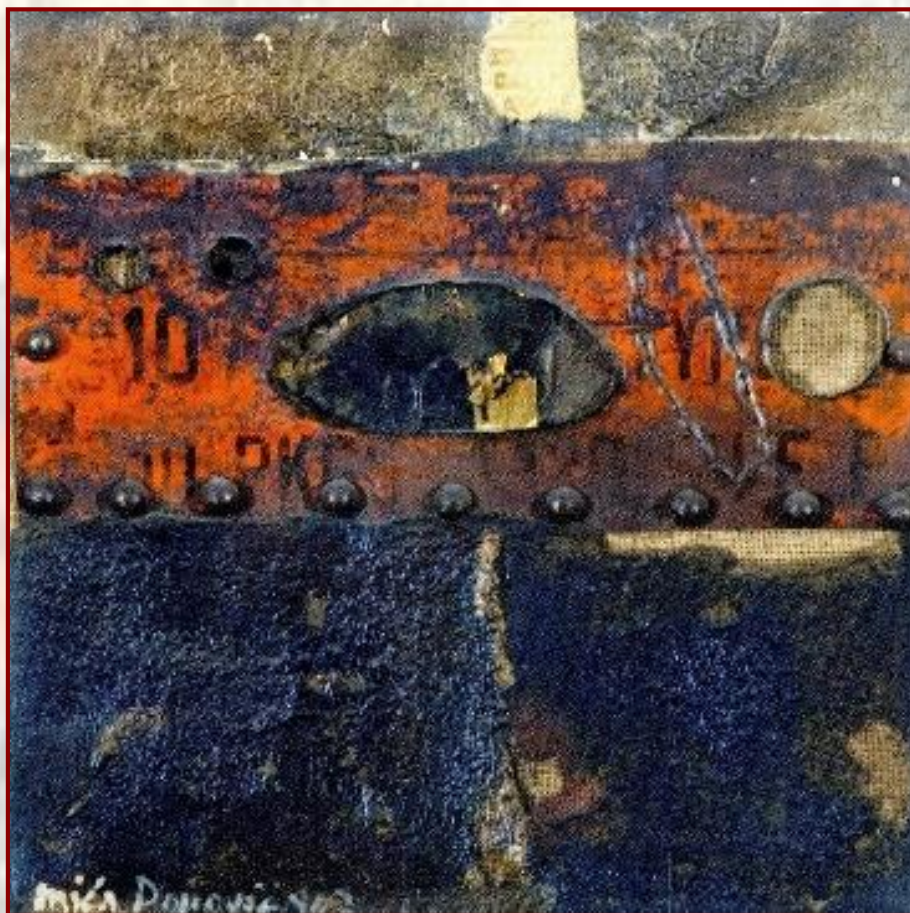
Борислав Михајловић Михиз

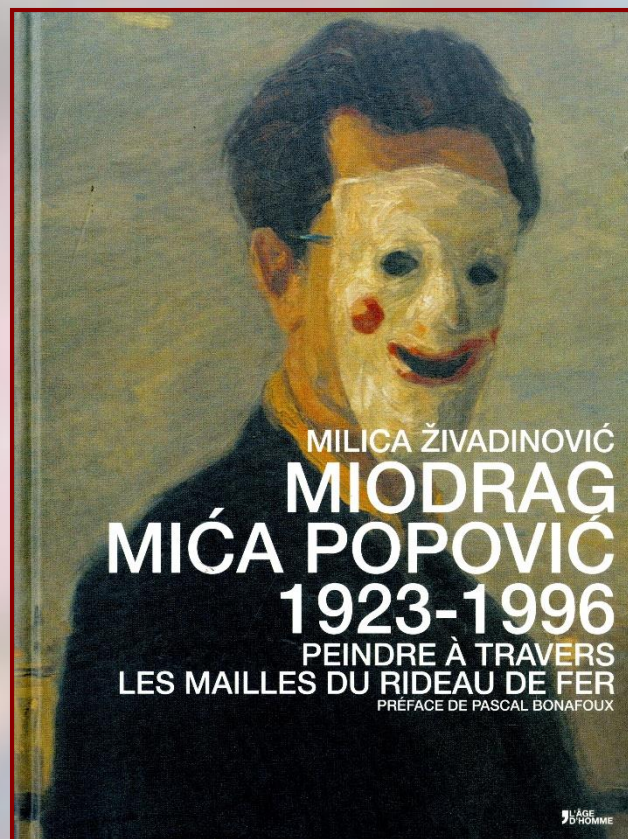
Прва слика, 1929.

Прадедина кућа у Лозници, 1936.

Без назива

IV 33113

„Мића Поповић пише снажно и продорно, концентрисаним идејама, изграђеним стилем високе температуре, неочекиваних обрта, блиставе интелигенције и поуздане ерудиције. Ако томе додамо и још необјављене томове његових дневника у којима је мало приватног, а много литературе, и чињеницу да је сам написао сценарио за четири своја филма, постаје јасно да је Поповић остварио и замашан литерарни опус.”

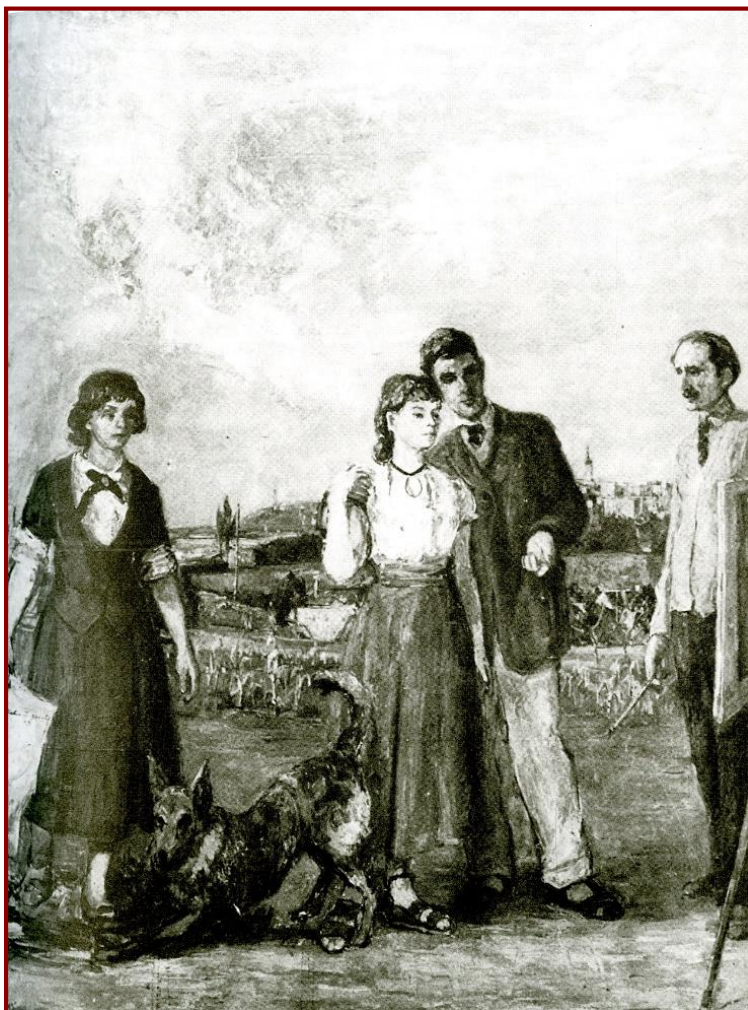
Борислав Михајловић Михиз

МИОДРАГ МИЋА ПОПОВИЋ
(1923 - 1996 - 2016.)

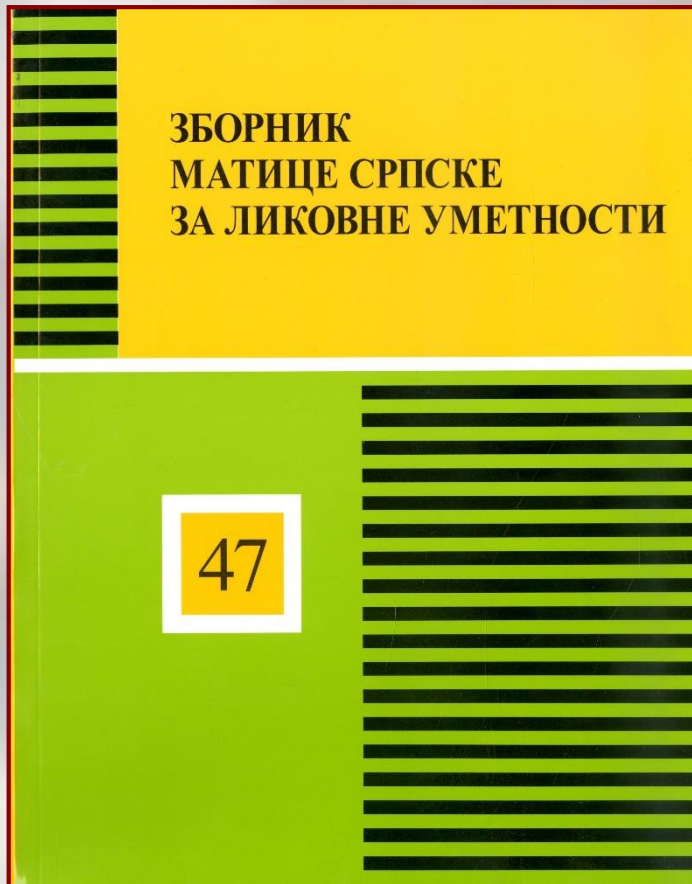

МИОДРАГ МИЋА ПОПОВИЋ
(1923 - 1996 - 2016.)

IV 34477

Критика у пејзажу

UDC 75.071.1929 Popović M.

ВЕСНА Ј. КРУЉАЦ
Универзитет уметности у Београду, Факултет примењених уметности*
Оригинални научни рад / Original scientific paper

Енформел Миодрага Миће Поповића

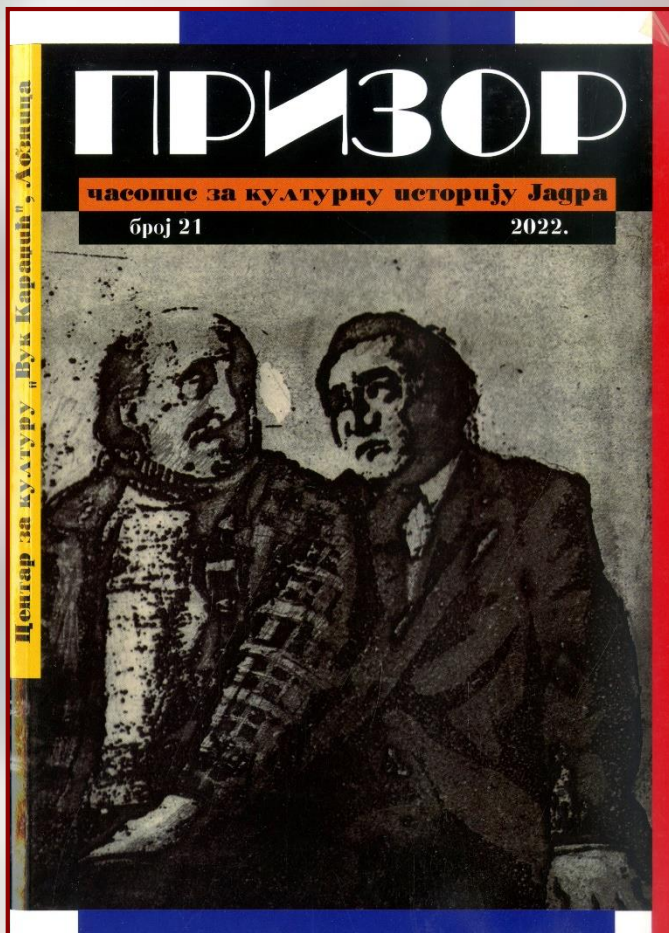
САЖЕТАК: Овај рад резултат је рецензних истраживања енформелног опуса Миодрага Миће Поповића (1923–1996). Писан са циљем да се постојеће оцене преиспитају и прошире новим сазнањима, у раду се расветљава Поповићева улога у конституисању методологије исказа и структуре савремене слике са идејним и формалним исходштима у енформелу. У тој намери, основно полазиште пружили су методолошки приступи који обухватају елементе културне историје, нове социологије уметности, формалне анализе и компарације. Тежиште експликације усмерено је на Поповићев еволутивни пут у артикулацији енформелног идиома и специфичности парадигматичних остварења у контексту београдског покрета, уз осврт на концептуалне консеквенце инклузије елемената енформелне синтаксе у каснијим фазама његовог стваралаштва.

КЉУЧНЕ РЕЧИ: Миодраг Мића Поповић, енформел, модерно сликарство, Београд, Србија, XX век.

У српској средини Миодраг Мића Поповић (1923–1996) био је кључни креатор енформелне концепције антислике и водечи експонент ове тенденције, као и њен „обавештени“ тумач у контексту глобалних и локалних уметничких збивања.¹ Као покрет, енформел је у Београду артикулисан крајем педесетих и почетком шездесетих година XX века. Реч је о негеометријској абстракцији заснованој на апсурду и „естетично одрадној“, истраживањима материје и технолошким експериментима, тј. примени послоникарских материјала и оперативних поступака кроз које се одвијало парадигматско разарање класичне форме, обликовних принципа и хармоније ликовних елемената на којима је почивала високомодернистичка слика. Такав визуелни исказ представљао је формално-језичку иновацију изван контекста српске уметничке традиције, имплементирао субјективне, провокативне, критичке садржаје и значајно побуну против затечене ситуације у југословенској уметности, култури, друштву и политици. Иако делимично инспирисан решењима

* vesna.kruljac@gmail.com
¹ Поповићева чланка о актуелним збивањима на европској и домаћој уметничкој сцени, пре свега енформелу, директној абстракцији и тапизму, објављени су у београдској штампи и периодични, књигама и каталогима изложби (1958а: 20; 1958б: 22; 1958а: 21; 1959а: 25; 1959б: 15; 1959г: 23; 1960: 23; 1963: 19; 1976: 5–9; 1983: 24–173; Културни центар Београда 1977: с.р.).

307

Милица Тодоровић

75.071.1 Поповић М.

МИЋА ПОПОВИЋ И ЊЕГОВИ САВРЕМЕНИЦИ

Стална поставка слика Миће Поповића и Vere Божичковић Поповић у октобру месецу 2021. године представљена је у Галерији савремене ликовне уметности Ниш. Због великог интересовања, после изложбе у Нишу, Стална поставка је представљена и у Лесковачком културном центру, Галерији „Чедомир Крстић“ у Пироту, Културном центру Врњачка Бања и у Центру за културу Ковин. Током трајања изложбе у Нишу, у Сталној поставци слика Миће Поповића и Vere Божичковић Поповић отворена је изложба слика „МИЋА ПОПОВИЋ И ЊЕГОВИ САВРЕМЕНИЦИ – избор из колекције Галерије савремене ликовне уметности Ниш“.

Марина Цветановић

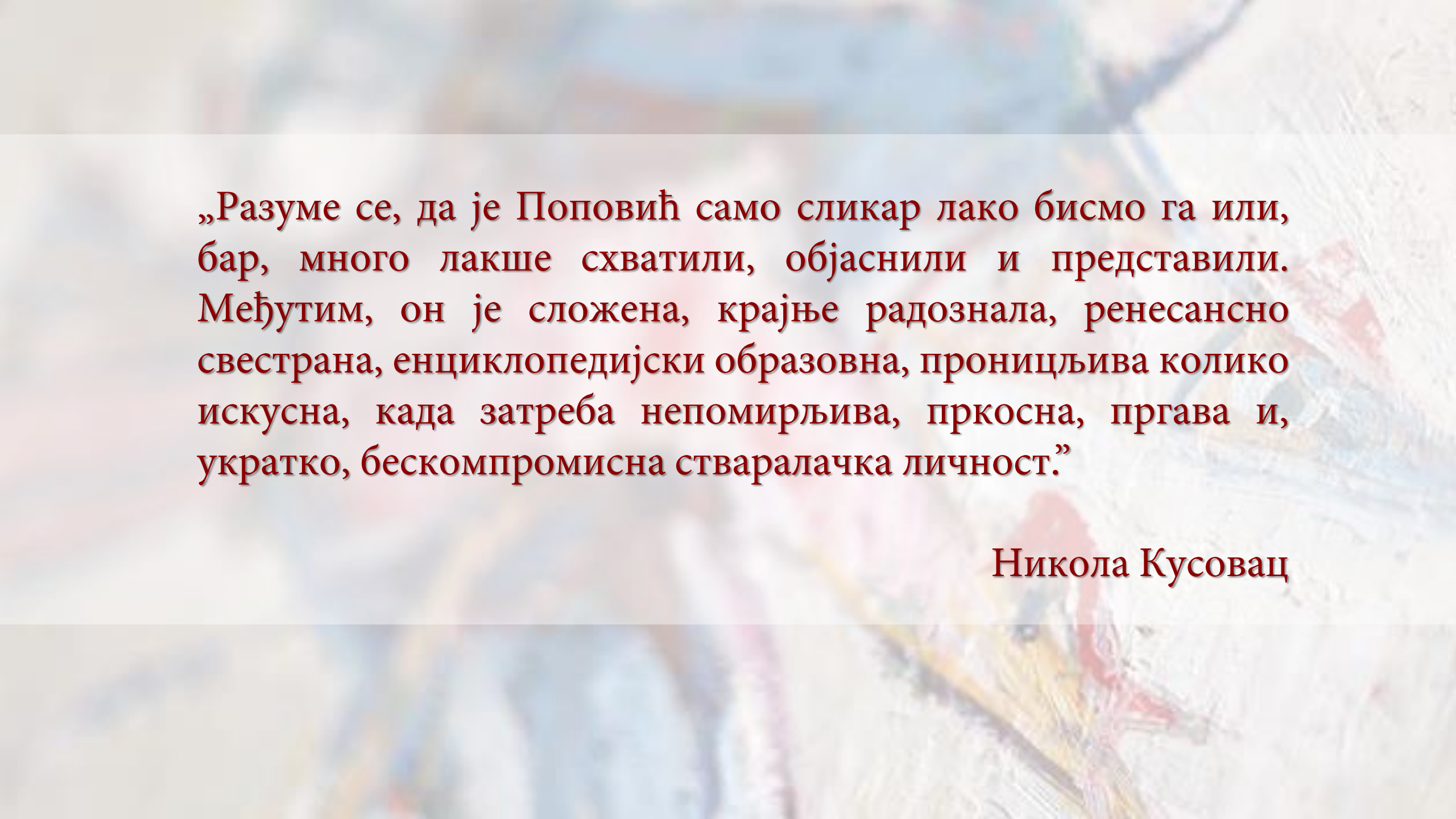
О животу и стваралаштву Миодрага Миће Поповића објављени су бројни текстови, студије, монографије, прикази. Између осталих, о њему су писали: Павле Васић, Лазар Трифуновић, Срето Бошњак, Ђорђе Кадјевић, Миодраг Протић, Добрица Ћосић, Драгош Калајић, Зоран Маркуш, Хајнц Клуенкер, Лидија Мереник... Са животним путем који га је водио од дисидента до академика, цењен од стране колега и струке, прихваћен и вољен од стране јавног мињења, проглашен за најзначајнијег српског сликара од стране многих, оставио је изузетан траг у нашој уметности друге половине XX века.

Овом пригодом, са надом да ћемо дати скроман допринос библиографији уметника, посебно апострофирамо само контакте Миће Поповића и града Ниша, односно Галерије савремене ликовне уметности која је основана 1970. године. Први директор Галерије, др Лазар Трифуновић је дефинисао програмску концепцију и циљеве установе, истичући да ће Галерија пратити актуелна кретања у уметности, промовисати праве вредности, стварати властити фонд уметничких дела и концепцијски осавременили Ликовну колонију Сићево.

Мића Поповић је одржавао контакте са нишком Галеријом првих година њеног постојања. Треба у томе свакако препознати и заслуге вишегодишње сарадње са Лазаром Трифуновићем, али и намеру уметника да пружи подршку установи у оснивању, која је права самостална институција те врсте на територији централне Србије. Најпре се Мића Поповић одазвао позиву да учествује у раду Ликовне колоније *Сићево 71*, која је одржана у периоду од 10. до 20. јула 1971. Заједно са њим, у Сићеву су тада боравили: Иван Табаковић, Стојан Ђелић, Миодраг Б. Протић, Зоран Павловић, Радомир Рељић, Миленко Шербан, Предраг Нешковић и Иван Вучковић. Говорећи о својим утисцима, Поповић је истакао: „Просто ми је непријатно да кажем да сам одушевљен. Ову Србију доживљавам као неко новорођено задовољство... Не могу да не захвалим домаћинима који су нас изванредно примили.“¹ Поповић је већ тада направио

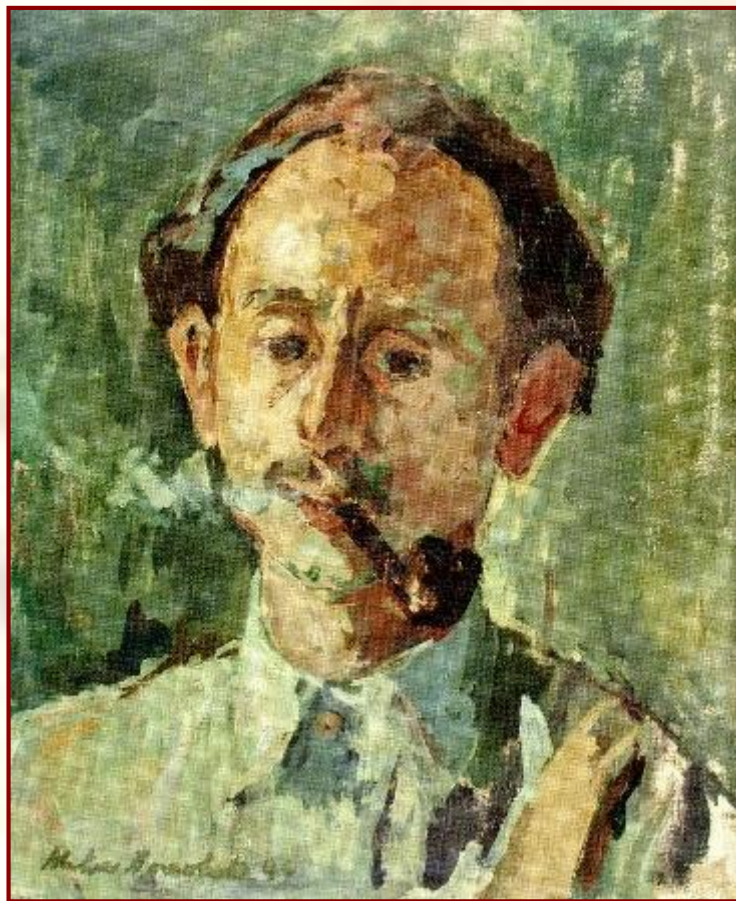
¹ Д. Миленковић, „Митови су несреће човечанства“, *Народне новине* Ниш, 14. јул 1971.

II II 16509

„Разуме се, да је Поповић само сликар лако бисмо га или, бар, много лакше схватили, објаснили и представили. Међутим, он је сложена, крајње радознала, ренесансно свестрана, енциклопедијски образовна, проницљива колико искусна, када затреба непомирљива, пркосна, пргава и, укратко, бескомпромисна стваралачка личност.”

Никола Кусовац

Аутопортрет са лулом